

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ ॥ मुनिश्चेष्टावालखिल्याः सर्वलोकहितेच्छया ॥ कलोक
लुषचित्तानां लोकानां दीनभाषिणाम् ॥ १॥ ज्ञानविज्ञानहीनानां शिश्नोदरस्फुरेणाम् ॥ क्षणभंगु
रबुद्धीनां स्वार्थतत्परमानसाम् ॥ २॥ कथं प्रसन्नो भगवान् भविष्यति जनार्दनः ॥ श्रुतं च भास्करमु
खात् तद्ब्रुत ब्रतमुत्तमम् ॥ ३॥ न स्थिरं जायते चित्तं क्षणमात्रं जपादिषु ॥ वात्स्यपूजासमर्थानामु
द्गाराय सर्वे वाच ॥ ४॥ इह लोके परत्रापि येन पुण्यमवाप्यते ॥ ॥ वालखिल्या ऊचुः ॥ ॥ सम्य
कपृष्टं मुनिवरैः कलिबुद्धिप्रभाजिताः ॥ ५॥ विचरन्ति नरामूढानां मार्गोपसेवकाः ॥ तेषामर्थे भा
स्करेण प्रोक्तं ब्रतमुत्तमम् ॥ ६॥ ॥ श्रीभास्कर उवाच ॥ ॥ शृण्वन् रोगभवंतोऽपि वालखि
ल्याश्च नारद ॥ सनकाद्या भवंतोऽपि शृण्वन्तु ब्रतमुत्तमम् ॥ ७॥ मत्परिभ्रमणे नैव जायते सचरा
चरम् ॥ तथैव वृद्धिमायाति जायतेऽतर्हितं ततः ॥ ८॥ ब्रह्मविष्णुमहेशाद्यैरेकदा प्रार्थितरुखहम्
कथं तव गतिज्ञानं जायते तद्ददस्व मे ॥ ९॥ एवन्तैः प्रार्थ्यमानो हिरुताः स्वांगांशसंभवाः ॥ चत्वार
एव पुरुषायुगरूपामहोज्ज्वलाः ॥ १०॥ तत्राद्यः सात्विकः श्वेतवस्त्रमाल्यविभूषणः ॥ ज्ञानमुद्रां
करे विभ्रुह्यानस्तिमितलोचनः ॥ ११॥ द्वितीयो राजसोजातो दंडपुस्तकधारकः ॥ दाता वदान्यः
शूरश्च कुलजातिविभ्रागकृत् ॥ १२॥ तृतीयस्तामसो होता प्रणीतापशुधारकः ॥ पठन्वेदंगीतनृ
त्यकरलोकैः समावृतः ॥ १३॥ चतुर्थो मिदोन्मत्तः कराभ्यां लिंगपीडकः ॥ स्कंधयोर्धत्तयुवतिर्हा
सघूर्णितलोचनः ॥ १४॥ ॥ श्रीसूर्य उवाच ॥ ॥ एतान् च्छंतु भो देवाः कारणं मे गतेः खिलम्

का. मा.

१

उत्पत्तिस्थितिनाशाय सर्वेषां पर्यटाम्यहम् ॥ १५ ॥ इत्युक्त्वा भास्करस्तूर्णमेदिनीं तां व्यगाहयत् ॥ ब्रह्मा
द्याः परिपप्रच्छुः कृतं ज्येष्ठं शनैः शनैः ॥ १६ ॥ ॥ देवा ऊचुः ॥ ॥ कथं श्रीभास्करगतिः कथं कालांशको भ
वान् ॥ क एष वेषः किं कार्यं तत्त्वया तूर्णमुच्यताम् ॥ १७ ॥ ॥ कृत उवाच ॥ ॥ त्वं स्मृष्टोऽसि यदारभ्य ब्र
ह्मं स्तद्विवसादितः ॥ प्रयुते कं स स लेखं द्युतं चाष्टसंज्ञकम् ॥ १८ ॥ सहस्रं सौरवर्षाणां प्रेर्यते तु मया
जनाः ॥ ध्यानाय तपसे ज्ञानमोक्षसाधनकर्मणि ॥ १९ ॥ मयि नास्ति नरः कोपि स्वल्पायुश्चित्तयान्वितः
ब्रह्मनिष्ठानराः सर्वे रविमंडलभेदिनः ॥ २० ॥ ॥ त्रेतोवाच ॥ ॥ एतस्मादुत्तरश्चाहं त्वेतो नाम म
हाबलः ॥ नृणां स्फुरवकरोत्यर्थं भ्रातृधर्मविनाशकः ॥ २१ ॥ मया वर्णव्यवस्था क्रजातिभेदाः पृथक् पृथ
क् ॥ उत्पादिताराजनीतिः सौरव्यानि विविधानि च ॥ २२ ॥ उच्चावचास्तथाधर्मा भ्रातृधर्मविनाशकाः
प्रयुते कं हिलक्षं च नवसंख्यायुतानि च ॥ २३ ॥ षट्सहस्राणि मेघानं बुद्धिं संप्रीणयाम्यहम् ॥ ॥ द्वाप
र उवाच ॥ ॥ शृण्वंतु देवामद्वाचो युगानामुत्तमं युगम् ॥ २४ ॥ द्वापारं नाम विख्यातं नाना सौरव्यप्रदा
यकम् ॥ लक्षाणामष्टकं देवाः षट्संख्यान्ययुतानि च ॥ २५ ॥ सहस्राणां चतुर्लक्षं च मत्कालस्य प्रमाण
ता ॥ अहं बुद्धिं प्रवक्ष्यामि सर्वेषां स्फुरवहेतवे ॥ २६ ॥ जेमिनेस्तु स्वरूपेण कर्ममार्गः प्रकाशितः ॥ वर्णभेदः
कृतो भ्रात्रा सर्वेषां जीवने विधिः ॥ २७ ॥ विचारितस्तु तेनातो मया धर्मः प्रकाशितः ॥ तामसाश्च भविष्यं
ति मद्रूपास्तु सहस्रशः ॥ २८ ॥ अन्योन्यतः शिरश्छेदाद्यास्यंति विलयं ध्रुवम् ॥ भ्रातृणां चैव सर्वेषामहं
ज्येष्ठोऽस्मि देवताः ॥ २९ ॥ कलिरुवाच ॥ ॥ हा धिक्कष्टं कर्णकटुप्रोच्यते भ्रातृभिः कथम् ॥ मन्माहात्म्य

अ.

१

१

मजानद्विरज्ञानैर्बुद्धिवर्जितैः॥३०॥ एतद्धर्मैर्विहीनोहंकलिः सत्यविवर्जितः॥ अयुतंचचतुर्लक्षंसहस्र-
द्वितयंतथा॥३१॥ मत्कालपरिमाणंतुप्रेरयामीदृशीं धियम्॥ परस्त्रीगमनेद्युतेचौर्येछद्मनिकूटके॥३२॥
॥पैश्वन्येदृत्तिलोपेचमद्यसांसादिभक्षणे॥ सर्वलोकाजारजाताः शिश्रोदरपरायणाः॥३३॥ वाममा-
र्गरतामातृभगिनीभोगकारकाः॥ मयिस्वल्पायुषोलोकाबहुधाविधवांगनाः॥३४॥ वार्धकेबहुधा-
सर्वनिर्धनारोगसंयुताः॥ ब्राह्मणाः शूद्रकर्माणः शूद्राब्राह्मणवृत्तयः॥३५॥ युद्धकूटाः सर्वजनाः पतिं
त्यक्ष्यंतिसंगरे॥ स्वल्पेनहेतुनानार्योभर्तृत्यागविधायकाः॥३६॥ जातिबंध्याः काकबंध्यामृतबंध्याम-
वन्तिच॥ विद्यालक्ष्मीकलाद्याश्चनीचेधेवरमन्तिच॥३७॥ दासीभोगरतालोकाः परित्यज्यकुलस्त्रिय-
म्॥ एवंधर्मैकरिष्यामिभ्रातृधर्मविनाशकम्॥३८॥ एतन्ममस्वरूपंतुयोजानातिसंपंडितः॥ सर्वध-
र्मपरित्यक्तंमांजानी तयुगंकलिम्॥३९॥ ॥देवार्डचुः॥ ॥कलेतवसमोनास्तिकश्चिच्चित्तिवि-
मोहकः॥ किंचिद्वृत्तंवादानंवायेनमुक्तोभवेज्जनः॥४०॥ कृपांकृत्वावदक्षिप्रंविष्णुलोकं व्रजेद्यथा॥-
कलिरुवाच॥ ॥अतूकंवदताप्रोक्तंभास्करेणश्रुतंमया॥४१॥ मय्यपिस्वर्गगमनकारणंश्रूयतां
हितम्॥ ॥सूर्यउवाच॥ ॥द्वादशानांतुमासानामार्गशीर्षोतिपुण्यदः॥४२॥ तस्मात्पुण्यफलः
प्रोक्तोवैशार्वानर्मदातरे॥ ततो लक्षगुणः प्रोक्तः प्रयागेमायमासकः॥४३॥ तस्मान्महाफलः प्रोक्तः-
कार्तिकोजलमाचके॥ एकतः सर्वदानानिब्रतानिनियमास्तथा॥४४॥ एकतः कार्तिकस्नानंबहा-
णातुलयाधृतम्॥ संततिश्चैवसंपत्तिः कलौयेषांप्रदृश्यते॥४५॥ अवश्यंतैः कृतंविद्धि कार्तिकस्ना

का. मा.
२

न मादरात् ॥ स्नानं च दीपदानं च तुलसीवनपालनम् ॥ ४६ ॥ भूमिशय्याब्रह्मचर्यं तथा हि दलवर्जनम् ॥ विष्णु
संकीर्तनं सत्यं पुराणश्रवणं तथा ॥ ४७ ॥ कार्तिके मासि कुर्वति जीवन्मुक्तास्त एव हि ॥ न कार्तिकसमं धर्म्यं
मर्थ्यं नो कार्तिकात्परम् ॥ ४८ ॥ न कार्तिकसमं काम्यं मोक्षदानं न कार्तिकात् ॥ युधिष्ठिरे गधर्मार्थमर्थार्थं
र्थं च ध्रुवेण च ॥ ४९ ॥ श्रीकृष्णे न तु कामार्थं मोक्षार्थं नारदे न च ॥ कृतमेतद्व्रतं तस्माच्छ्रेष्ठं कृष्णप्रियं च
हि ॥ ५० ॥ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये प्रथमोऽध्यायः ॥ ॥ अरुण उवाच ॥ ॥
ब्रूहि मास्तर सर्वात्मनः कदारभ्य व्रतं कृतम् ॥ सफलं जायते सम्यक्काच पूज्यान्न देवता ॥ १ ॥ ॥ भान्ति
र उवाच ॥ ॥ अहं विष्णुश्च शर्वश्च देवी विद्येश्वरस्तथा ॥ एको हं पञ्चधा जातो नास्मै सूत्रधरो यथा ॥ २ ॥
अस्माकं सर्व एवैतं भेदविद्विरवगेश्वर ॥ तस्मात्सौरैश्च गणेशैः शाक्तैः शैवैश्च वैष्णवैः ॥ ३ ॥ कर्तव्यं
कार्तिकस्नानं सर्वपापपनुत्तये ॥ सूर्यस्य प्रीतये कार्यं तुलासंस्थे दिवाकरे ॥ ४ ॥ इषपूर्णसमारभ्य
यावत्कार्तिक पूर्णिमा ॥ तावत्स्नानं विधातव्यं शिवसंतुष्टये नरैः ॥ ५ ॥ देवीपक्षं समारभ्य महारात्रिचतुर्द
शी ॥ तावत्स्नानं विधातव्यं देवीसंप्रियतामिति ॥ ६ ॥ गणपक्षं समारभ्य कृष्णाया कार्तिके भवेत् ॥ चतु
र्थी तावदेव स्यात्स्नानं गणपतुष्टये ॥ ७ ॥ एकादशीं समारभ्य आश्विनस्यासितेतराम् ॥ एकादश्यां कार्ति
कस्य शक्रायां परिपूर्यते ॥ ८ ॥ कृतं येन तु तस्य स्यात्परितुष्टे जनार्दनः ॥ न कार्तिकसमो मासो न का
शी सदृशी एरी ॥ ९ ॥ न प्रयागसमं तीर्थं न देवः केशवात्परः ॥ प्रसंगाद्वा बलात्कारैर्जीवा जाला कृतं भवे
त् ॥ १० ॥ स्नानं कार्तिकमासस्य न पश्ये यमयातनाम् ॥ स्नानार्थं चेन्न सामर्थ्यं दत्त्वा न्यस्मै धनादिकम्

॥११॥ स्नातस्य तस्य हस्तस्य गृहणात् पुण्यभाक् भवेत् ॥ अथवा कार्तिकस्नानं ये कुर्वन्ति द्विजातयः ॥१२॥
तेषां प्रावरणं दत्त्वा स्नानजं फलमाप्नुयात् ॥ राधादा मोदरः पूज्यः कार्तिके तु विशेषतः ॥१३॥ स्वर्णस्य वायुरौ-
ष्यस्याप्यभावे शल्बजामपि ॥ मृज्जां वा चित्रजातां वाथ वापिष्टविचित्रिताम् ॥१४॥ दामोदरस्य राधाया-
स्तुलस्याधोर्चयन्ति ये ॥ मूर्तिर्न ते स्मरन् राज्ञेया जीवन्मुक्तान संशयः ॥१५॥ अपि पापसहस्राढ्यः कार्तिक-
स्नानतो नरः ॥ मुक्तो वश्यं सम्भवति नात्र कार्यविचारणा ॥१६॥ कृतं येः कार्तिके मासि दीपदानं विधान-
तः ॥ दृश्यं ते ये रत्नभाजस्तैत एव प्रकीर्तिताः ॥१७॥ यो वेदाभ्यासिने दद्याद्दीपार्थं तैलमादरात् ॥ को वा त-
स्य फलं वक्तुं श्रुतिश्चिन्तिमानवः ॥१८॥ दीपदाना समर्थश्चेत्परदीपं तु रक्षयेत् ॥ तुलस्यभावे कर्त्तव्या पूजा
धात्री तले रवग ॥१९॥ मुख्यपूजा विधानं तु कर्त्तव्यं सूर्यमंडले ॥ अप्रत्यक्षाः सर्वदेवाः प्रत्यक्षो भगवानयम्
॥२०॥ सर्वेषां भवने त्र्यंजगज्जीवयते मृतम् ॥ एतदंशसमुद्भूतां रुद्राद्याः सर्वदेवताः ॥२१॥ प्रत्यक्षो भगवा-
नीशश्चतुर्वेदेषु गीयते ॥ सर्वदेवाः कालवशाः कालकालो दिवाकरः ॥२२॥ एतस्य मंडले पूज्याः सर्वदेवाः
प्रयत्नतः ॥ एतदाराधने शक्तः प्रतिमां पूजयेन्नरः ॥२३॥ प्रतिमातो धिकं पुण्यं ब्राह्मणस्य तु पूजने ॥ अवि-
द्यो वा स विद्यो वा ब्राह्मणो मामकीतनुः ॥२४॥ प्रायः कलियुगे विप्राः शूद्राचारपरायणाः ॥ वाममार्गगताः-
प्रायः संध्यास्नानविवर्जिताः ॥२५॥ ईदृशा अपि संपूज्या ब्रह्मबीजसमुद्भवाः ॥ महादुर्गंधयुक्तोऽपि गुण-
वत्त्वात् स सेव्यते ॥२६॥ यथारसोलशनजो द्विजाः पूज्याः प्रयत्नतः ॥ रुद्रशापवशाद्वा वो विष्टा भक्षणत-
सराः ॥२७॥ तथापि ताः पूजनीया लोकद्वयफलप्रदाः ॥ ब्रह्मबीजेषु अपि श्रेष्ठोऽकृतोऽप्यनस्तुयः ॥२८॥

का.मा.
३

तस्माद्विष्टतरः संध्यायः करोति द्विजोत्तमः ॥ ततोप्यधियुणो ज्ञेयोयः स्नानं कुरुते द्विजः ॥ ३१ ॥ उत्कृष्टस्तुततो-
ज्ञेयः स्यात्स्वाचारेण संयुतः ॥ ततोप्यधीतशास्त्रस्तु वेदवेत्ता ततोपि च ॥ ३० ॥ वेदार्थवित्ततः श्रेष्ठः सदान-
रपरायणः ॥ अपरान्नरुचिः स्वस्त्रीनिरतः क्रोधवर्जितः ॥ ३१ ॥ मध्याह्ने प्रयतः संध्यायः करोति द्विजो-
त्तमः ॥ अयाचितव्रतो होमी देवब्राह्मणपूजकः ॥ ३२ ॥ विभज्याशीः सत्यवादी द्विजो यत्र तु तिष्ठति ॥ क-
लिकालोपसर्गाद्यास्तत्स्थले न विशंति हि ॥ ३३ ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कार्तिके द्विजमर्चयेत् ॥ दरिद्रो दा-
नपात्रं स्याद्विद्यावांस्तु विशेषतः ॥ ३४ ॥ मोक्षार्थैकाकिने दद्याद्दानं द्रव्यं च्युताय च ॥ सपत्नीकाय धर्मार्थ-
विशेषेण कुटुंबिने ॥ ३५ ॥ यत्सेवाकारिणे दत्तं दत्तं वार्धुषिकाय च ॥ दासीशाय च यद्दत्तं यद्दत्तं छद्मकारि-
णे ॥ ३६ ॥ तीर्थप्रतिग्राहिणे च यद्दत्तं तीर्थभोजिने ॥ धनुर्धराय यद्दत्तं दत्तं यत्सेतभोजिने ॥ ३७ ॥ वैद्यविद्या-
जीविने च तथानक्षत्रसूचिने ॥ ईदृशे दीयते दानं येनासौ नरकं व्रजेत् ॥ सर्वत्र पूजयेद्द्विप्रं सपत्नीकरं व-
गोत्तम ॥ विप्राभावे पूजनीया गावः कृष्णामनोहराः ॥ ३९ ॥ कपिलागोषु च श्रेष्ठा तदभावे तु पिंगला ॥
तदभावे सिता तस्या अभावे च सितेतरा ॥ ४० ॥ तदभावे च याकाचिद्गोघ्नी वत्सेन संयुता ॥ विष्णोर्मूर्तिर्जंगम-
तः स्याद्वरातु प्रशस्यते ॥ ४१ ॥ शूद्रस्थापितमूर्त्तिनां नमस्कारं करोति यः ॥ पितृभिर्निरयं याति दशपूर्वे दशा-
परैः ॥ ४२ ॥ शूद्रार्चितस्य संस्पर्शाद्देहासमं कुलम् ॥ तस्माद्विचार्य विप्रैर्यास्थापिता तां समर्चयेत् ॥ ४३ ॥
ततोपि यादेयताभिः कृतासाधुक्तिमुक्तिदा ॥ मूर्त्यभावे पूजनीयाः श्वत्थोवाथवदोथवा ॥ अश्वत्थरूपवि-
ष्णुः स्याद्दरूपी शिवो यतः ॥ ४४ ॥ कार्तिके तु लसीशाकं तांबूलं वानराधमः ॥ अज्ञानात्ज्ञानतो वापि भुं-

जानोनिरयं व्रजेत् ॥ ४५ ॥ धात्री छाया तले येन सह दुक्तं तु कार्तिके ॥ दंपती भोजनं दत्तं मनोदोषात् सुच्यते ॥ ४६ ॥
संपूर्ण कार्तिके यस्स संपूज्या मलकां शुभाम् ॥ राधादासोदरमीत्यै भोजनीयौ च दंपती ॥ ४७ ॥ पश्चात्स्वयंतु सु-
जीतन श्रीस्तस्य क्षयं व्रजेत् ॥ शालग्रामशिला चक्रे नित्यं संनिहितो हरिः ॥ ४८ ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन शाल-
ग्रामं प्रपूजयेत् ॥ ४९ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ ॥ ऋषय ऊचुः ॥
शिवस्य किं कृतं गोभिः शप्तास्ताः केन हेतुना ॥ उलंका जायते स्माकं बालखिल्या ब्रुवंतु तत् ॥ १ ॥ बालखिल-
ल्या ऊचुः ॥ ॥ एकदा हंसमारुह्य विधाता समुपागतः ॥ कृत्वा चतुर्विधां सृष्टिं तत्कौतुकं समुत्सुकः ॥ २ ॥ प-
श्यन् हिमालयं दिव्यं नानासृगसमन्वितं ॥ गंगादिकसरिद्विश्रुत्या व्यमानमितस्ततः ॥ ३ ॥ नाना ऋषिग-
णां कीर्णं सिद्धगंधर्वसेवितम् ॥ पक्षिणां कलनिर्हादैर्मोहयंतं श्रुतिद्वयं ॥ ४ ॥ नाना पक्षिगणां कीर्णमगम्य च
कचिच्छ्रितम् ॥ कचिद्भुजश्रियं विभ्रमद्विमेन भरितं कचिच्छ्रितम् ॥ ५ ॥ मेघसंसर्गतः श्यामं छाया मेघजातया ॥
पश्यन् तत्कौतुकं दिव्यं गंगाद्वारमुपागतम् ॥ ६ ॥ तत्रापश्यन् ऋषीन् सर्वांश्च कार्तिकस्नानतत्परात् ॥ विष्णु-
भक्तिपरान् श्रेष्ठान् राधादासोदरार्चकात् ॥ ७ ॥ वासुदेवजगन्नाथहरेविष्णो जनार्दन ॥ इत्यादिनाम ब्रु-
वतो दृष्ट्वा कोपसमन्वितः ॥ ८ ॥ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ ॥ इह दुर्बुद्धि ता कस्मात्प्रवतां समुपस्थिता ॥ पितामहप-
रित्यज्य कोचदेव उपास्यते ॥ ९ ॥ अहं सर्वस्य जगतः कर्ता मां त्यज्य भूतले ॥ आराध्यते तद्दध्नो चेच्छा-
पंददास्य हम् ॥ १० ॥ वसुंधरा भवंतश्च नाशनीयामया ध्रुवम् ॥ ॥ बालखिल्या ऊचुः ॥ ॥ इति ब्रह्मवचः
श्रुत्वा तस्मात् ऋषिसत्तमाः ॥ ११ ॥ ॥ आद्यंतश्चेतसा विष्णुं प्रत्यक्षो भूज्जनार्दनः ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥ ॥ निमि-

का-मा-

५

तमात्रं त्वं ब्रह्मन् विश्वस्यास्य तु पालकः ॥१२॥ नारायणः सोऽत्र विप्रैः पूज्यते कार्त्तिके सदा ॥ ॥ ब्रह्मोवाच ॥
अहं पितामहः साक्षाद् विश्वकर्त्ता जगद्गुरुः ॥१३॥ पूज्योऽस्मि सर्वलोकानां वेदानाभितिसंमतम् ॥ ॥ वाल्मि-
ल्याउत्तुः ॥ ॥ एवन्तयोर्विवदतोर्न कस्यापि पराजयः ॥१४॥ तदा विष्णुरुवाचे दं ब्रह्मन् शृणु वचो मम ॥ आव-
योर्यच्च माहात्म्यं सामर्थ्यं यत्तदावयोः ॥१५॥ महेशो वेत्ति तत्तत्त्वं तन्न्यायोस्तु चावयोः ॥ ब्राह्मणास्तु तथे-
त्युक्त्वा जग्मतुः काशिकां प्रति ॥१६॥ प्रणिपत्य महादेवं ब्रह्मा वचनमब्रवीत् ॥ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ ॥ देवाकर्ण-
य विश्वस्य कर्त्ता हंच पितामहः ॥१७॥ मदाज्ञानुचरो विष्णुः कथं पूज्यो भविष्यति ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥ ॥ दे-
वदेव महादेव सदा धर्मासनस्थितः ॥१८॥ कः श्रेष्ठ आवयोर्मध्ये सत्त्वं ब्रूहि जगत्प्रभो ॥ ॥ शिव उवाच ॥ ॥
एतन्मम महालिंगं कियदूर्ध्वं तले कियत् ॥१९॥ यो ज्ञास्यत्येतदंतं स लोके पूज्यो भविष्यति ॥ तस्मादेकत्र याहि
त्वं ब्रह्मन् विष्णो त्वमेकतः ॥२०॥ एतद्वचः समाकर्ण्य वेधाश्चोपरिसंययौ ॥ अधस्ताच्च गतो विष्णुर्धर्मो पंचशतं-
समाः ॥२१॥ विश्रान्तः खेदं विनश्च न प्राप्तो तस्तु तस्य च ॥ पुनः परावृत्य धर्मो प्रणमत् रुद्रमादरात् ॥२२॥
॥ रुद्र उवाच ॥ ॥ कथमंतोस्ति लिंगस्य कथ्यतां मधुसूदन ॥ कियद्भिर्देवसैः प्राप्तः किंचिन् हंतत्र विद्य-
ते ॥२३॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥ ॥ खेदं विनश्चोऽस्मि भगवन् गताः पंचशतं समाः ॥ सप्त पातालमुद्दिष्ट-
तथा ब्रह्मांडगोलकम् ॥२४॥ भास्करस्यातपो नास्ति ततोऽप्यग्रे गतोऽस्य हम् ॥ तेजोरूपस्य लिंगस्य पारं प्रा-
प्तो मया न तु ॥२५॥ इति श्रुत्वा वचस्तस्य तूष्णीं भूय व्यवस्थितः ॥ ब्रह्मा वर्षं सहस्राणि यथावूर्ध्वमुदुःखि-
तः ॥२६॥ विचारयन् मनस्येव किं कर्त्तव्यं मया धुना ॥ विष्णुनांतो यदा प्राप्तस्तदा श्रेष्ठो भविष्यति ॥२७॥ न प्राप्त

५

श्वेत्तदा तुल्यौ जायेतां नौ शिवाज्ञया ॥ तस्माच्छ्रद्धाकरिष्यामि यथास्यां लोकपूजितः ॥ २८ ॥ इति निश्चित्य
मनसा कामधेनुमभाषत ॥ कामधेनो विधाता हं साहाय्यं मम शब्दतः ॥ २९ ॥ तया कार्यं सर्वथैव नो चेच्छा
पदं दाम्यहम् ॥ अत्र साहाय्यं कर्त्तुं च त्वं भविष्यसि शोभने ॥ ३० ॥ तदा मनोरथान्मूर्णो स्ते करिष्यामि सत्व-
रम् ॥ ॥ धेनुरुवाच ॥ ॥ भवान्यदा ज्ञापयति तत्सर्वं करवाण्यहम् ॥ ३१ ॥ शिवाग्रे कथयिष्यामि लिंगांतादागतं
त्वया ॥ ततो गांतां समादाय विधाता स यो पुनः ॥ ३२ ॥ ददर्श मध्यमार्गं सौ केतवं कुसुमान्वितम् ॥ उवाच वच-
नं साधु ब्रह्मा तं केतकं प्रति ॥ ३३ ॥ पुष्पोत्तमास्तु कल्याणं साहाय्यं क्रियतां मम ॥ शिवाग्रे कथ्यतां धाता लिंगस्थां
तं गतस्त्वया ॥ ३४ ॥ इति श्रुत्वा ब्रह्मवाक्यं केतकोपि समाययौ ॥ ततो ब्रह्मा शिवपुरोगत्वा हास्यं चकार ह ॥ ३५ ॥ ॥ ब्र-
ह्मोवाच ॥ ॥ सहस्रवर्षे लिंगां तो मया दृष्टं त्वारिवलः ॥ न शक्नोमीक्षितुं चान्योऽस्वकृतत्वान्निरीक्षितः ॥
॥ ३६ ॥ इति श्रुत्वा वचस्तस्य क्रोधप्रस्फुरिताधरः ॥ अंतःक्रोधं समासाद्य शिवो वचनमब्रवीत् ॥ ३७ ॥ ॥ शि-
व उवाच ॥ ॥ विना तु साक्षिणं ब्रह्म नूनं न्यायो वदतो भवेत् ॥ आनीयतां विश्वदशीं साक्षीं विश्वसका-
रकः ॥ ३८ ॥ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ ॥ एषा धेनुः केतको यं उभौ तत्रैव संस्थितौ ॥ प्रष्टव्यौ तौ महादेव त्वया शप-
थपूर्वकम् ॥ ३९ ॥ ॥ शिव उवाच ॥ ॥ कृतघ्नानां तु यस्यापंशुवयोर्मस्तके पतेत् ॥ यद्यसत्यं प्रभाषेत लिंगां
तो वीक्षितो मुना ॥ ४० ॥ ॥ धेनुरुवाच ॥ ॥ लिंगां तं ते गतो ब्रह्मा यदूर्ध्वं नास्ति किंचन ॥ ततः परावृत्त्य यो म-
येतच्च विलोकितम् ॥ ४१ ॥ ॥ केतक उवाच ॥ ॥ त्वल्लिंगोर्ध्वं निवसेतामया दृष्टः प्रितामहः ॥ ततोऽप्यग्रे गतः
रेव यं परावृत्त्य समागतः ॥ ४२ ॥ ततः परावृत्त्य यो ममैतच्च विलोकितम् ॥ ॥ शिव उवाच ॥ ॥ मिथ्या ब्रूते योऽधोमां

का-सा
५

विष्ठापततितनुरे॥४३॥अपवित्रं सुखं तस्मात्तद्विष्यत्यसंशयम्॥गवामंगेषु तिष्ठन्ति सर्वदेवाः सवासवाः॥४४॥
पुच्छेषु सर्वतीर्थानि सर्वधर्माश्च मस्तके॥मुखेषु सर्वापाणि ब्रह्महत्या समानि च॥४५॥शृणु केन कते पुण्यैर्नरो मा
मर्चयिष्यति॥लक्ष्मी संततिहीनो सौ शैरवं नरकं व्रजेत्॥४६॥शृणु ब्रह्मन् नरो यस्तु जनस्त्वां पूजयिष्यति॥स
द्यो भवत्यसौ कुशोदरिद्रो मृत संततिः॥४७॥शृणु विष्णो महाभाग कार्तिके स्मिन् जितं त्वया॥तस्मात्तत्त्वा
तये लोकेः कृतं भवति चाक्षयम्॥४८॥ब्रह्मांशक समुद्र ते पालाशे च स्तुभोजनम्॥कुर्यात्कार्तिक मासे सौ-
विष्णु लोके प्रयास्यति॥४९॥गोशापकारणं प्रोक्तमित्थं किं कथ्यतामथ॥५०॥ ॥ इति सनत्कुमारसंहि-
तायां कार्तिक माहात्म्ये गोशापकथनं नाम तृतीयोऽध्यायः॥३॥ ॥ ऋषयश्चुः॥ ॥ पलाशत्वं कथं जा-
तं ब्रह्मणः शंकरस्य च॥वटत्वं च तथा विष्णोः पिप्पलत्वं ब्रुवंतु तत्॥१॥ ॥ वालरिव ल्याऊचुः॥ ॥ ब्रह्म
णा च पुरा स्मृष्टाः सर्वदेवाः सवासवाः॥मिलित्वा सर्व एवैते ब्रह्माणवाक्यमब्रुन्॥२॥ब्रह्मन् सर्वाधिको रु-
द्रः सर्वदेवेषु पठ्यते॥कर्तुं तद्दर्शनं देवगच्छामो भवता सह॥३॥इतीन्द्रादिवचः श्रुत्वा सर्वदेवपुरोगमः॥ब्र-
ह्मा कैलासमगमन् नानादेवगणैर्वृतः॥४॥शिवद्वारं समासाद्य देवाः सर्वेऽपि संस्थिताः॥न दृश्यते द्वारपालः
शिवश्चाभ्यन्तरे स्थितः॥५॥गंतव्यं वानगंतव्यमस्माभिः शिवसन्निधौ॥परावृत्त्याथ वा स्वस्थस्थाने गंत-
व्यमेव वा॥६॥एवं चिंतयमानैस्तैर्नारदो मुनिमत्तमः॥पुरोदृष्टो देवदृष्टैस्तं प्रणम्योत्तुरुत्तमम्॥७॥ ॥ दे-
वा ऊचुः॥ ॥ मुने वेदविदांश्चैष्ट ब्रूहि प्रश्नं शोभनम्॥किं करोति महादेवो गंतव्यं वानवांतरे॥८॥ ॥ ना-
रद ऊवाच॥ ॥ चंद्रनाशदशायां तु देवाः संप्रस्थिता गृहात्॥तस्मात्कश्चिन्महाविघ्नो भवतां संभविष्यति

५

॥९॥ किं करोति शिवश्चेति प्रश्नरतिदशाविभोः ॥ तस्मात्संभोगकार्येयं वर्तते त्रिपुरांतकः ॥ १० ॥ ॥ इंद्र उवाच ॥
सर्वेषामेव दुःखानां नाशकर्ता दिवस्पतिः ॥ मय्यागते कथं नाशो देवतानां भविष्यति ॥ ११ ॥ विभीषणाय देवा-
नां वल्गुनं कुरते मुनिः ॥ इतींद्रस्य वचः श्रुत्वा व्याकुलो भून्मुनिस्तदा ॥ १२ ॥ कथं मद्बचनं सत्यं भविष्यत्य-
द्यवज्जिणि ॥ अद्य मद्बचनं शीघ्रं यदि सत्यं भविष्यति ॥ १३ ॥ राधादामोदरमुदेकरिष्ये कार्तिकव्रतम् ॥ ए-
वं संचिंत्य मनसा तूष्णीं भूतो मुनीश्वरः ॥ १४ ॥ इन्द्रो विचारयद्देवैः किमिदानीं विधीयताम् ॥ तत इंद्र उवा-
चेदं वन्दे मद्बचनं शृणु ॥ १५ ॥ गृहीत्वा विप्ररूपं त्वं शिवस्याभ्यंतरे व्रज ॥ यदि प्रसंगोऽस्य स्माकं तदा वार्ता नि-
गद्यताम् ॥ १६ ॥ यदि नास्ति प्रसंगश्चेद्याचकृत्तेजसा हि च ॥ अवध्यत्वादताङ्गुलाद्विक्षकत्वेन तं व्रज ॥
१७ ॥ इति देवैर्द्रवचनं श्रुत्वा वह्निस्तथा करोत् ॥ अभ्यंतरे ददर्श शं शिवया सह संगतम् ॥ १८ ॥ शिवया-
पि च दृष्टः स लज्जिताभोगमत्यजत् ॥ कोसिकोसीति संपृष्टे भिक्षुको हं क्षुधातुरः ॥ १९ ॥ बृहोस्पत्योऽस्मि
दीनोऽस्मि भोजनं दीयतां मम ॥ तेनादृष्टमिति ज्ञात्वा पार्वती तमभोजयत् ॥ २० ॥ सोऽपि भुक्त्वा समाचा-
रं वक्तुं संप्रस्थितो बहिः ॥ तस्मिन्नेव क्षणे गुप्तो नारदः पार्वतीं ययौ ॥ २१ ॥ शिरोनिधाय पार्वत्याः पाद-
योः स्रुरोदह ॥ अहो बालक किं जातं तच्छीघ्रं मभिधीयताम् ॥ २२ ॥ करोमि निष्कृतिं तस्य साध्यासा-
ध्यस्य वान्यथा ॥ मातर्वक्तुं न शक्नोमि त्युपहासस्य कारणम् ॥ २३ ॥ कृतं यथेन्द्रादिदेवैस्तथा कोन्यः क-
रिष्यति ॥ इति श्रुत्वा वचस्तस्य पुनः पुनरपृच्छत् ॥ २४ ॥ मुद्रयित्वा ततो नैत्रे कराभ्यां स मुनीश्वरः ॥ उवा-
च वचनं नीचं सूर्योऽसौ गद्गदाक्षरम् ॥ २५ ॥ इन्द्रोऽयं युवयोर्भोगं देवताभ्योऽप्यवर्णयत् ॥ युवयोश्च क-

का-मा-

६

तानिंदातांश्चुत्वा दुःखितोऽस्य हम् ॥ ३६ ॥ भोगविच्छिन्नयेव हिः प्रेषितो द्विज रूपकः ॥ अथवा किमनेनापि कथने-
नममां चिके ॥ ३७ ॥ जगन्मातासिदेवित्वं काते स्यादुपहास्यता ॥ इतितस्य वचः श्रुत्वा पार्वती कुन्दमानसा ॥ ३८ ॥
स्फुरदोशरक्तेन च दृष्ट्वा तानारदो ययौ ॥ गत्वा देवानुवाचे दंसंभोगाद्विरतो हरः ॥ ३९ ॥ अगम्यतां दर्शनार्थं दू-
रतोऽसौ विलोकि तः ॥ वन्दे मुनेर्वचः श्रुत्वा देवेन्द्रः सगणो ययौ ॥ ४० ॥ प्रणिपत्य महादेवं कृतांजलिपुटो भवता ॥
दृष्ट्वा तथा विधंशं पार्वती वाक्यमब्रवीत् ॥ ४१ ॥ अहल्याजारदुष्टात्मन् सहस्रभगवासव ॥ उपहासः कृतो मे
द्यफलं तस्य समाप्नुहि ॥ ४२ ॥ यावन्त्यः सन्ति देवानां ज्ञातयः सर्व एव ते ॥ अजानन्तः स्त्रीसुरगानिशाखिवनः स-
नुसस्त्रिया ॥ ४३ ॥ इति देवीवचः श्रुत्वा कं पिताः सर्वदेवताः ॥ ब्रह्मविष्णुमहेशाद्यास्तुष्टुवुर्जगदंबिकाम् ॥ ४४ ॥
ततो देवी प्रसन्ना भूद्देवेन्द्रं वाक्यमब्रवीत् ॥ देवामद्वचनं मिथ्या त्रिलोकेऽपि न जायते ॥ ४५ ॥ तस्माद्देकांशतो-
वृक्षायुषं सर्वं भवतु वै ॥ इति देव्यावचः श्रुत्वा जाता देवास्तुपादपाः ॥ ४६ ॥ अश्वत्थरूपी भगवान् वटरूपी सदा-
शिवः ॥ पलाशो भूद्विधाता च आम्बः शक्रो वभूवह ॥ ४७ ॥ इन्द्राणीं सालताजेया देवानां योषितस्तथा ॥ माल-
त्याद्याः पुष्पलता उर्वरयाद्याः प्सरो भवन् ॥ ४८ ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कार्त्तिकेश्वर्यमर्चयेत् ॥ यानारी कार्त्ति-
के मासिलक्ष्मं कुर्यात्सदक्षिणाः ॥ ४९ ॥ राधा दामोदरं पूज्यमंदवारे च तत्तले ॥ दंपती भोजयेद्वाधा दामोदरस-
रूपिणौ ॥ ५० ॥ भोजयित्वा सपत्नीकान्यश्चादुं जीतवाग्यतः ॥ वंध्यापिलभते पुत्रं इतरासां तु का कथा ॥ ५१ ॥
॥ मूलतो ब्रह्मरूपाय मध्यतो विष्णुरूपिणे ॥ अग्रतः शिवरूपाय अश्वत्थाय नमो नमः ॥ ५२ ॥ विष्णोश्च प्र-
तिमाभावे कीर्त्तनं जागरादिकम् ॥ अश्वत्थमूले कर्त्तव्यं विष्णोराधनं परम् ॥ ५३ ॥ सदा सन्निहितो वि-

६

ष्णुर्हि पत्सु ब्राह्मणे यथा ॥ पादपेषु च बोधिद्वौ शालग्रामे शिलासूच ॥ ४५ ॥ कार्तिके मासि संप्राप्ते येन तद्वत्तमा
चरेत् ॥ यथा करस्थितं रत्नं तथा त्यजति बालिशः ॥ ४५ ॥ कार्तिकान्नापरो मासो विष्णुप्रीतिकरो भुवि ॥ स्वल्प
केशेनैव यस्मिन्मासे विष्णुः प्रसीदति ॥ ४६ ॥ दुर्लभं मानुषं जन्म आर्यवर्त्तते ततोऽपि च ॥ ततोऽपि दुर्लभं ज्ञानं ज्ञात्वा
येन कुर्वते ॥ ४७ ॥ व्रतं कार्तिकमासस्य तेन रामंदबुद्धयः ॥ ब्रह्महत्यादिपापानां नाशनः कार्तिको मतः ॥ ४८ ॥
तमुत्तृज्य नरः को सौ यो न्यधर्मं समाचरेत् ॥ अश्वत्थपूजास्पर्शेन कर्त्तव्या शनिवासरे ॥ ४९ ॥ अन्यवारं श्व-
त्यसंगाद्वरिद्रो जायते नरः ॥ ५० ॥ ॥ इति श्रीसनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमहात्म्ये श्वत्थकथनं नाम चतु
र्थोऽध्यायः ॥ ५१ ॥ ॥ अनूकुरुवाच ॥ ॥ मंदं विना कथं जातो न स्पृश्यः पिप्पलो भुवि ॥ एतदाख्याहि भगवन्
चुल्लं गच्छ वणे मम ॥ १ ॥ ॥ सूर्य उवाच ॥ ॥ देवैर्देवैर्द्वीपापरांते समुद्रमथनं कृतम् ॥ पुरोपायो विष्णुस्तैर्ब-
हिराजादिसंयुतैः ॥ २ ॥ मंथानं मंदरं कृत्वा रज्जुं कृत्वा तु वासुकिम् ॥ मंथं पंचवर्षा पिततः केनोभयजाय
त ॥ ३ ॥ ततो वर्षत्रयेणैव समुत्पन्ना सुवर्णवत् ॥ ततो जाता कामधेनु वर्षेणैकेन भोरुमा ॥ ४ ॥ वर्षादौ रावतो
हस्ती वर्षा तप्तमुखो हयः ॥ त्रिभिर्मसैरप्सरसस्ततो वर्षेण चंद्रमा ॥ ५ ॥ ततो वर्षत्रयाज्जातं ज्वालाभा
लातिभीषणम् ॥ कालकूटं विषधोरंतद् ददाहजगत्रयम् ॥ ६ ॥ तज्ज्वालाक्रांतं देहं स्तु विष्णुर्नीलो बभूव ह ॥
हाहाकारो महाज्जातो त्रैलोक्ये स चराचरे ॥ ७ ॥ वयं तु च किं ता जातास्तस्मिन्काले खगोत्तम ॥ स्वकर्तृ-
भूतोऽयानि निक्षिप्तानि धरातले ॥ ८ ॥ ततः संप्रार्थितः शर्वो मया धात्रा च विष्णुना ॥ कृपालुना ते
न पीतं विषं हालाहलाभिधम् ॥ ९ ॥ तद्वाहविनिवृत्त्यर्थं धृता गंगा स्वमस्तके ॥ कृताललाटे चंद्रस्य कला

का-मा-
७

कर्पूरलेपनम् ॥१०॥ ततः कोदण्डमभवदूर्ध्वोत्थं स्वश्चमासतः ॥ पारिजातस्ततो वर्षादभून्मासाच्च कौस्तुभः ॥११॥
॥ ततो ज्येष्ठासमुत्सन्नाकाषायांबरधारिणी ॥ पिंगकेशारक्तनेत्राकूष्माण्डसदृशस्तनी ॥१२॥ अतिवृद्धादंत
हीनाललज्जिह्वाघटोदरी ॥ यादृष्टैवचलोकोयंसमुद्दिग्गः प्रजायते ॥१३॥ ततो भूच्चंचलापांगी सौंदर्यस्यै
वशेवधिः ॥ कृशोदरीस्वर्णवर्णीपीनोन्नतपयोधरा ॥१४॥ दधत्सीरोदकंवासः कराभ्यां कमलस्रजम् ॥ य-
स्यादर्शनमात्रेण मोहिता देवदानवाः ॥१५॥ ततः पुनर्मथ्यमाना द्वादशाब्दैस्तु सागरात् ॥ गृह्यपीयूषक-
लशं स्वयंधन्वंतरिर्ययौ ॥१६॥ आदौ पीत्वामृतदेवारत्नानि व्यभजस्ततः ॥ सरादत्तादानवेभ्यो धेनुः सं-
स्थापितासुरैः ॥१७॥ ऐरावतः सुरेन्द्रेण भानुना शबोहयेश्वरः ॥ देवैरात्ताश्चाप्सरसः कोदण्डं शूलपाणिना
॥१८॥ पांचजन्यो विष्णुर्नैव पारिजातस्तु विष्णुना ॥ गृहीत्वा कौस्तुभं विष्णुरपश्यच्चैन्दिरासुरवम् ॥१९॥
लक्ष्मीरपि हरेरास्यं दृष्ट्वा चाधोमुखी स्थिता ॥ सर्वपश्यन्ति तालक्ष्मीं न केनापि विभज्यते ॥२०॥ पश्यन्त्यन्योन्य
मास्थानिस्तु वन्ति चरमां पुनः ॥ ततः पितामहः प्राह शिवमर्द्दो गधारकम् ॥२१॥ लक्ष्मीरियं कस्य देयेत्यादि
श्य परमेश्वर ॥ सर्वान्दृष्ट्वा ततो देवान् रुद्रो वचनमब्रवीत् ॥२२॥ ॥ रुद्र उवाच ॥ ॥ एष नारायणः साक्षात्
क्ष्मीयोग्यो मतो मम ॥ तथापि यौ दयालक्ष्म्या क्रियतां वा स्वयं वरः ॥२३॥ ॥ श्रीरुवाच ॥ ॥ देवदेवम
हो देवभक्तानुग्रहकारक ॥ निस्तृतं यत्तव सुरवात्तन्मिथ्या नैव जायते ॥२४॥ ॥ शिव उवाच ॥ ॥ आकार्य
तां सागरोस्थाः पितापाणिग्रहाय च ॥ तूर्णं करोतु सामग्रीं द्वादश्यामद्य कर्त्तिके ॥२५॥ ॥ श्रीसूयं उ-
वाच ॥ ॥ तत आकारितो धात्रा कृतवैवाहको नदीदृ ॥ नारदो दत्तवान् लघ्नं ततो लक्ष्मीर्ब्रजिज्ञपत् ॥

२६॥ ॥ श्रीरुवाच ॥ ॥ आदौ ज्येष्ठं समुद्रात्कनिष्ठां मुहूर्त्ततः ॥ एष पंथा तु वेदोक्तस्तस्मादेषा विवाह्य
ताम् ॥ २७ ॥ इति लक्ष्मीवचः श्रुत्वा सर्वे ह्युद्दिग्मानसाः ॥ अतः परं किं विधेयं कृतां वरयिष्यति ॥ २८ ॥ इ
त्युद्दिग्मानसु गृहानारदो वाक्यमब्रवीत् ॥ विष्णो तवातीव भक्तो मुनिरुद्दालको भवान् ॥ २९ ॥ ततो
विवाहार्थमेनां वरयिष्यत्यसंशयम् ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥ ॥ आकार्यतां मुनिवर उद्दालक इदं वचः ॥
३० ॥ श्रुत्वा वानीत एवैषो नारदेन महात्मना ॥ तं नमस्कृत्य रंहं ह्यविष्णुर्वचनमब्रवीत् ॥ ३१ ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥
उद्दालक मुनि श्रेष्ठ गृहस्थस्याश्रमं विना ॥ दृष्ट्वा तपस्या भवति तस्यासि गृहं कुरु ॥ ३२ ॥ समुद्रस्य तु
कन्येयं ज्येष्ठानाम्नीपतिव्रता ॥ एनां वरयस्त्वं विप्र कनिष्ठां वरयाम्यहम् ॥ ३३ ॥ इति विष्णुवचः श्रुत्वा त-
ष्णीमासीत् मुनीश्वरः ॥ दत्त्वा समुद्रस्य हस्ते जलं तानारदो र्पयत् ॥ ३४ ॥ तदुत्तरक्षणे तस्मिन् श्रियः पा
णिग्रहः कृतः ॥ लक्ष्मीं करे हरिर्धृत्वा मुनीन्द्रं वाक्यमब्रवीत् ॥ ३५ ॥ नये मामाश्रममृषे तव तु शोभिस-
र्वदा ॥ अहं गच्छामि वैकुण्ठं गच्छ त्वं मुनिमंदिरम् ॥ ३६ ॥ इत्युक्त्वा निर्गतो विष्णुर्देवैकुण्ठं रमया सह ॥ उ-
द्दालकोऽपि तां गृह्य प्रययौ स्वीयमाश्रमम् ॥ ३७ ॥ होमधूमसमायुक्तं वेदध्वनिनिनादितम् ॥ स्तकम-
निष्ठविधेयं द्रव्यसमुद्दालकाश्रमम् ॥ ३८ ॥ विलोक्य दुःखिता ज्येष्ठा पतिं वचनमब्रवीत् ॥ ॥ ज्येष्ठो वा-
च ॥ ॥ शिरःपीडाकरश्चायमाश्रमो मम वर्तते ॥ न वसाम्यत्र भोस्वामिन् नय मामन्यमाश्रमम् ॥ ३९
॥ एवं सहस्रशस्तेन दर्शिता आश्रमाः खगा ॥ एकोऽपि तस्यामनसि समायाति न चाश्रमः ॥ ४० ॥ तदा
मुनिः पर्यपृच्छत् कीदृशं रोचते स्थलम् ॥ ॥ ज्येष्ठो वाच ॥ ॥ रात्रौ रात्रौ गृहे यत्र दंपत्योः कलहो भवे-

का. मा.

त॥४१॥ सकौलं धर्ममुत्सृज्य यत्र तिष्ठति वैजनाः॥ द्यूतकारामघपाश्रयत्रवेश्योपगामिनः॥४२॥ गुरुमा
तृहिजातीनां हेष्टारो यत्र संति च॥ नित्यं परान्नं भुंजति अवाधं वादयंति च॥४३॥ ये पृष्टमैथुनं कुर्युर्वेदनि
दां प्रकुर्वते॥ मैत्र्यंतरायाये लोका यत्र यत्र संति च॥४४॥ तत्र तत्र रतिर्मैस्ति नान्यस्थानेषु वर्तते॥
इति श्रुत्वा क्वचस्तस्या सुनींद्रो भृशदुःखितः॥ परंचिंतार्णवे मग्नो मनस्येवं व्यचिंतयत्॥४५॥ यो वा
सौममयोग्यस्तु सोऽस्यावासो नरोचते॥ अतः परं किं विधेयं विष्णुना ग्राहिता त्वियम्॥४६॥ स्वका
र्यसाधका देवा भवन्ति न परस्य तु॥ सुखं दुःखं न जानन्ति किं कार्यं नु मया धुना॥४७॥ अथवा जात एवा
स्य विवाहस्तु हरेः खलु॥ एनां त्यज्य गमिष्यामि नान्यथा मे तपो भवेत्॥४८॥ विचार्यैवं स्वमनसितां
भार्यो वाक्यमब्रवीत्॥ ॥ उद्दालक उवाच ॥ ॥ शृणु महचनं कान्ते अश्वत्थाधः स्थिरा भव॥४९॥
शरत्कालस्य धर्मेण शिरःपीडा भविष्यति॥ तस्मादहंगमिष्यामि तव योग्यं यथा स्थलम्॥५०॥ वि-
लोक्य तादृशं तत्र त्वानया मित्रमाश्रयः॥ इच्छमाश्रयस्य तां ज्येष्ठां पलायनमचीकरत्॥५१॥ सा
पि स्थिता तस्य मार्गमासूर्यं प्रददर्श ह॥ सायंकाले ततो जाते निराशा भूतदागमे॥५२॥ रुरोदक
रुणं दीनं त्रैलोक्यबधिरं कृतम्॥ वैकुण्ठेऽपि श्रुतं लक्ष्म्या विष्णुं सापि व्यजिज्ञपत्॥ ॥ श्रीरुवाच ॥ ॥
रोदनं श्रूयते चाद्यमद्गिन्या कृतं विभो॥ गतस्तां त्यज्य स सुनिःसां त्वनाय समाव्रज॥५४॥ श्रुत्वेत
द्वचनं लक्ष्म्याः खगारूढो जनार्दनः॥ श्रिया सहययौ तत्र यत्र रोदति सा चिरम्॥५५॥ ॥ विष्णुरु
वाच ॥ ॥ ज्याने ज्येष्ठे विहार्यैव त्वांगतोऽसौ सुनीश्वरः॥ मदंशं संभवश्चायमश्वत्थोऽस्ति गयापुरे॥

५६॥ बोधनामालमत्रैव चिरकालस्थिरा भव॥ तवैवावुचराः सर्ववसंति च पिशाचकाः॥ ५७॥ तैः साकं-
स्थीयतामत्र शोकं लक्तासरवी भव॥ अद्यार्कपुत्रयोगोस्ति सप्तमे सप्तमे हनि॥ ५८॥ भगिनी ते वश्यमे-
व मीलनायागमिष्यति॥ यैः स्पृश्यते न्यवारेषु पिप्पलस्तद्गृहं व्रज॥ ५९॥ मंदवारे तु यैः स्पृष्टस्तत्र यास्यति
मक्षिया॥ इमामाश्वास्य वैकुण्ठजगाम सह रिः स्वयम्॥ ६०॥ तस्मान्मंदं विना नूरो न स्पृश्योश्च त्वपादपः
॥ इत्थमश्वत्थपूजां तु कुर्यात्कार्तिकमासके॥ ६१॥ न कार्तिकासरो मासः सत्यं सत्यं ब्रवीमि ते॥ ज्येष्ठारव्या-
नं मया प्रोक्तं शृण्वतां पापनाशनम्॥ ६२॥ अतः परं ब्रूहि वत्स किमन्यच्छेत्तुमिच्छसि॥ ६३॥ ॥ इति सप्तकु-
मारसंहितायां कार्तिकमहात्म्ये पंचमोऽध्यायः॥ ५॥ ॥ ऋषय ऊचुः॥ ॥ कदास्त्वनं प्रकर्तव्यं कथं स्थेयं
दिनावधि॥ एतदारव्या तु मर्हति बालखिल्यास्तपोधनाः॥ १॥ ॥ बालखिल्या ऊचुः॥ ॥ रात्र्यां तु यं शि-
शोषाया सुप्तिं च्छेद्य नात्सुधीः॥ विष्णुं स्तुत्वा बद्धस्तौ त्रैदिनं कार्यं विचारयेत्॥ २॥ प्रातः स्मरामि भवभी-
तिमहार्त्तिशां त्वेनारायणं गरुडवाहनमंजनाभम्॥ ग्राहामि भूतवरवारणमुक्तिहेतुं चक्रायुधं तरुणवा-
रिजपद्मेनम्॥ ३॥ प्रातर्भजामि भजतामभयं करं तं प्रकृदेहजन्मकृतपापभयापहृत्यै॥ यो ग्राहवत्क-
पतितां प्रिजं द्रघोरशोकप्रनाशनकरोत्पूतशंखचक्रः॥ ४॥ प्रातर्भजामि मनसा वचसा च मूढापादार-
विंदयुगलं परमस्य पुंसः॥ नारायणस्य नरकार्णवतारणस्य पारायणप्रवरं विप्रपरायणस्य॥ ५॥ श्लोक-
त्रयमिदं पुण्यं प्रातः प्रातः पठेन्नरः॥ लोकत्रयगुरुस्तस्मै दद्यादात्मपदं हरिः॥ ६॥ ब्रह्मापुरारिस्त्रिगुणान्तरा-
शभातुः शशीम्भिसुतो बुधश्च॥ गुरुश्च शक्रः शनिगर्हकेतुः कुर्वंतु सर्वे मम सुप्रभातम्॥ ७॥ पृथिवीसंगंधा

का-मा

९

सरसास्तथापः स्पर्शचिवायुर्ज्वलितंच तेजः॥ नमः सशङ्कमहतासहेवकुर्वन्॥ ८॥ भृगुर्वसिष्ठः क्रतुरंगिराश्च-
मनुः पुलस्त्यः पुलहश्चगौतमः॥ रैभ्योमरीचिश्च्यवनः श्रद्धक्षः कुर्वतु सर्वे॥ ९॥ सनत्कुमारः सनकः सन-
दनः सनातनोऽप्यासुरपिंगलात्र॥ सप्त स्वराः सप्तरसातलानि कुर्वन्॥ १०॥ सप्तार्णवाः सप्तकुलाचलाश्च
सप्तर्षयोऽदीपवनानि सप्त॥ भूरादिकृत्वाभुवनानि सप्त कुर्वन्॥ ११॥ इत्थंप्रभाते परमंपवित्रं पठेत्स्मरेद्यः शृ-
णुयाच्चतद्वत्॥ दुःस्वप्ननाशस्त्रिहसप्रभातं भवेच्च नित्यं भगवत्सदात्त॥ १२॥ इत्यादि स्तुतिभिर्विष्णुं
स्तुत्वाहस्तावलांकनम्॥ कुर्याद्वादपणं स्वर्णं दूर्वाणां मंगलंच यत्॥ १३॥ दृष्ट्वाग्रामाद्दहिर्यायात्रिशरज-
नवर्जिते॥ ग्रामनैर्ऋत्यादिग्भागे रथ्यास्थानादिवर्जिते॥ १४॥ समप्रदेशे तु तृणान्यास्तीर्य मलमुत्सृजे-
त्॥ दिशोनेक्षेत च सुखं पिधायां वरखंडतः॥ १५॥ नश्वसेत न च षीवन् न भाषेन्न च संचिरेत्॥ गंधलेप-
क्षयकरंततः शौचं समाचरेत्॥ १६॥ एकाक्षिं गेगुदे सप्तदशवामे करे तथा॥ उभयोः सप्तदशतयाः पा-
दयोर्मूर्तिकात्रयम्॥ १७॥ एतदुक्तं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम्॥ त्रिगुणं तु वनस्थानां यतीनांच च-
तुर्गुणम्॥ १८॥ एवं शौचं विधायाथोदंतधावनमाचरेत्॥ दुग्धकंदकद्वक्षांश्च हित्वा स्यादंतधावनम्
॥ १९॥ सद्यः सनं सृदुतरं दंतधावनमाचरेत्॥ उपवासेन वंम्यां च वक्ष्यांश्चाह्नतियौरवौ॥ २०॥ अमायादं-
तकाष्ठस्य योगाच्छतकुलक्षयः॥ कुर्याद्वादशगंडूषाननुक्ते दंतधावने॥ २१॥ गृहीत्वार्चनसामग्रीं त-
तो हरिगृहं व्रजेत्॥ तदभावे शिवगृहे देव्यावाभास्करस्य च॥ २२॥ अथ वा तु गणेशस्य स्थाने पिप्पल-
सन्निधौ॥ गोष्ठे वाथ नदीतीरे गत्वा पूजां समाचरेत्॥ २३॥ ततो गायेत नृत्येत पूजां कृत्वा तु बुद्धिमा

९

न॥ अशक्तोगायनाद्येषु गायकानेव पूजयेत् ॥ २४ ॥ तां देवेनापि नृत्यंति कार्तिके विष्णु सन्निधौ ॥ यद्वा तद्वापि
गायंति यांति ते वैष्णव पदम् ॥ २५ ॥ दीपान्दद्याद्बहुविधान् कार्तिके विष्णु सन्निधौ ॥ कार्तिके मासि संप्राप्ते गण
न स्वच्छ तारके ॥ २६ ॥ रात्रौ लक्ष्मीः समायाति द्रष्टुं भुवनकौतुकम् ॥ यत्र यत्र च दीपान्सापश्यत्यथिसमुद्रवा
॥ २७ ॥ तत्र तत्र रतिकुर्यान्नांधकारे कदाचन ॥ तस्माद्दीपस्थापनीयः कार्तिके मासि वै सदा ॥ २८ ॥ लक्ष्मीरू
पार्थिनां प्रोक्तं दीपदानं विशेषतः ॥ देवालयेन दीतीरे राजमार्गे विशेषतः ॥ २९ ॥ निद्रास्थले दीपदाता तस्य
श्रीः सर्वतो मुखी ॥ दुर्बलस्थालयं वीक्ष्य दीपशून्यं तु यो ददेत् ॥ ३० ॥ विप्रस्यवान्यवर्णस्य विष्णुलोके मही
यते ॥ कीटकं कसंकीर्णं दुर्गमे विषमस्थले ॥ ३१ ॥ कुर्याद्यो दीपदानानि नरकं स न गच्छति ॥ एवं संकीर्तनं
कृतवानादीदृशनिशासुरवे ॥ ३२ ॥ आगत्य तोयनि कटे देशकालादि चोच्चरेत् ॥ स्मरेद्गंगादिकानद्यो विष्णु
शर्वादिवेवताः ॥ ३३ ॥ नाभिमात्रे जले स्थिता मंत्रमेतमुदीरयेत् ॥ कार्तिके हं करिष्यामि प्रातः स्नानं जनादे
न ॥ ३४ ॥ प्रीत्यर्थं तव देवेश दामोदर मया सह ॥ नित्ये नैमित्तिके कृष्ण कार्तिके पापनाशन ॥ गृहाणाव्यं
मया दत्तं राधया सहितो हरे ॥ ३५ ॥ किरणाधूतपापाच्च पुण्यतोयासरस्वती ॥ गंगाच यमुना चैव पंचन
द्यः पुनर्तुमाय ॥ ३६ ॥ एतान्मंत्रान्समुच्चार्य मले स्नानं समाचरेत् ॥ ततस्तु पावमानीभिरभिषिंचेत् स्वम
स्तकम् ॥ ३७ ॥ अथ मर्षणं कृत्वा वासः परिदधे ततः ॥ जान्हवी स्मरणं कुर्यात्सर्वतीर्थेषु मानवः ॥ ३८ ॥
नान्यतीर्थं तु जान्हव्यां स्मरणीयं कदाचन ॥ स्नानांगतर्पणं कृत्वा चांचलं पीडयेद्बहिः ॥ ३९ ॥ यन्मया दू
षितं तोयं शरीरमलसंचयैः ॥ तद्दोषपरिहारार्थं यस्मात्तर्पयाम्यहम् ॥ ४० ॥ वस्त्रनिष्पीडनं कृत्वा

का.मा
१०

कुर्याच्चतिलकंततः॥ ततः संध्यामुपासीत स्वसूत्रोक्तेन वर्त्मना॥ ४१॥ ततः कार्योजपो देव्या यावदकोटयोभ-
वेत्॥ एतस्मिन् रात्रिशेषकृत्यं देवमथोच्यते॥ ४२॥ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमहात्म्ये पञ्चोऽध्या-
यः॥ ॥ बालखिल्यार्चुः॥ ॥ कार्तिकेदिनकृत्यं यत्तच्छृण्वंतु सुनीश्वराः॥ यस्मिन्कृते कार्तिकेयं सकलः
सफलो भवेत्॥ १॥ विष्णोः सहस्रनामाद्यं संध्यां ते च पठेत्ततः॥ देवालये समागत्य पुनः पूजनमारभेत्॥ २॥
नृत्यगानादिकार्येषु प्रहरं दिवसं नयेत्॥ ततः पुराणश्रवणं यामार्धसम्यगाचरेत्॥ ३॥ पौराणिकस्य पूजा
चतुर्लसी पूजनं तथा॥ कृत्वा माध्याह्निकं कर्म भुंजीत द्विदलोज्झितम्॥ ४॥ बलिदानं वैश्वदेवमतिथीनां स-
मर्पणम्॥ कृत्वा भुंक्ते तु यो मर्त्यः केवलं चासृजतं हितम्॥ ५॥ यथाशक्ति द्विजाभोज्याः प्रत्यहं वाथ पर्वणि॥
हविष्यभोजनं कुर्याद्द्विविष्यमथोच्यते॥ ६॥ हैमंतिकं सितास्त्रिन्धान्यं मुद्गायवास्तिलाः॥ कलाय-
कं गुनीवारावास्तकं हिलमोचिका॥ ७॥ षष्ठिकाः कालशाकं च मूलकं कसुकेतरम्॥ कंदः सैधवसासुद्रे-
गल्ये च दधिसर्पिषी॥ ८॥ पयोनुधृतसारं च पनसां हरीतका॥ पिप्पली जीरकं चैव नारिंगं चैव तित्तिणी
॥ ९॥ कदली लवली धात्री फलान्यगुडमैक्षवम्॥ अतैलपक्वं सुनयो हविष्याणि प्रचक्षते॥ १०॥ सर्वथे-
वनभोक्तव्यमामिषान्तु कार्तिके॥ तत्सर्वदा वर्जनीयं कार्तिके तु विशेषतः॥ ११॥ दग्धमन्नं द्विपक्वं च
मसूरान्नं सवल्लभम्॥ उद्दालकाः पर्युषितमन्नमामिषमुच्यते॥ १२॥ वृंताकानि पटोलानि तुंबिका
च कलिंगकम्॥ बिंबी फलानि त्रिपुसं फलं शाकैश्चामिषम्॥ १३॥ दोरका तुलसी चिह्नं छत्राकपो-
स्तपत्रकम्॥ चक्रवर्ती राजगिरिः पत्रशाकैश्चामिषम्॥ १४॥ गंजरं रक्तमूलं च पल्लवं लशूनं तथा

१०

॥ सर्वदेवामिषाणि स्युः कार्तिकेसूरणं त्यजेत् ॥ १५ ॥ परमांसैः स्वमांसानियः पुष्पातिनराधमः ॥ परजन्म
नितस्यैव विषयां जायते कृमिः ॥ १६ ॥ बालान्मृगान् पक्षिणो वा तथा बालफलानि च ॥ घातयन्ति दुरात्मा-
नो जायन्ते मृतबालकाः ॥ १७ ॥ सर्वाण्येकत्र दानानि सर्वतीर्थान्यथैकतः ॥ सर्वव्रतान्येकतश्च अहिंसा क-
लया समम् ॥ १८ ॥ एवं विचार्य भुंजीयादन्नं विष्णुनिवेदितम् ॥ वैश्वदेवस्यान्तरे तु यथागच्छति भिक्षु-
कः ॥ १९ ॥ चांडालो वाथ चोरो वा विष्णुरूपी न संशयः ॥ सायंकाल उषः काले वैश्वदेवस्य चांतरे ॥
॥ २० ॥ अतिथिर्विमुखो याति स तु दुःखस्वभाजनः ॥ एवमुक्त्वा च मे सश्वाद्यथोच्छिष्टं नतिष्ठति ॥ २१
दंतोच्छिष्टं चालाकाभिर्निर्हरेन्नैव पीडयेत् ॥ दृढं दंतं संलग्नमुच्छिष्टं तत्तु दंतवत् ॥ २२ ॥ तं निष्कासनं त-
स्यात्कदाचिद्दुधिरागमः ॥ चांद्रायणत्रयं कुर्यात्तस्य संशुद्धिहेतवे ॥ २३ ॥ भक्षयेत्तुलसीं वक्रशुद्ध-
र्थं तीर्थवारिणा ॥ तुलस्याधारणं कार्यं कार्तिके तु विशेषतः ॥ २४ ॥ तुलस्यां सर्वतीर्थानि तुलस्यां सर्व-
देवताः ॥ कार्तिके मासि तिष्ठन्ति नात्र कार्या विचारणा ॥ २५ ॥ यस्यैव मृत्युसमये तुलसीसुरवसंस्थिता
॥ महापापो दुराचारः काकटे वाथ संस्थितः ॥ २६ ॥ नयात्यसौ संयमिनीं विष्णुलोके महीयते ॥ तुलसी
मंजरीभिर्यो विष्णावोथ शिवस्य च ॥ २७ ॥ सहस्रनामभिः कुर्यात्पूजां यो भक्तिनत्परः ॥ किं दानैः किं
व्रतैस्तस्य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ २८ ॥ तुलस्यमृतजन्मसि सदा लंकेशे वप्रिये ॥ केशवार्थं विचिन्वा मि-
वरदाभवशोभने ॥ २९ ॥ मंत्रेणानेन तुलसीस्तु द्याद्वा हरितुष्टये ॥ अंगणे तु समा लोख्य तुलसीनां कदंब-
कम् ॥ ३० ॥ तद्गृह्णाविशं त्येव यमदूतान संशयः ॥ यत्किंचिद्दीयते दानं तुलस्या च समवितं ॥ ३१ ॥ अ

का.मा.

११

पावतु प्रयुक्तं तत्र ब्रजे नरकं नरः॥ संसारव्यवहारेण दिनशेषं समापयेत्॥ ३२॥ सायंकाले पुनर्गच्छेद्वि-
ष्णोर्देवालयं प्रति॥ संध्याकृत्वा प्रयुंजीत तत्र दीपान्यथा बलम्॥ ३३॥ निशायाः प्रहरे चाद्ये कुर्याज्जाग-
रणं तथा॥ ब्रह्मचर्यव्रतं कुर्याद्धार्यामायादौ तथा॥ ३४॥ तथा कामयमानो वाभार्योगं लुब्धो वभाक्॥
हरिसंतुष्टये कार्यं स्या गोवास्तेष्टवस्तनः॥ ३५॥ मासांते हि जवर्या यदघातं दूतं पूर्यते॥ सर्वव्रतानि चै-
कत्र सत्यव्रतमथैकतः॥ ३६॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन सत्यं भाषेत सर्वदा॥ अन्यधर्मेष्वधिकृतिः कुलजाति-
विभागतः॥ ३७॥ अधिकारी कार्त्तिके तु सर्व एव जनो भवेत्॥ कलौ कलुषचित्तानां सुपायो नैव वर्तते॥ ३८॥
॥ उद्धारार्थं कार्त्तिकस्य व्रतं कुर्यात्प्रयत्नतः॥ तावद्भुजंति पापानि ब्रह्महत्यादिकानि च॥ ३९॥ न कृतं का-
र्त्तिकस्नानं यावज्जंतुभिरादरात्॥ गोप्रासः कार्त्तिके मासि विशेषाद्यैस्तु दीयते॥ ४०॥ तेषां पुण्यफलं-
वक्तुं न शक्नोति पितामहः॥ विष्णुदेवालयं प्रातः संमार्जयति कार्त्तिके॥ ४१॥ तस्य वैकुण्ठं भवने जायते-
स्फुटं गृहम्॥ दद्यात्कार्त्तिकमासे तु धर्मकाष्ठानि भूरिशः॥ ४२॥ न तत्पुण्यस्य नाशोऽस्ति कल्पकोटि-
शतैरपि॥ सुधादिलोपयेद्यस्तु कार्त्तिके विष्णुमंदिरं॥ ४३॥ चित्रादिकं लिखेद्वापि मोदते विष्णुसन्निधौ
॥ रात्रिशेषे भवेत्स्नानं मुतमं विष्णुतुष्टिकृतं॥ ४४॥ सूर्योदये मध्यमं स्याद्यो वस्त्रां स्नातुं कृतिका॥ ताव-
देव भवेत्स्नानं मन्यथा तं न कार्त्तिकम्॥ ४५॥ देवालये वा तीर्थे वा कृतो दुष्टैर्नृपैः करः॥ तमोचयंति ये लो-
कास्तेषां धर्मः सनातनः॥ ४६॥ स्नानं स्त्रीभिर्विधातव्यं गृहीत्वा जांधवस्य च॥ अपृष्टाय कृतं धर्म्यं भा-
र्तारं तत्स्य यं नयेत्॥ ४७॥ स्त्रीणां नास्य परो धर्मो भर्तारं प्रोक्ष्य काश्यप॥ कुर्यात्स हस्त्रपापानि भर्तृजां

११

यासमाचरेत् ॥ ४८ ॥ सैषाधर्मवतीलोकेन जायेत ब्रतादिना ॥ दरिद्रः पितितो मूर्खो दीनोऽपि यदि चेत्सति ॥ ४९ ॥ ता
दृशः शरणं स्त्रीणां तस्यागान्धिरयं ब्रजेत् ॥ ५० ॥ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिक महात्म्ये नियमक
थनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ॥ अरुण उवाच ॥ ॥ कस्मिंस्तीर्थे विशेषेण फलं कार्तिकसंभवम् ॥ क्षेत्रे
वा एतदाख्याहि भगवन् भूतभावन ॥ १ ॥ ॥ सूर्य उवाच ॥ ॥ यत्र कुत्रापि कर्त्तव्यं जले स्नानं तु कार्तिके ॥
उष्णोदकेन कर्त्तव्यं स्नानं कुत्रापि कार्तिके ॥ २ ॥ ततो दशगुणं पुण्यं शीततोयनिमज्जनात् ॥ ततः शतगु-
णं पुण्यं बहिर्बुधोदके कृतम् ॥ ३ ॥ कूपालसहस्रगुणितं फलं वापि निषेवतः ॥ ततो युतगुणं पुण्यं तडागस्ना-
नतो भवेत् ॥ ४ ॥ ततो दशगुणं पुण्यं निर्झरेषु निमज्जनात् ॥ ततो धिकतरं पुण्यं नदीस्नानस्य कार्तिके ॥
५ ॥ नद्या दशगुणं प्रोक्तं तीर्थस्नाने खगोत्तम ॥ ततो दशगुणं पुण्यं नद्योर्ध्वं च संगमः ॥ ६ ॥ नदीत्रय-
स्य संयोगे पुण्यस्यांतो न विद्यते ॥ सिंधुः कृष्णा च वेणी च यमुना च सरस्वती ॥ ७ ॥ गोदावरी विपाशा
च नर्मदा तमसा मही ॥ कावेरी शरयू क्षिप्रान्धा चर्मण्वती नदी ॥ ८ ॥ वितस्ता वेदिका शोणो वेत्रवत्यप-
राजिता ॥ गंडकी गोमती पूर्णा ब्रह्मपुत्र सरोवरम् ॥ ९ ॥ वाग्मती च शतद्रुश्च तथा बदरिकाश्रमः ॥ दुर्लभाः
कार्तिके स्नेते तीर्थान्यथ निबोध मे ॥ १० ॥ सर्वेभ्यश्च स्थलेभ्यश्च आर्यावर्ते तु पुण्यदम् ॥ कोल्हापुरी ततः
श्रेष्ठा ततः कांची द्वयं स्मृतम् ॥ ११ ॥ अनंतसेन वसतिर्वराहः क्षेत्रमेव च ॥ चक्रक्षेत्रं ततः पुण्यं मुक्तिक्षे-
त्रं ततो धिकम् ॥ १२ ॥ अवंतिका ततः श्रेष्ठा ततो बदरिकाश्रमः ॥ अयोध्या च ततः श्रेष्ठा गंगाद्वारं
तो धिकम् ॥ १३ ॥ ततः कनखलं तीर्थं ततो मधुपुरीवरा ॥ एकोपि कार्तिको मासो मथुरायमुनाजले ॥

का.मा.
१२

॥१४॥यैःस्नातस्तेतुर्वैकुण्ठेबहुकालं वसन्ति हि ॥ राधा दामोदरस्तत्र स्वयं स्नातस्तु कार्तिके ॥१५॥ अतो मधुसू-
री श्रेष्ठाय सुनाच विशेषतः ॥ द्वारावती ततः श्रेष्ठा प्रत्यहं स्नातिकेशवः ॥१६॥ षोडशस्त्री सहस्रेण सार्धं या-
दवसंयुतः ॥ द्वारकायां मृत्तिकायास्तिलकोयेन मस्तके ॥१७॥ धार्यते सौ नरो ज्ञेयो जीवन्मुक्तो न संशयः
॥ द्वाराकास्नानमाहात्म्यं न वक्तुं शक्यते मया ॥१८॥ गोविंदार्पितचिन्तानां जायते पुण्यभास्करः ॥ ततो भा-
गीरथी श्रेष्ठाय त्रिविध्यं न संगता ॥१९॥ तस्माद्दशगुणं पुण्यं तीर्थराजे प्रजायते ॥ नामोच्चारणमात्रेण-
गंगाया यत्फलं भवेत् ॥२०॥ न तत्सहस्रतीर्थानां यानां स्नानान्न वाप्यते ॥ गंगा गंगे तियो ब्रूयाद्योजना-
नां शतैरपि ॥२१॥ मुच्यते सर्वपापेभ्यो विष्णुलोकं स गच्छति ॥ येषां येषां तु पापानां प्रायश्चित्तं न विद्य-
ते ॥२२॥ तानि तानि विनश्यन्ति गंगा विंदोस्तु स्पर्शतः ॥ ये निंदन्ति नदीं गंगां ते नरानरकौकसः ॥ अयं-
ब्रह्मद्रवः साक्षात्सहस्रो न घृतः स्वके ॥२३॥ ब्रह्मविष्णुमहेशाद्याः सर्वे गंगासुपासते ॥ कलौ दशसह-
स्रांते विष्णुस्त्यक्ष्यति मेदिनीं ॥२४॥ तदर्धं जान्हवी तोयं तदर्धं देवतागणाः ॥ यावन्तिष्ठति गंगा तत्र ताव-
त्तीर्थानि सन्ति च ॥२५॥ स्वस्वस्थाने नृणां पापं तां वदेव हरन्ति च ॥ यदैव गंगानद्या स्यात्को वा तस्यापमा-
हरेत् ॥२६॥ विचार्यैवं सतीर्थानि गमिष्यन्ति धरातले ॥ तस्मान्मुनीश्वराः सर्वे यावन्तिष्ठति जान्हवी
॥२७॥ तावच्चक्रियतां धर्मस्ततो भूमौ निलीयताम् ॥ समाधिं गृह्यत्सहृदा यावत्कृत्युगं भवेत् ॥२८॥
अन्यथा कलिकालेन भ्रंशनीया भवेत्सुधीः ॥ ततः श्रेष्ठतराकाशीयस्यानाशो न जायते ॥२९॥ यदा
श्रयेण गंगापि सर्वपापं व्यपोहति ॥ काशिकाया नैव नाशो ब्रह्मण्यपि मृतौ सति ॥३०॥ तथा काशीकृ-

तं कर्म सकृत्तु चपि दुष्कृतम् ॥ नैव नाशं समायाति कल्पकोटिशतैरपि ॥ ३१ ॥ यद्दर्शनार्थं गंगापि जाता चोत्तरधा-
हिनी ॥ तस्यां पंचनदीतीर्थं त्रिषु लोकेषु विश्रुतम् ॥ ३२ ॥ मया तत्र तपस्तप्तं प्रसेदात्किरणानदी ॥ गभस्तीशा
दधोभागे गंगया सह संगता ॥ धूतपापापितत्रैव च द्वांशकसमुद्भवा ॥ ३३ ॥ रुद्रांशकसमुद्भवा स्वयं भागीर
थी स्थिता ॥ विष्णोरंशसमुद्भवा यमुना यत्र संगता ॥ ३४ ॥ ब्रह्मांशसंभवा यत्र दृश्यते तु सरस्वती ॥ तीर्थं पं
चनदं नाम भूमावेकं विराजते ॥ ३५ ॥ आगते कार्तिके मासि रौरवं नरकं गताः ॥ आक्रोशं ते तु पितरो वं
शे स्माकं भविष्यति ॥ ३६ ॥ कश्चित् भाग्यवतां श्रेष्ठो गत्वा पंचनदेशभे ॥ अस्माकं तर्पणं कुर्यान्नरकार्ण
वतारकम् ॥ ३७ ॥ तीर्थराजादितीर्थानि प्राप्ते कार्तिके मासिके ॥ स्नानार्थं पंचगंगं तु समायातु न संशयः
॥ ३८ ॥ कृत्वा तु लक्षपापानि स्नात्वा पंचनदेशभे ॥ बिंदुमाधवमभ्यर्च्य विलयं याति तत्स्नानात् ॥ ३९ ॥
जन्ममध्ये सकृदपि स्नानं पंचनदेशभे ॥ बिंदुमाधवमभ्यर्च्य सुक्तो जन्मान्तरे भवेत् ॥ ४० ॥ दद्याद्वा त्रौ पं
चनदेदीपं यो विधिपूर्वकम् ॥ तस्य वंशे प्रजायन्ते बालकाः कुलदीपकाः ॥ ४१ ॥ कार्तिके मासि यो विप्रो गभ
स्तीश्वरसन्निधौ ॥ शतरुद्रीजपंकुत्वा मंत्रसिद्धिः प्रजायते ॥ ४२ ॥ सर्वतीर्थानि गच्छति तत्तीर्थं दिने ख-
लु ॥ यात्रार्थं काशिकास्थानि न याति कापि सारथे ॥ ४३ ॥ तानि सर्वाणि चायाति स्नातुं पंचनदेशभे ॥
मणिकर्ण्यपि चायाति पुर्यादीनां च काकथा ॥ ४४ ॥ दुर्लभो मानुषो देहो दुर्लभा काशिकापुरी ॥ तत्रापि
कार्तिके मासि पंचगंगं स दुर्लभम् ॥ ४५ ॥ ये स्नातं कार्तिके मासि सकृद्यं चनदेशभे ॥ सर्वतीर्थं कृतात्स्ना
नात्पुण्यं कोटिगुणं भवेत् ॥ ४६ ॥ वाराणस्यां तु ये स्नात्वा त्रिवर्षं कार्तिकं व्रतम् ॥ सोपांगं सांगं ये मर्त्यैः कृतं

का. मा.
१३

भक्त्यैकतत्परैः ॥४७॥ इह लोके पलं तेषां प्रत्यक्षं जायते खग ॥ संपत्त्या चैव संतत्या यशोभिर्धर्मबुद्धिभिः ॥ भव-
निसंयुता ब्रूहि किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥४९॥ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्येषु ष्यतीर्थ-
कथनं नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ ॥ कार्तिकस्य उपांगानि व्रतानि कथयंतु नः ॥ कृतेषु ये
षु भवति संपूर्णं कार्तिकव्रतम् ॥१॥ ॥ वाल्मिवल्या ऊचुः ॥ ॥ आश्विनशक्नुपक्षे तु भवेद्या चैव पूर्णि-
मा ॥ तत्रादौ पूजनं कुर्यात् त्रिंशो जागृति पूर्वकम् ॥२॥ नारिकेरोदकं पीत्वा अक्षक्रीडां समाचरेत् ॥ नि-
शीथे वरदा लक्ष्मीः को जागर्तीति भाषिणी ॥३॥ जगत्प्रभवमते तस्या लोकवेषावलोकनी ॥ तस्मै वित्तं-
प्रयच्छामि यो जागर्ति महीतले ॥४॥ सर्वथैव प्रकर्तव्यं व्रतं दारिद्र्याभीरुभिः ॥ एतद्व्रतप्रभावेन वलितोऽप्यभ-
वद्वनी ॥५॥ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ ॥ वलितः प्रोच्यते को सौ लब्धवान् स्फुटो व्रतम् ॥ एतद्विस्तरतो ब्रूत वाल्मि-
ल्यास्तपस्विनः ॥६॥ ॥ वाल्मिवल्या ऊचुः ॥ ॥ ब्राह्मणो वलितो नाममागधः कुशसंभवः ॥ नानाविद्या-
प्रवीणो सौस्नानसंध्यापरायणः ॥७॥ याचनं मरणं तुल्यं मन्यते सौ द्विजोत्तमः ॥ गृहागतं स गृह्णाति
नान्यं याचयते क्वचित् ॥८॥ तस्य भार्या महाचंडी नित्यं कलहकारिणी ॥ मद्गिन्यः स्वर्णरोष्यालं-
कारादिविभूषिताः ॥९॥ नानामाल्यां वरधरादृश्या देवांगना इव ॥ अहंदरिद्रस्य गृहे पतितस्मिदुरात्मनः ॥
१०॥ लज्जामां बाधतेत्यर्थं ज्ञातीनां सुखदर्शने ॥ धिगस्तु चैतद्विद्यायां निर्धनस्य कुलस्य च ॥११॥ एवं व-
दति लोकेषु न करोति पतीरितम् ॥ संकल्पं कृतवत्येकं यद्यद्व्रतं वदित्यति ॥१२॥ विपरीतं करिष्यामि या-
वल्लुक्षीः प्रसीदति ॥ भर्तुः पाषाणं बुद्धेत्तं चौर्यं कुसृष्टपालये ॥१३॥ अनीयतां धनं भूरिनो चेत्संताडया-

१३

म्यहम् ॥ क्षणरोदतिनाश्रान्तिकदाचिद्ब्रूहृत्वादति ॥ १५ ॥ साकपालंताडयति एवं क्लेशयते पतिम् ॥ सोढांतस्या
स्तुचरितं याचनादुःखमीतितः ॥ १५ ॥ नोवाच वचनं किंचिद्यथा लाभेन तोषितः ॥ एकस्मिन् श्राद्धपक्षे तु उ
द्दिग्गोभृद्भिर्जोत्तमः ॥ १६ ॥ एतस्मिन् त्सरे सर्वं श्राद्धसामग्रिकं गृहे ॥ वर्त्तते गृहिणी चेयं न करिष्यति किं
चन ॥ १७ ॥ इत्थं हि गृहमनाविप्रो भाषते न च किंचन ॥ चिंतया विष्टमेवं तमाययौ मित्रं उत्तमः ॥ १८ ॥ नाम्ना
गणपतिः ख्यातस्तस्मिन् भ्यागते सति ॥ नोवाच पूर्ववद्वार्ता मित्रं वचनमब्रवीत् ॥ १९ ॥ भो भो वलितचि
त्तं ते किमर्थं चिंतयान्वितम् ॥ अवश्यं स्वधिया कृत्वा चिंतां ते निर्हराम्यहम् ॥ २० ॥ ॥ वलित उवाच ॥ ॥
अधुना पितृपक्षे तु पितुः श्राद्धं समागतम् ॥ सामग्रिकं चास्ति गृहे विपरीतकरी प्रिया ॥ २१ ॥ कथं सं
पाद्यते श्राद्धमिति चिंतायुतो म्यहम् ॥ ॥ गणपतिरुवाच ॥ ॥ धन्यो सिद्धतृप्त्यो सिभार्यायस्येह
शीघ्रं ॥ २२ ॥ ब्रूहि त्वं वै परित्येन भार्या कार्यं करिष्यति ॥ वलितस्तु तथेत्युक्त्वा सायं भार्या मभाषत ॥
२३ ॥ अनर्थकारके चंडी परश्वः श्राद्धं पितुः ॥ न स्थापितं धनं यस्मान्मदर्थे येन पापकैः ॥ २४ ॥ तस्मान्न
पाकं शीघ्रं त्वं कुरुदुष्टकरोषि चेत् ॥ ब्राह्मणा ये धूतकाराः शौचाचारविवर्जिताः ॥ २५ ॥ निमंत्र्यास्ते त्वया
भद्रे नोत्तमास्तु कदाचन ॥ इति भर्तृवचः श्रुत्वा स भारस्तु महान्कृतः ॥ २६ ॥ निमंत्रिताश्च सहि प्राः का
ले पाकस्तया कृतः ॥ विपरीतैरेव वाक्यैः श्राद्धं संपादितं तया ॥ २७ ॥ पिंडदानं ततः कृत्वा भार्या वचनम
ब्रवीत् ॥ विस्मृत्य पिंडान्नीत्वा त्वं क्षिप गंगाजले शभे ॥ २८ ॥ पिंडानीतास्तथेत्युक्त्वा शौचकूपे व्यपक्षि
पत् ॥ तत्तज्ज्ञात्वा वलितो दुःखी बभूवाकुलिताननः ॥ २९ ॥ को धाहि निर्ययौ गेहात्संकल्पं कृतवानिति

कामा
१४

॥ लक्ष्मीर्यदिप्रसन्नास्यात्तदान्नं भक्षयाम्यहम् ॥ ३० ॥ तावत्कंदफलाहारो वनमध्ये वसाम्यहम् ॥ इति संक-
ल्प्य विप्रः स गहने निर्जने वने ॥ ३१ ॥ एको धर्मनदीतीरे कृक्षवल्कलधारकः ॥ विंशतिनानिन्यवसदागता
चेष पूर्णिमा ॥ ३२ ॥ काली वंशसमुद्भूतानागकन्याः सुलोचनाः ॥ निवसंत्यो वने तस्मिन् च तंचकूरमास
ये ॥ ३३ ॥ श्वेतीकृतं तु सुधया गृहं चंद्रगृहोपमम् ॥ मंडलानि विचित्राणि नानापिष्टैः कृतानि च ॥ ३४ ॥
पंचामृतानि रत्नानि दर्पणाश्चादत्तानि च ॥ स्थापयित्वा दिरा पूजाकृता ताभिः प्रयत्नतः ॥ ३५ ॥ एवमुपमोया
मोवालाभिर्नति एव हि ॥ आरब्धं तु ततो द्यूतं तुर्यं तास्तु न लेभिरै ॥ ३६ ॥ चतुर्भिस्तु विनाक्षाणां क्रीडनं नैव जा-
यते ॥ तस्मान्मृग्यस्तूरीयस्तु विचार्यैर्वैर्निर्गताः ॥ ३७ ॥ कन्यका तु नदीतीरे ददर्श वलितं द्विजम् ॥ ज्ञात्वा तं
साधुचरितं संचितं च मुखाकृतेः ॥ ३८ ॥ उवाच वचनं चारुद्विजकोसिसमागतः ॥ याद्यद्यकीदितुं द्यूतं रमा-
प्रीतिकरं परम् ॥ ३९ ॥ इत्थं तद्वचनं श्रुत्वा वलितो वाक्यमब्रवीत् ॥ ॥ वलित उवाच ॥ ॥ द्यूतेन स्वीयते लक्ष्मी
द्यूताद्धर्मो विनश्यति ॥ ४० ॥ सुगंधवद्दत्तं किं त्वं कथं लक्ष्मीः प्रसीदति ॥ ॥ कन्योवाच ॥ ॥ भाषसे त्वं पंडित
वल्कर्म ते स्तितु मूर्खवत् ॥ ४१ ॥ दुष्पश्यद्वत्तं पूर्णायां द्यूता लक्ष्मीः प्रसीदति ॥ द्यूतक्रिडांतु कृत्स्नैव कौतुकं प-
श्य चैदिरम् ॥ ४२ ॥ आरब्धं च ततो नीतः क्रीडां सस्यमदिरम् ॥ दत्त्वा तस्मै नारिकेलजलं भक्ष्यादि-
कं तथा ॥ ४३ ॥ आरब्धं च ततो द्यूतं श्रीलक्ष्मीः प्रीयतामिति ॥ लापितानि च रत्नानि कन्याभिर्ब्राह्मणेन तु ॥
४४ ॥ कौपीनं लापितं स्वीयं ताभिर्निर्जितमेव तत् ॥ ब्राह्मणः क्रोधसंयुक्तः किं कर्तव्यं मया धुना ॥ ४५ ॥ उपवी-
तं लापयित्वा ततः स्वीयं कलेवरम् ॥ लापयिष्येति निश्चित्य उषवीतं ललाप सः ॥ ४६ ॥ ताभिर्जितं च तदपि

१४

शरीरं लापितं स्वकम् ॥ ततोर्धरात्रे संजाते लक्ष्मीनारायणावुभौ ॥ ४७ ॥ आगतौ लोकचरितं द्रष्टुं विप्रं ददर्शतुः
॥ श्रुपवीतं विकौपीनं चिंतयति कृशीकृतम् ॥ ४८ ॥ उवाच वचनं विष्णुः शृणु त्वं पद्मलोचने ॥ तव व्रतकरो वि-
प्रः कथं जातः सचिंतकः ॥ ४९ ॥ तस्मादेनं कुरु क्षिप्रं लक्ष्मीवतं स्वरवोचितम् ॥ इति विष्णुवचः श्रुत्वा पद्म-
या सौकटाक्षितः ॥ ५० ॥ बालाक्षितं हरो जातस्तत्क्षणं मदनोपमः ॥ ततः कामेन संविद्धास्तास्तिस्त्रो नाग-
कन्यकाः ॥ ५१ ॥ विप्राय वचनं प्रोचुः शृणु विप्रतपोधन ॥ यद्यस्माभिर्जितस्त्वं चेद्दत्तास्माकं वचोतु गः ॥
५२ ॥ वयं त्वयानिर्जिताश्चैद्ये छसितथा कुरु ॥ इति तासां वचः श्रुत्वा तथामन्ये स च द्विजः ॥ ५३ ॥ क्रीडना-
त्ताजिताः कन्यागांधर्वेण विवाहिताः ॥ तासां रत्नानि ताश्चापि गृहीत्वा स्वगृहं गच्छ ॥ ५४ ॥ प्राप्तं चंडितिरस्मा-
रान्मये दंभाय सुत्तमम् ॥ तस्मात्संमानिता चंडी सापि प्रीता बभूव ह ॥ ५५ ॥ चकार स्वामिनश्चाज्ञाभित्यं-
लक्ष्मीव्रतं लिदम् ॥ बहुरात्रिव्यापिनीयासाच पूर्णा विशिष्यते ॥ ५६ ॥ एवं लक्ष्मीव्रतं कृतानंदरिद्रो न दुः-
खभाक् ॥ कथां श्रुत्वा विधानेन व्रतस्यापि फलं लभेत् ॥ ५७ ॥ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमहा-
त्म्ये षष्ठीर्णिमाव्रतकथनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ॥ बालशिवल्या उच्युः ॥ ॥ कृष्णादिमासक्रमतः कार्तिक-
स्यादिमासतः ॥ आकाशदीपदानं तु कुर्वतु ऋषिसत्तमाः ॥ १ ॥ तुलायां तिलतैलेन सायं संध्या समागमे ॥
आकाशदीपं यो दद्यान्मासमेकं निरंतरम् ॥ २ ॥ स श्रीकायश्चैव पतये श्रियान स वियुज्यते ॥ आकाशदी-
पवंशस्तविंशद्दस्तोत्तमो भवेत् ॥ ३ ॥ मध्यमो नवहस्तस्यात्कनिष्ठः पंचहस्तकः ॥ यथा दूरस्थितैर्लोकै-
र्दृश्यते तत्तथा चरेत् ॥ ४ ॥ तथा आदि करद्वेष्टुं दीपदानं विशेष्यते ॥ वंशस्य नवमांशेन लंबाकार्यपता-

कामा
१५

किका॥ ५॥ मयूरपिच्छमुष्टिवाकलशंचोपरिन्यसेत्॥ विष्णुप्रीतिकरोदीपः पितृद्वारस्यकारकः॥ ६॥ एका-
दश्यास्तुलाकीर्द्धादीपदानमतोपिवा॥ दामोदरायनभसितुलायां लोलया सह॥ ७॥ प्रदीपंतेप्रयच्छामि-
नमोनंतायवेधसे॥ आकाशदीपसदृशंपितरुद्धारकं नहि॥ ८॥ अत्रार्थेकथयिष्यामिचेतिहासंपुरातन-
म्॥ विप्रोभवच्चविंध्याद्रौहेलिकोनामतापसः॥ ९॥ वेदशास्त्रप्रवीणश्चज्ञानविज्ञानसंयुतः॥ तस्यपु-
त्रद्वयंजातंचित्रभानुर्मनोजवः॥ १०॥ वेदपाठादिनिरताबुभौधर्मपरायणौ॥ द्यूतस्यव्यसनंजातंतयोर्दे-
वस्थयोगतः॥ ११॥ व्यसनेनतुतेनैवपितृद्वयंविनाशितं॥ जातंपरस्त्रीव्यसनेयुवावस्थावतोस्तयोः॥
नजायतेनिर्धनानांद्यूतवेश्यास्त्रियोपिच॥ १२॥ चौर्यंविधीयतांतस्मादेवंमंत्रयतुश्चतौ॥ चक्रतुस्त-
त्रचौर्यापिलोकैर्ज्ञाताविमाविति॥ १३॥ ततःसंत्यज्यतंदेशंययुर्गहनंवनम्॥ मृगयाजीविनौजातौ
सर्वधर्मबहिष्कृतौ॥ १४॥ प्रातःस्नानंप्रकुर्वन्तवैकंधर्मसमाश्रितौ॥ तस्मिन्वनेनिवसतिभिल्लुंद्रोजि-
लझिल्लिकः॥ १५॥ ननानीनामतल्लन्यासैर्दर्यस्यैकशेवधिः॥ दृष्ट्वातौतरुणौपूराबुभावपितयावृतौ॥ १६॥
तयासर्वेपितृद्वयंताभ्यांसर्वसमर्पितम्॥ एकंधर्मसापिचक्रेपित्रर्थेदीपदानकम्॥ १७॥ एकदातुतया
प्रोक्तौननान्याभ्रातराबुभौ॥ अद्यमज्जनकश्चाद्दुलंठनीयोनकोपिहि॥ १८॥ उभावपिपुत्रांविप्रोमया
भोज्यौयथेप्सितम्॥ अन्येपिकेचिद्विप्राश्चेन्नयाभोज्यास्तुसर्वथा॥ १९॥ ब्रह्मचर्यव्रतंचाहंयुवाम-
पितथाविधौ॥ मयासहनसंयोगःक्रियतामितिसाहनौ॥ २०॥ ततस्तयातिसंभारान्मांसानिविविधा-
निच॥ शाकपाकादिकंसर्वतयानिष्यादितंततः॥ २१॥ ताभ्यांभक्तंयथेच्छान्वबहूतीवकनीयसा॥

१५

तस्तजीर्णमभवदसाध्यमविलंबकम् ॥ ततः कालवशंप्राप्तोवनेतस्मिन्मनोजवः ॥ २२ ॥ बध्वायमभदेर्नातः
संयमिन्यांचकुदितः ॥ चित्रगुप्तस्तुतं दृष्ट्वा दूतान्वाक्यमथाब्रवीत् ॥ २३ ॥ नयस्त्वेनंतुपापिष्टमंधंतामिस्त्रसंज्ञ
के ॥ त्यजंतु कुंभीपाकेचशीर्षसंस्फोटयंतुच ॥ २४ ॥ कुंभीपाकेततः क्षिप्तोनायंतस्मिन्विपच्यते ॥ अंधता
मिस्त्रके क्षिप्तस्तत्रपश्यतिहृष्टवत् ॥ २५ ॥ इत्याश्वययुतादूताधर्मराजं व्यजिज्ञयुः ॥ ॥ दूता ऊचुः ॥ ॥-
कुंभीपाकेभिसंतप्ते क्षिप्तोस्माभिर्मनोजवः ॥ २६ ॥ नतस्य जायते पीडा स्नाति मलयथाजले ॥ ॥ यमउ
वाच ॥ ॥ आनीयतांततस्तूर्णैर्द्विषत्पुण्यं मनोजवम् ॥ २७ ॥ धर्मराजा जयार्ते स्तुतमानि तोस्य सन्निधौ ॥ दृ
ष्ट्वा तं धर्मराजोऽपि दूतानां ज्ञापयेदिति ॥ २८ ॥ सदास्यस्नानशीलत्वात् कुंभीपाको न बाधते ॥ न नान्याकल्पितो दीपः
पित्रर्थे गगने शतभिः ॥ २९ ॥ निक्षिप्त एव तद्वत्तात्तद्विंशांशफलं तु तत् ॥ अनेन लब्धं तस्यैव पुण्यं तां मिस्त्रनाशन
म् ॥ ३० ॥ पुण्यद्वयभरादस्य निरये वसतिर्न हि ॥ तस्मात्तिशाचदेहोयं क्रियतां कर्मभोगभाक् ॥ ३१ ॥ ततः पि
शाचो भूत्वा सौतस्मिन्नेव तु पिप्पले ॥ गृहादिभ्यो दत्तमन्नं भुक्त्वा तत्रैव तिष्ठति ॥ ३२ ॥ एकदा तु चतुर्दश्यां सं
ध्याकाले उपस्थिते ॥ कृष्णपक्षे दीपदानं कर्तुं पितृहिताय सा ॥ ३३ ॥ न नान्युपगता भर्ता मृगयार्थं कचिद्वतः ॥
स्नात्वा स्वच्छां वरं धृत्वा नानालंकारभूषिता ॥ ३४ ॥ ययौ सा दीपदानार्थं आक्रांतानेन रक्षसा ॥ पूर्वजन्मनिसं
बंधोऽयं येषां प्रजायते ॥ ३५ ॥ त एव भूतैर्धृष्यते न कदाचित् सरेजनाः ॥ तेन दृष्टा तु सा बालाक्षणा न्मग्रा बभूव
ह ॥ ३६ ॥ भुक्त्वा भूषणकायं च जहास चरुरोदच ॥ गीतं गायति चात्मानं कदाचित्ताडयत्यपि ॥ ३७ ॥ नृत्यं च
कुरुते कापि क्षणाहंताश्चरवादति ॥ सर्वे भिल्लाभिल्लपत्यस्तद्वासादासिकास्तथा ॥ ३८ ॥ ज्ञातृपुत्रादिकाः

का-भा-
१६

सर्वे जागतास्तु सहस्रशः॥ कश्चिद्ददति वा तोयं कश्चिद्दक्षिणं पिशाचकः॥ ३९॥ डाकिनीं शाकिनीं कैचिद्भिचारम-
थापरे॥ यस्तदेवं दानं वंचयन् चन्द्रादिकमक्षणम्॥ ४०॥ तर्कयन्ति परे लोकादुष्टजीवस्य दंशनम्॥ ध्रियतां बध्यतां
मेके धूष्यतां दीप्यतां परे॥ ४१॥ कश्चिन्मंत्रयते तां च भेषजं चापि कुर्वते॥ एतस्मिन्मन्त्रे भर्ता चित्रभानुः समा-
ययौ॥ ४२॥ आकारितास्तु मंत्रज्ञाऽपाया बहवः कृताः॥ कंचित्ताडयते सापि कंचिद्ददति गच्छति॥ ४३॥ कंचि-
द्दोषयते तस्यैव लालापिकदाचन॥ बलिदानादिगृह्णामि गच्छामीति वदत्यपि॥ ४४॥ बद्धा कंचिद्दोरकेण ति-
ष्ठत्यतिविमूर्छिता॥ भिनस्यतु खलं कापि गृहं पातयति क्वचित्॥ ४५॥ एवं जाता लसाध्या सा गृहं मध्ये निवेशि-
ता॥ एकदा तेन मार्गेण बहुशः केरलाजनाः॥ ४६॥ पंचहृदोदकं गृह्य केरलेश्वरशासनात्॥ भाद्रे मासि प्रस्थि-
तास्ते तद्गृहे वसतिः कृता॥ ४७॥ तेषां मध्ये सुधीः कश्चिद्वात्रौ पांचनदस्तवम्॥ अपठद्वा मरक्षादि विष्णुं पंजर-
कादि च॥ ४८॥ तच्छ्रुत्वा तु पिशाचो सौजातः सुस्थमानसः॥ संछेद्यबंधनाद्यं च त्यक्त्वा चेशं सुसंस्थितः॥
४९॥ ततस्तेन तु भक्त्येन शयनास्तरणः कृतः॥ चिक्षेप स्थानशब्दार्थं पंचगंगोदकं च तैः॥ ५०॥ इतस्ततस्तच्छि-
रसि बिंदवः पतिताः खगाः॥ ज्ञानं तस्य समुत्पन्नं बिंदुस्पर्शनमात्रतः॥ ५१॥ उवाच वचनं चारुके भवंतः समा-
गताः॥ तोयमेतत्स्थितं कुत्र किं वा ज्ञानोदकं त्विदम्॥ ५२॥ मत्स्यं किंचित्प्राशनार्थं दीयतां स्वल्पमेव हि॥
कृपालुना तेन दत्तं जलं पांचजलं श्रुतम्॥ ५३॥ तस्मीत्वा विमला बुद्धिः क्षणादेवाभ्यजायत॥ पूर्वजन्म च-
संस्मारय मलोकागमं तथा॥ ५४॥ गत्वा भ्रातुः सचरणौ धृत्वा दीनं करोदहं॥ आत्मनश्च गतिं प्रोक्त्वा उ-
पायोऽस्य विधीयताम्॥ ५५॥ भ्रात्रा सर्वे कार्पटिकाः पृष्टास्ते ऊचुरादरात्॥ ॥ कार्पटिका ऊचुः॥ ॥ जा

१६

नातिकाशितीर्थानां महिमानं सर्वेश्वरः ॥ ५६ ॥ यज्जलस्पर्शमात्रेण पिशाचो भूत्स सात्विकः ॥ अस्मभ्यं दीयते रा
ज्ञा एको ग्रामश्च वार्षिकम् ॥ ५७ ॥ स्वर्णमुद्राशतं काशीजलाहरणहेतवे ॥ गम्यतां पंचदिवसैर्भवद्भिः काशिका
पुरीम् ॥ ५८ ॥ तिष्ठन्ति पंडितास्तत्र विचार्य गतिरुत्तमा ॥ एवंच न श्रुत्वा गृहीत्वा साधनं बहुः ॥ ५९ ॥ सकुटुं
बः काशिकां सददर्शहरसेविताम् ॥ काशीं प्रवेशकाले तु गणैर्गौर्द्वैर्निराहृतः ॥ ६० ॥ तच्छरीरास्त्रिशाचो मो
उवाच करुणं वचः ॥ भ्रातर्गणामां रुधन्ति मामोद्धारो विधीयताम् ॥ ६१ ॥ इति श्रुत्वा वचस्तस्य चित्रभानुः
समागतः ॥ काश्यां सकलवृत्तान्तं पंडितेभ्यो न्यवेदयत् ॥ ६२ ॥ तन्मोक्षणाय चादिष्टो देय आकाशदीपकः ॥
आकाशदीपदानेन पिशाचोऽपि समागतः ॥ ६३ ॥ वाराणस्यां नान्याः सप्तत्रो भूद्रुणसंयुतः ॥ कृत्वा सर्वे पिते
काशीवासं मोक्षमवाप्नुवन् ॥ ६४ ॥ नमः पितृभ्यः प्रेतेभ्यो नमो धर्माय विष्णवे ॥ नमो यमाय रुद्राय कान्तार
पतये नमः ॥ ६५ ॥ मंत्रेणानेन ये मर्त्याः पितृभ्यः स्वेतु दीपकम् ॥ प्रयच्छन्ति गता ये स्थर्नरके यांति ते पितृवै ॥
६६ ॥ उत्तमां गतिमिच्छन्ति दीपदानं ये रितम् ॥ लक्ष्मीं संततिमिच्छन्ति मारोग्याय प्रदीपयेत् ॥ ६७ ॥ आका
शदीपदानं तु तथा श्राविष्णुतुष्टये ॥ ६८ ॥ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये दीपमहिमाक
थनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ॥ कार्तिकस्य सिते पक्षे द्वादशी वत्ससंज्ञिता ॥ गोधूलिकालसंयुक्ता द्वाद
शी वत्सपूजने ॥ १ ॥ वत्सपूजावदे चैव कर्त्तव्या प्रथमे हनि ॥ सवत्सां तु ल्यवर्णां च शालिनीनां पयस्विनीम् ॥
चंदनादिभिरालिप्य पुष्पमालाभिरर्चयेत् ॥ २ ॥ तद्दिने तैलपक्वंच स्थालीपक्वं युधिष्ठिर ॥ गोक्षीरं गोघृतं चैव
दधि क्षीरं च वर्जयेत् ॥ ३ ॥ दिनांते सूर्यविंबार्धादुभयत्र घटीदलम् ॥ ततो नीराजनं कार्यं निरीक्षेच्च शम्भा

क्रमा-
१७

शुभम् ॥ नानादीपान्यकल्यादौ स्वर्णपात्रादिसंस्थितान् ॥ ५ ॥ नीराजयेद्दीपपूर्वे निरीक्षेत शुभाशुभम् ॥ —
लापयित्वा सर्वदीपानुत्तराभिसुखान्यसेत् ॥ ५ ॥ मुख्यादीपानवप्रोक्ता अन्यानपि च कल्पयेत् ॥ ज्वालां चेद्
क्षिणा संस्था स तेजस्का शिरवान्विता ॥ ६ ॥ स्थिरा चेत्सौख्यदा प्रोक्ता विपरीता तु दुःखदा ॥ कार्त्तिके कृष्णपक्षे
तु द्वादश्यादिषु पंचमा ॥ ७ ॥ तिथिषूक्तः पूर्वरात्रे नृणामीराज नो विधिः ॥ पक्षं संसूचयं त्यादौ द्वितीयो मास
मेककम् ॥ ८ ॥ तृतीये ऋतवः प्रोक्ता चेत्तुर्थे लयनं तथा ॥ वर्षं तु पंचमे दीपेशु शुभाशुभविनिर्णयेत् ॥ ९ ॥ सूर्यो
शशभवादीपा अंधकारविनाशकाः ॥ त्रिकाले मांदीपयं तु दिशं तु च शुभाशुभम् ॥ १० ॥ अभिमन्य च मंत्रे
ण ततो नीराजयेत्कृमात् ॥ आदौ देवांस्ततो विमान् हस्तिनश्चतुरंगमान् ॥ ११ ॥ ज्येष्ठान् श्रेष्ठान् जपन्यांश्च-
मात् मुख्यांश्च योषितः ॥ ततो नीराजितान् दीपान् स्वस्थानेषु विन्यसेत् ॥ १२ ॥ रुक्षैर्लक्ष्मीविनाशक्या
तु छेत्ते रत्नक्षयो भवेत् ॥ अतिरक्तेषु पुद्गलानि मृत्युः कृष्णशिरैव पुच ॥ १३ ॥ एकांगीनाम गोपाला तथैतच्च
व्रतकृतम् ॥ धनधान्यसमायुक्ता जाता वर्षत्रयेण सा ॥ १४ ॥ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ ॥ का एकांगी कथं जाता-
धनधान्यसमन्विता ॥ एतद्दिस्तरतः श्रोतुं इच्छंत्येते तपोधनाः ॥ १५ ॥ ॥ बालरिव ल्याडिचुः ॥ ॥ आसी-
त्सुराहृषीकेशः सचैलो धेनुपालकः ॥ गवामष्टसहस्राणि तद्गृहे निवसंति च ॥ १६ ॥ वत्सादीनां न संख्या-
स्तितथालोकगवामपि ॥ तस्यैका कन्यका जाता एकांगीनाम विश्रुता ॥ १७ ॥ नापुत्रस्य तु लोकोऽस्तीत्यादि-
वाक्यैः प्रपंचितः ॥ पुत्रार्थं तु महायत्नं सचैलो सावथा करोत् ॥ १८ ॥ गोदानानां सहस्रं तु नीलोत्सर्गशतं
तथा ॥ कृतं सचैल केनात्र ततः पुत्रो भवजायत ॥ १९ ॥ दुंदुभिर्नाम विख्यातस्तेषामासीत्सुरोहितः ॥ अती-

१७

वकुटिलो धूर्तो लोभिनां सशिरोमणिः ॥ २० ॥ लोभेच्छया तु तेनोक्तं मूलजातो हि बालकः ॥ अन्यन्नपृष्टं किमपि किंचि
द्वत्ताविदायितः ॥ २१ ॥ आकारितापितृभ्यां तु एकांगी चंचलेक्षणा ॥ नयेमंबालकं शीघ्रं सुखेदत्ता गृहं मधु ॥ २२ ॥
क्षिपस्व तूर्णं गंगायामस्माकं सरवद्वये ॥ एकांगी तं समादाय दयया विष्टमानसा ॥ २३ ॥ आस्थापयद्गृहे रतं
हावृक्षस्य कोदरे ॥ वारं वारं समागत्य दिवसेषु निशासु च ॥ २४ ॥ तस्मै पयः पाययित्वा पुनर्याति स्वकं गृहम् ॥
जातो सौ वर्षमात्रेण कलभाषी स बालकः ॥ २५ ॥ श्रुत्वा श्रुत्वा वदेद्वा पां नाना पक्षि चतुष्पदासु ॥ एकांग्यपि च सं
जाता यौवनाक्रान्ते देहिका ॥ २६ ॥ एकांगी दुंदुभिः प्राह एकांते वचनं लघु ॥ मा त्वं वरय भद्रं ते कुलपूज्योस्मि ते न
घे ॥ २७ ॥ स्वर्णाद्यां ते करिष्यामि नाना वस्त्रां पशोभिताम् ॥ इति तद्वचनं श्रुत्वा एकांगी वाक्यमब्रवीत् ॥ २८ ॥
धिङ्मूर्खं काणदुष्टात्सन्नहं त्वाभीरकन्यका ॥ ब्रह्मबीजसमुत्सन्नः कथं मां वरयिष्यसि ॥ २९ ॥ ॥ दुंदुभिरुवाच
॥ ॥ चतुर्वर्णा कन्यकापि विवाद्या ब्राह्मणेः शुभे ॥ पितामहेनेदमुक्तं तस्माद्वार्य भवस्वनः ॥ ३० ॥ ॥ एकांग्यु
वाच ॥ ॥ याचकं न वरिष्यामि न च काणं कुरूपकम् ॥ सुशीलं च सु रूपं च भर्तारं वरयाम्यहम् ॥ ३१ ॥ नानाप्र
कारैः सा बाला दुंदुभेनाथ लोभिता ॥ नाभूद्यदा तस्य वरया तदा क्रोधं चकार सः ॥ ३२ ॥ अन्याये ध्रियतां चे
यताडनीयामया तथा ॥ एकांते वाधा तनीया छिद्रमन्वेषयाम्यहम् ॥ ३३ ॥ इत्थं विचार्य विप्रो सौ तस्याः पश्य
तिकौतुकम् ॥ निलीय दिवसे विप्रो तया सार्द्धं गतो वने ॥ ३४ ॥ अपश्य दूरतश्चेष्टां तस्या दुष्टे हि जाधमः ॥ तथा
निकाशितो बालो दुग्धं दत्त्वा यथेप्सितम् ॥ ३५ ॥ क्रीडयित्वा क्षणं तत्र पश्चात्संस्थापितः पुनः ॥ अकरोच्च ग-
वारं क्षां विप्रेणेत्यं विलोकितम् ॥ ३६ ॥ आगत्या सौ गृहे शीघ्रं संचैलं वाक्यमब्रवीत् ॥ अहं समित्कुशाद्यर्थं

का. मा.
१८

गतो भागीरथी तटे ॥ ३७ ॥ एकांगी तत्र संदृष्टा कीडंती यवनैः सह ॥ यवना द्वाले कोजातः स्थापितः कोटरैः स च ॥ ३८ ॥
अहो नष्टं वकुलं नरकेषु पतिष्यति ॥ जात्यग्रे कथयिष्यामि नो चेत्तां त्यजदुर्मते ॥ ३९ ॥ तस्याः पुत्रं च तां चापि
बद्ध्वा पृष्ठे वृषस्य च ॥ वनमध्ये त्यजक्षिप्रं बहिकारो न्यथा भवेत् ॥ ४० ॥ राज्ञा च दंडनीयस्त्वं जातिभिश्च बहि
कृतः ॥ कन्यकारक्षणा देवनरके पतिष्यसि ॥ ४१ ॥ स चैलस्त्रासितस्तेन जगाम गहनं वनम् ॥ तावुभौ वृष
पृष्ठे तु बद्ध्वा त्यक्त्वा वने तदा ॥ ४२ ॥ वृषो पितां समादाय गतो देवस्य योगतः ॥ हरिद्वारं तथा सार्द्धं बंधः शिथि
लतां ययौ ॥ ४३ ॥ बंधादि निर्गता सा तु बालकोपि विमोचितः ॥ वृषभस्तेन पार्श्वेन बद्धो बालिकया तथा ॥ ४४
॥ जानाति वनमार्गान् सा वृषेणादाय शाद्वलम् ॥ कंदादिकं भक्षयित्वा कुटितं च चकार सा ॥ ४५ ॥ तृणान्यानी-
य विक्रीते तेनैव वृषभेण सा ॥ पुष्पाति तेन द्रव्येण भ्रातरं वृषभं तथा ॥ ४६ ॥ आगते कार्तिके मासि लोकाः-
स्नानार्थं माययुः ॥ दानार्थं तु समानीतास्ते र्गोवो देशदेशतः ॥ ४७ ॥ इमां गोपालिकां ज्ञात्वा रक्षणाय ददुश्चेतः ॥
अनया भूयसी सेवा आरब्धा तु गवां रवगा ॥ ४८ ॥ संदृश्य लोकास्वीया गाबद्धेनामभ्यनंदयन् ॥ इषासितहरं स्ति-
ष्ठांगो पूजावैष्णवैकृता ॥ ४९ ॥ तां दृष्ट्वा बालिका सापि पूजां चक्रे यथाविधि ॥ अतिभक्त्या बालिकया चैत्थं वर्ष
त्रयं कृतम् ॥ ५० ॥ तस्यां देववशान् तत्र सचैलेशः समाययौ ॥ स्नानाय कार्तिके मासे गंगाद्वारे सुनीश्वराः ॥ ५१ ॥
दृष्ट्वा वने बालिका सा वनकौतुकदर्शिना ॥ पृष्ठे दंतं ततस्तस्याः पाणिग्रहं मचीकृतम् ॥ ५२ ॥ मदाज्या हृषीकेशः
समागत्याथ वेदितः ॥ दुंदुभिश्च धृतस्तत्र धृतस्तस्याः पिता अपि ॥ ५३ ॥ धिक्कृतो दुंदुभिस्तेन नयाशमोष्य-
सौ पुनः ॥ अद्यारभ्य नरालोके काणे विश्वासकारकाः ॥ ५४ ॥ अवश्यं विलयं यांति कार्तिकेन चापाम्यहम् ॥

१८

इत्युक्त्वा चार्पितस्तस्मै सचैलाय स बालकः ॥ ५५ ॥ गोव्रतं तु हृषीकेशस्योपदिष्टं तया खगः ॥ पित्रोर्धनादिकुंदत्वा
भर्त्रा सार्द्धं जगाम सा ॥ ५६ ॥ तस्माद्गोपूजनं कार्यं दद्यात्कान्तिकस्य तु ॥ एतद्गोव्रतमाहात्म्यं श्रुत्वा कुर्वन्ति ये नराः
॥ ५७ ॥ ते गोव्रतप्रभावेन न गोभिर्विच्युता भुवि ॥ गोपराधः कृतो येन स व्रताद्विलयं व्रजेत् ॥ ५८ ॥ ॥ इति सनत्कुमा
रसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये गोपूजाकथनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ॥ बालखिल्या ऊचुः ॥ ॥ कृष्णपक्षे चतुर्दश्यां
मासि चाश्वयुजे तथा ॥ दीपोत्सवसमीपे तु व्रतमेतत्समाचरेत् ॥ १ ॥ प्रातः स्नात्वा त्रयोदश्यां कृत्वा वैदं तथा वन
म् ॥ त्रिरात्रं नियमं कृत्वा गोविंदे भक्तितत्परः ॥ २ ॥ कार्यं एतद्ब्रूतस्याते तथा गोवर्धनोत्सवः ॥ त्रिसुहृर्त्ता धिकायास्तथा
परवेधो न दोषभाक् ॥ ३ ॥ आश्विनस्यासिते पक्षे त्रयोदश्यां निशा मुखे ॥ यमदीपं वलिंदद्यात्पमृत्वा विनश्यति
॥ ४ ॥ एकदा धर्मराजेन दूताः सर्वे पिचैकतः ॥ कृत्वा प्रोवाच वचनं सत्यं ब्रूतमयाग्रतः ॥ ५ ॥ उच्चावचान्मारयतां भव
तां जायते दया ॥ क्वचिज्ज्ञाताथ वानैव सत्यं ब्रूतमयाग्रतः ॥ ६ ॥ ॥ दूता ऊचुः ॥ ॥ इंद्रपस्थे महाराजो हंसो नाम व
भूवह ॥ एकदा मृगयार्थं सगतः सैन्यसमावृतः ॥ ७ ॥ तत्रापश्यन् मृगचैकं मृग्या सह विनिर्गतम् ॥ स्त्रीत्वात्सक्ता मृगी
तेन हरिणार्थं कृतो घमः ॥ ८ ॥ मृगोऽपि भूपतिं दृष्ट्वा पलायनपरो भवत् ॥ तत्पृष्ठे तु हयस्यक्तः स्वकीयस्तेन भूभुजा
॥ ९ ॥ अदृश्यतां क्वचिद्यातिदृश्यो सौ जायते क्वचित् ॥ देशाद्देशांतरं यातः चाराग्रेण प्रपीडितः ॥ १० ॥ आमस्याहं
गतस्तस्य पृष्ठे राजहयस्थितः ॥ मृगः पलाय्य गतवान् राजापिश्रममूर्छितः ॥ ११ ॥ घर्माक्रान्तः पिपासातो न द
दर्शजलं क्वचित् ॥ वदन्त्यां क्षणं सेव्यजलाधारं ददर्श सः ॥ १२ ॥ सैन्यं न दृष्ट्वा मार्गं जलस्यापि न दृष्ट्वा न
क्षधया पीडितो व्यासीदश्वोऽपिश्रमपीडितः ॥ १३ ॥ आडीशब्दं स सुश्रावक्ष्यतास्ताः प्रयांति हि ॥ प्रहरयाश्वा

का.मा.
१९

स्यतच्छायांचलितस्तेनवर्त्मना॥१४॥क्रोशोपरिददर्शाग्रेकासारंपंकजान्वितम्॥हंसकारंडवाकीर्णरथांगैश्चम-
नोहरम्॥१५॥नानापद्मैःपरिवृतमुच्चलतिमिचंचलम्॥नृपोदृष्टातत्तडागंकृतकृत्यइवाभवत्॥१६॥स्वयंपीत्वा
जलंपश्चादश्वस्यापिनिवेदितम्॥ददर्शधीवरांस्तत्रनानामत्स्यापिहंसकान्॥१७॥तानपृच्छन्महाराजोग्रामो
स्तिनिकटेक्वचित्॥॥मत्स्यघातकाऊचुः॥॥क्रोशादूर्ध्वतुभगवान्ग्रामोस्तिनगरोपमः॥१८॥संवर्त्तनामत-
त्रत्यःसामंतकमहीपतिः॥स्वगृहद्वारिवासार्थंपांथिकानांतुमंडपः॥१९॥रचितोस्तिचगंतव्यंलयातत्रसरवेष्म-
या॥स्नानपानादिकाष्टानांसौकर्येनचवर्त्तते॥२०॥राजोवाच॥॥इदंप्रस्थस्थलादस्मात्कियदूरेव्यवस्थितम्
॥केनमार्गेणगंतव्यंप्रब्रूध्वंमत्स्यघातकाः॥२१॥॥धीवराऊचुः॥॥अस्मान्नैर्ऋत्यकोणेनवयोजनदूरतः॥
इदंप्रस्थपुरंरम्यंवर्त्ततेराजसेवक॥२२॥इतितद्वचनंश्रुत्वाअद्यगंतुंनपार्यते॥गृहप्रतीतिर्निश्चित्यग्राममध्ये
यथौनृपः॥२३॥तेजोविशेषानुमितःकश्चित्त्यौदःपुमानयम्॥इतिजात्वातुखद्वैकादत्तास्मैवेशनायच॥२४॥भस्म-
पार्थसमानीताअब्जजाश्चिपिटादधि॥शीततोयंसमानीतंकिंचिदुक्तंनृपेणतत्॥२५॥रात्रौतत्रैवसंस्तो-
जागर्त्तिचपुनःपुनः॥ग्रामेशजातपुत्रस्यषष्ठाहस्तद्दिनेभवत्॥२६॥ददर्शनृपतीरात्रौनारीयातिचतद्रुहम्
॥दीर्घात्यंतरूपवतीलेखनीहस्तशालिनी॥२७॥तदंचलंगृहीत्वासःपर्यपृच्छतकामिच॥नोवाचवचनसा-
तुनृपेणाक्षेपितापुनः॥२८॥बलात्कारेणांचलंसागृहीत्वाभ्यंतरेविशत्॥साहंकारोऽनृपोभूत्वास्थितवांस्तां
तीक्षयन्॥२९॥पुनःसापिसमायातातूर्णमेववरानना॥बलात्कारैर्नृपतिनाकरेधृत्वावचोब्रवीत्॥३०॥कालं
कंजपलाशाक्षिसत्यंब्रूहिममाग्रतः॥अन्यथात्वांहनिष्यामिरोचतेयत्तथाकुरु॥३१॥॥जीवंतिकोवाच॥

१९

॥ मारितश्च मया त्वस्याद्धर्मवत्तात्करक्षितः ॥ सुचतुर्णैर्न चेतो वैह निष्प्राप्तिमसंशयः ॥ ३२ ॥ ॥ राजोवाच ॥ ॥ आज्ञात्वा
तव वृत्तं तु न त्वक्षाभिकदाचन ॥ क्षत्रियः सच यदाभीतस्तदासनरकं ब्रजेत् ॥ ३३ ॥ अवश्यमेव मर्त्यं जीवितं
नास्ति च स्थिरम् ॥ सर्वथा क्षत्रियेणैव न त्याज्या हं कृतिः क्वचित् ॥ ३४ ॥ समर्थस्तां हंतुं महं स्त्रीत्वादादौ न
हन्यते ॥ जिघांसंतं जिघांसीयादवध्यं प्राणसंशये ॥ ३५ ॥ इति तद्वचनं श्रुत्वा षष्ठीवचनमब्रवीत् ॥ त्वं स्वधर्म-
रतो यस्मात्तस्मात्तुष्टास्य हं नृप ॥ ३६ ॥ अहं जीवन्तिका देवी ललाटेक्षुरमा लिकाम् ॥ जातकस्य लिखितार्थ-
स्वर्गयास्यामि सत्वरम् ॥ ३७ ॥ ॥ राजोवाच ॥ मातस्त्वया किं लिखितं तदिदानीं निगद्यताम् ॥ न पिथ्याले
खनन्ते स्तितस्मात्संश्रुणु याम्यहम् ॥ ३८ ॥ ॥ जीवन्तिकावाच ॥ विवाहस्य चतुर्थे हि सर्पसंसर्गदोषतः ॥ प्रा-
कृ कर्म तोस्य निर्वाणं लिखितं तु मयानृप ॥ ३९ ॥ इत्युक्त्वा सा तदा देवी तत्रैवांतरधीयत ॥ अत्याश्चर्यं नृपो मत्वा वि-
घ्नमत्र करोम्यहम् ॥ ४० ॥ निश्चित्येत्यमुषः काले प्रस्थितो नृपतिस्त्वयम् ॥ ततो मंत्रिणमाहूय वाक्यमेतदुवाच ह-
॥ ४१ ॥ भांडारिकं धनं गृह्यतुर्णं कुरु ममाज्ञया ॥ यमुनायां दृढं गेहं संधिलिद्रविवर्जितम् ॥ ४२ ॥ सर्पवैद्यास्तु ये के-
चिद्ये मृत्युं जयजापकाः ॥ सर्वेषां मासिकं कृत्वा स्थाप्यास्तेभ्यं तरेजनाः ॥ ४३ ॥ इतर्दशानदिग्भागे ग्रामो स्तित-
गवाभिधः ॥ सामंतको स्तितद्वा मेनास्माहे मनको महान् ॥ ४४ ॥ सकुटुंबः समानेयः स्थाप्यतां सच मंदिरं ॥
जातो यो बालकस्तस्य स तु पाल्यः प्रयत्नतः ॥ ४५ ॥ इति राजवचः ॥ श्रुत्वा प्रेषिता महती चमूः ॥ हे मनानयना-
र्थं तु मंत्रिणस्तां समाविराज ॥ ४६ ॥ ग्रामं संवेक्ष्य सेने शोहे मनं वाक्यमब्रवीत् ॥ हे मनः कंपसंयुक्तो वा तेन कद-
लीयथा ॥ ४७ ॥ आगतः पूर्व दिवसे कश्चिद्रूपस्य सेवकः ॥ पेशद्वयं वाक्यं तं तेन यतः सेना समागता ॥ ४८ ॥ ना

का.मा.
२०

पराधमहीपस्यनजानेकिंभविष्यति॥ग्रामोवालुंठनीयोवावध्योवास्मिन्नृपाज्ञया॥४९॥इतिचिंतयमानंतंसेने
शोवाक्यमब्रवीत्॥भयंत्यक्ताशक्तंमुंचनृपाज्ञाकुरुवेगतः॥५०॥कुटुंबंवालकंगृह्ययाहीद्रप्रस्थमादरात्॥तथे
वनगवेशेनगृहीतोपायनंबहु॥५१॥दर्शनंकृतवात्तराज्ञस्तेनासौस्थापितोगृहे॥अपमृत्युविनाशाययानिदा
नानिभूतले॥५२॥कृतानिजपहोमाश्चसर्वेराज्ञातुकारिताः॥दर्शनार्थं समायातोवालकस्यतुभूपतिः॥५३॥
नानोपायेर्वर्धितोसौजातःषोडशवार्षिकः॥सुसंजयस्यकन्यैकासर्वलक्षणसंयुता॥५४॥दृष्ट्वाग्रहांश्चचि-
न्हानिकुलंशीलंसुरूपताम्॥दृष्ट्वास्वयंभूपतिनावालकार्थंतुयाचिता॥५५॥हृषीकृताःसर्वजनाविवाहश्चस्व-
यंकृतः॥ततःश्वतुर्थेदिवसेमाप्तेतुभूपतिःस्वयम्॥५६॥आत्मीयानेवसंगृह्यतस्यरक्षामचीकरत्॥जाय-
तेसर्वतश्चेष्टिरायुर्वद्धनकारिका॥५७॥विनानिमेषंभूपतिस्तंपरयतिचवालकम्॥वयंतत्रगताःस्वामि-
न्कालाज्ञावशतोयम्॥५८॥तदादयासमुत्पन्नाकथमेषोहिबध्यताम्॥अतिदुःखेनसंतप्तःप्रेतपत्यंत-
रोरगः॥५९॥नृपस्यनासिकामध्येनृपःशिकामथाकरोत्॥तदनिर्गत्यसहसादंशितस्तेनवालकः॥६०॥
हाहाकारोमहानासीज्जीविताङ्गंशितःसतु॥तज्जन्मदिनमारभ्यत्वहिंसाव्रतकारिणः॥६१॥जातानृपाज्ञ
यालोकास्तदायुर्द्विद्विकारकाः॥दयातत्रसमुत्पन्नास्वस्माकंसूर्यसंभवः॥६२॥यथानजीविताङ्गंश्येदी
दृशेतुमहोत्सवे॥तथोपायंब्रूहि यमकृपांकृत्वास्मदग्रतः॥६३॥॥यमउवाच॥॥आश्विनस्यासितेप
क्षेत्रयोदर्यानिशासुरवे॥प्रतिवर्षंतुयोदद्याद्गृहद्वारेऋदीपकम्॥६४॥मंत्रेणानेनभोदूताःसमानेयः
सनोत्सवे॥प्राप्तेपमृत्यावपिचशासनंक्रियतामम्॥६५॥मृत्युनापाशदंडाभ्यांकालेनचमयासह॥त्रयो

२०

द्वयां दीपदानात्सूर्यजः प्रीयतामिति ॥ ६६ ॥ मंत्रेणानेनयो दीपद्वारदेशे प्रयच्छति ॥ उत्सवे चापमृत्योश्च भयं तस्य
न जायते ॥ ६७ ॥ तस्मात्सुनिवराः सर्वे दीपद्वयनिशासुरे ॥ ६७ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये
द्वादशोऽध्यायः ॥ ॥ बालखिल्या ऊचुः ॥ ॥ पूर्वे किं चतुर्दश्यामाश्विनस्य सिते तरे ॥ पक्षे प्रत्युषसमये स्ना-
नं कुर्यात्प्रियलतः ॥ १ ॥ अरुणोदयतोन्यत्र रिक्तायां स्नातियो नरः ॥ तस्याब्धिकभवो धर्मेन श्येत्येव न संश-
यः ॥ २ ॥ तथा कृष्णा चतुर्दश्यामाश्विने कौटये स्नराः ॥ यामिन्याः पश्चिमे यामे तैलाभ्यंगो विशिष्यते ॥ ३ ॥
यदा चतुर्दशी न स्याद्द्विदिने चेद्द्विधूदये ॥ दिनद्वये भवेच्च पितृदापूर्वे वगृह्यते ॥ ४ ॥ बलात्काराद्वा द्वापि-
शिष्टत्वान्न करोति चेत् ॥ तैलाभ्यंगं चतुर्दश्यां गौरवं नरकं व्रजेत् ॥ ५ ॥ तैले लक्ष्मीर्जले गंगादीपावल्याश्च
तुर्दशी ॥ अपामार्गं मथोतुं बीप्रपुं नाटमथापरम् ॥ ६ ॥ भ्रामयेत्स्नानमध्ये तु नरकस्य क्षयाय वै ॥ वारत्र-
यं त्रिवारं च पठित्वा मंत्रमुत्तमम् ॥ ७ ॥ सीतालोष्ठसमायुक्तं सकंदकदलान्वितम् ॥ हरपापमपामार्गं भ्राम्य-
माणः पुनः पुनः ॥ ८ ॥ इष्टबंधुजनैः सार्द्धमेतस्नानं समाचरेत् ॥ स्नानांगतर्पणं कृत्वा यमं संतर्पयेत्ततः ॥ ९
॥ यमाय धर्मराजाय मृत्यवे चांतकाय च ॥ वैवस्वताय कालाय सर्वभूतक्षयाय च ॥ १० ॥ औदुंबराय दध्ना-
य नीलाय परमेश्विने ॥ वृकोदराय चित्राय चित्रगुप्ताय ते नमः ॥ ११ ॥ चतुर्दशैते मंत्रास्फुः प्रत्येकं च नमो नि-
ताः ॥ एकैकेन तिलैर्मिश्रान् दद्याच्चातुर्दकांजलीन् ॥ १२ ॥ यज्ञोपवीतिना कार्यं प्राचीनावीतिनाथवा ॥ दे-
वत्वं च पितृत्वं च यमस्यास्ति द्विरूपता ॥ १३ ॥ जीवन्मितापि कुर्वति तर्पणं यमभीषा योः ॥ नरकाय प्रदातव्यो
दीपः संपूज्य देवताः ॥ १४ ॥ अत्रैवलक्ष्मीकामस्य विधिः स्नाने मयो न्यते ॥ इषे भूते च दर्शे च कार्तिके प्रथ

का-मा-

२१

मेदिने॥१५॥यदास्त्रातीतदाभ्यंगस्नानंकुर्याद्विधूदये॥ऊर्जशःकूटितीयायांतिथौचस्वातियुग्मगे॥१६॥मा-
नवोमंगलस्नायनैवलक्ष्म्यावियुज्यते॥दीपैर्नाराजनादत्रसैषादीपावलिःस्मृता॥१७॥इंदुक्षयेपिसंक्रांतौ-
रवौपातेदिनक्षये॥अत्राभ्यंगोनदोषायशतःपापापनुत्तये॥१८॥माषपत्रस्यशाकेनभुक्तानस्मिन्दिनेनरः
॥प्रेतारव्यायांचतुर्दश्यांसर्वपापैःप्रसुच्यते॥१९॥इषासितचतुर्दश्यामिंदुक्षयतिथावपि॥दर्शदौस्वातिसं-
युक्तेतदादीपावलिर्भवेत्॥२०॥कुर्यात्संलग्नमेतच्चदीपोत्सवदिनत्रयम्॥महाराजोबलिःप्रोक्तस्तुष्टेनह-
रिणातथा॥२१॥वरयाचस्वभद्रंतेयद्यन्मनसि वर्त्तते॥इतिविष्णुवचःश्रुत्वाबलिर्वचनमब्रवीत्॥२२॥आ-
त्मार्थंकिंयाचनीयंसर्वदत्तंमयातव॥लोकार्थंयाचयिष्यामिशक्तश्चेद्देहितुंमे॥२३॥मयाद्यतेधरादत्ता-
वामनच्छदरूपिणे॥त्रिभिःपदैस्त्रिदिवसैःसाचाक्रांतायतस्त्वया॥२४॥तस्मादेतद्वलेराज्यमस्तुघस्त्रज-
येहरे॥मद्राज्येयेदीपदानंभुविकुर्वेतिमानवाः॥२५॥तेषांगृहेतवस्त्रीयंसदातिष्ठतुस्तस्थिरा॥ममराज्ये
गृहेयेषामंधकारःपतिष्यति॥२६॥लक्ष्मीसंतानांधकारःसदापततुतद्गृहे॥चतुर्दश्यांचयेदीपान्नरका-
यददंतिच॥२७॥तेषांपितृगणाःसर्वेनरकेनवसंतिच॥बलिराज्यंसमासाद्यैर्नदीपावलिःकृता॥२८॥
तेषांगृहेकथंदीपाःप्रज्वलिष्यंतिकेशव॥बलिराज्येतुयेलोकाःशोकात्तुत्साहकारिणः॥२९॥तेषांगृहे
सदाशोकःपतंदितीनसंशयः॥चतुर्दशीत्रयेराज्यंबलेरस्त्विति याचयेत्॥३०॥पुरावामनरूपेणप्रार्थ-
यित्वाधराभिमासु॥ददावतिथयेद्रायबलिं पातालवासिनम्॥३१॥कृत्वादैत्यपतेरित्थंहरिणातद्दिनत्र-
यम्॥तस्मान्महोत्सवश्चात्रसर्वथैवहिकारयेत्॥३२॥महारात्रिःसमुत्पन्नाचतुर्दश्यामुनीश्वराः॥अ

२१

तस्तदुत्सवः कार्यः शक्ति पूजा परायणैः ॥ ३३ ॥ बलिराज्यं समासाद्य यक्षगंधर्वकिन्नराः ॥ ओषध्यश्चापिरात्राश्च मंत्राश्च मणयस्तथा ॥ ३४ ॥ सर्व एव प्रहृष्यन्ति नृत्यन्ति च निरासुरे ॥ तत्तन्मंत्राश्च सिध्यन्ति बलिराज्येन संशयः ॥ ३५ ॥ बलिराज्यं समासाद्य थालोकाः सहर्षिताः ॥ तथा तद्दिनमध्ये तु लोकासु हर्षिता भूताम् ॥ ३६ ॥ तुला संस्थे-
सहस्रांशौ प्रदोषे भूतदर्शयोः ॥ उल्काहस्तानराः कुर्युः पितृणां मार्गदर्शनम् ॥ ३७ ॥ नरकस्थासु ये प्रेता-
स्तेषां मार्गे व्रतात्सदा ॥ पश्यन्त्येव न संदेहः कार्ये त्रिसुनिपुंगवैः ॥ ३८ ॥ आश्विने मासि भूतादि तिथयः कार्त्तिके
तास्त्रयः ॥ दीपदानादि कार्येषु ग्राह्या मध्याह्न कालिकाः ॥ ३९ ॥ यदि स्युः संगवाद्वा गेताश्च तिथयस्त्रयः ॥
दीपदानादि कार्येषु कर्त्तव्याः पूर्वसंयुताः ॥ ४० ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्त्तिकमाहात्म्ये त्रयोदशोऽध्या-
यः ॥ ॥ बालशिवल्यारुचुः ॥ ॥ एवं प्रभातसमये त्वमायांतु मुनीश्वराः ॥ स्नात्वा देवान् पितृन् च भ-
क्त्या संपूज्याथ प्रणम्य च ॥ १ ॥ कृत्वा तु पार्वणश्राद्धं दधि क्षीरघृतादिभिः ॥ दिवा तत्र न भोक्तव्यं मृते बालातु
राज्जनात् ॥ २ ॥ ततः प्रदोषसमये पूजयेद्दिंदिरांशभां ॥ कुर्यान्नानाविधैर्वस्त्रैः स्वच्छं लक्ष्म्याश्च मंडपम्
॥ ३ ॥ नाना पुष्पैः पल्लवैश्च चित्रैश्चापि विचित्रितम् ॥ तत्र संपूजयेत्पुष्पादीनां त्रिंशद्भिः ॥ ४ ॥ संपू-
ज्या देव नार्योऽपि बहुभिश्चोपचारकैः ॥ पादसंवाहनं कुर्यात्पुष्पादीनां त्रिंशद्भिः ॥ ५ ॥ अस्मिन् न-
हनि सर्वेऽपि विष्णुनामोचिताः पुरा ॥ बलिकासगृहाद्देवालक्ष्मीश्चापि विमोचिता ॥ ६ ॥ लक्ष्म्या साह-
ततो देवा जग्मुः क्षीरोदधौ पुनः ॥ प्रसूता बहू कालं ते स्मरन्तस्मान्मुनीश्वराः ॥ ७ ॥ रचनीयाः सूत्रग-
र्भाः पर्यंकाश्च सुतूलिकाः ॥ दुग्धफेनोपमैर्वस्त्रैरासृताश्च यथादिशम् ॥ ८ ॥ स्थापयेत्तान् सरालु-

का.मा.

२२

क्षीवेदयोषमन्वितः॥ लक्ष्मीर्देत्यभयान्मुक्ताकरवस्त्रांबुजोदरे॥ ९॥ अतोत्रविधिवत्कार्यातुष्ट्येतुकरवस्त्र-
मिका॥ तदह्निपद्मशय्यायः पद्मासौख्यविबुद्धये॥ १०॥ कुर्यात्तस्यगृहंमुक्तातस्यद्याक्वापिनब्रजेत्॥ नकुर्व-
तिनराइत्थंलक्ष्म्यायेकरवस्त्रमिकास॥ ११॥ धनचिंताविहीनास्तेकथंरात्रौस्वपंतिहि॥ तस्मात्सवप्रयत्नेन-
लक्ष्मीसंपूजयेन्मरः॥ १२॥ सतुदारिद्र्यनिर्मुक्तः स्वजातौस्यात्प्रतिष्ठितः॥ जातोपत्रलवंगैलात्तद्वर्षूरस-
मन्वितम्॥ १३॥ पाचयित्वागव्यदुग्धंसितोदत्वायथोचिताम्॥ लड्डुकांस्तस्यकुर्वीततांश्चलक्ष्मीसमर्प-
येत्॥ १४॥ अन्यच्चतुर्विधंभक्ष्यंदेशकालादिसंभवम्॥ सर्वेन्निवेदयेत्तुल्यैर्ममश्वाः प्रीयतामिति॥ १५॥
॥ दीपदानंततः कुर्यात्प्रदोषेचतथोत्पुङ्गवम्॥ भ्रामयेत्तस्यशिरसि सर्वांरिष्टनिवारणम्॥ १६॥ दीपह-
क्षास्तथाकार्याः शक्त्यादेवगृहादिषु॥ चतुषथेस्मशानेचनदीपवर्तवेशमस्त॥ १७॥ वृक्षमूलेषुगोष्ठेषु
चत्वरेषुगृहेषुच॥ वस्त्रैः पुष्पैः शोभितव्या राजमार्गस्यभूमयः॥ १८॥ गृहेषुस्थापयेन्लानापक्वान्ना-
निफलानिच॥ नागवल्लीदलादीनिरचयित्वाचनिक्षिपेत्॥ १९॥ शोभांकुर्याद्वाजमार्गकैमलैश्चवि-
शेषतः॥ तदभावेंबरादीनांकृत्वातानिचशोभयेत्॥ २०॥ एवंपुरमलंकृत्यप्रदोषेतदनंतरम्॥ ब्रा-
ह्मणान्भोजयित्वादौसंभोज्यचबुभुक्षितान्॥ २१॥ लड्डुकापूपमंडाद्याः शकुलीपूरिकादिकाः॥ अ-
लंकृतेनभोक्तव्यंनववस्त्रोपशोभिना॥ २२॥ ततोपराहंसमयेदोषयेन्मगरंरूपः॥ आद्यराज्यं ब-
लैर्लोकयथेच्छंक्राड्यतामिति॥ २३॥ यथेच्छंक्राड्यतांबाला इत्याज्ञाप्यनृपेणतु॥ विलोक्यबालक्री-
डांतानानासामग्रिसंयुताम्॥ २४॥ तैश्चोदद्यात्क्राडनकंततः पश्येच्छुभाशुभम्॥ तैश्चेत्यदीपितोवह्निर्न

२२

ज्वालांमुंचतयदा॥ २५॥ महामारीभयंघोरंदुर्भिक्ष्यं चाथजायते॥ बालरुंशैराजशोकस्तेषांतुशैवृपेस-
खम्॥ २६॥ बालयुद्धैराजयुद्धंरोदनेबालकैः कृते॥ अवश्यमेवभवतिवर्षाद्राज्यविनाशनम्॥ २७॥ य-
ष्टिकादिकृतानश्वान्यदारोहंतिबालकाः॥ तदाराज्ञौजयोवाच्यः परराष्ट्रविमर्दनम्॥ २८॥ यदाक्रीडंति
बालाश्चेल्लिंगधृत्ताकरादिषु॥ तदाप्रसिद्धंनारीणांव्यभिचारः प्रजायते॥ २९॥ अन्नंयदागोपयंति
रुदनेबालकाजलम्॥ दुर्भिक्ष्यंवृक्षभावश्चरीग्रमेवप्रजायते॥ ३०॥ एवंबालकृतांचेषांबुधाचोत्थप-
लंवदेत्॥ लोकाश्चापिपुरेरम्येसुधाधवलितजिरे॥ ३१॥ गीतवादित्रसंजुष्टे प्रज्वालितसुदीपके॥-
अन्योन्यप्रीतिसंयुक्ते दत्तलालनकेजने॥ ३२॥ तांबूलहृष्टहृदयेकुंकुमक्षौद्रचर्चिते॥ दुकूलपट्टव-
सनेपथ्यस्वर्णविभूषणे॥ ३३॥ मित्रस्वजनसंबंधीस्वगोत्रज्ञातिपूजिते॥ बलिराज्येप्रकर्त्तव्यंयद्य-
न्मनसि वर्तते॥ ३४॥ जीवहिंसासुरापानंस्तेयंमार्तसमागमः॥ हिंत्वातदन्यत्कर्त्तव्यं बलिराज्ये-
नदोषभाक्॥ ३५॥ आत्मनोयच्चसौख्यार्थेपरदुःखाकरं कृतम्॥ वारांगनादिगमनंस्पृष्टास्पृष्टादि-
भक्षणम्॥ ३६॥ अन्यांबरधृतिश्चापि द्यूताद्यंचनदुष्यति॥ एवंतुसर्वदाकार्ये बलिराज्यमहोत्सवः
॥ ३७॥ जीवहिंसासुरापानमगम्यागमनंतथा॥ चौर्येविश्वासघातश्चपंचैतानिमुनीश्वराः॥ ३८॥ ब-
लिराज्येतुनरकटाण्युक्तानिसंत्यजेत्॥ ततोर्धरात्रसमयेस्वयंराजाब्रजेत्पुरम्॥ ३९॥ अवलोकयितुं
स्यंपद्भ्यामेवशनैःशनैः॥ महतादूर्यघोषेणज्वलद्भिर्हस्तदीपकैः॥ ४०॥ हर्म्यशोभाकृतंयावत्कृतकैरश्व-
कैर्नरैः॥ बलिराज्यप्रमोदंचदृष्ट्वास्वर्गहमाब्रजेत्॥ ४१॥ एवांगतेनिशीथेचजनेनिद्रार्द्रलोचने॥ तावन्म-

का.मा.

२३

गस्नारीभिः शूर्पेडिं हि मवादनेः ॥ ४२ ॥ निष्कारयते प्रहृष्टाभिरलक्ष्मीः स्वगृहां गणात् ॥ दंडं करजनीयोगे दर्श-
स्यात्तु परे हनि ॥ ४३ ॥ तदा विहाय पूवेद्युः परेहि सुखरात्रिका ॥ ये वैष्णवा वैष्णवाश्च बलिराज्यात्सर्वं न
राः ॥ ४४ ॥ न कुर्वन्ति वृथा स्तेषां धर्माः स्युर्नात्र संशयः ॥ ४५ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये
चतुर्दशोऽध्यायः ॥ ॥ वालखिल्या उचुः ॥ ॥ प्रतिपद्युभयेभ्यं गंकृत्तानीराजनंततः ॥ सुवेषः सत्कथा
गीतेर्दानैश्च दिवसन्त्ययेत् ॥ १ ॥ शंकरस्तु पुरा धृतं ससर्ज सुमनोहरम् ॥ कार्तिकेशं कूपक्षे, प्रथमे हनि
सत्यवत् ॥ २ ॥ प्रत्युवाच वचश्चेदं देवी प्रति सदा शिवः ॥ कालक्षेपाय केषां चित्केषां चिद्वतहेतवे ॥ ३ ॥ के-
षां चिद्वतनाशाय पश्य धृतं कृतं मया ॥ तस्य त्वं कौतुकं पश्य शुवनं लापयाम्यहम् ॥ ४ ॥ उक्तेत्यंकीडितं
ताभ्यां भवान्याच जितं तदा ॥ पुनर्द्वितीयं शुवनं लापितं निर्जितं तया ॥ ५ ॥ पुनस्तृतीयं शुवनं लापितं
निर्जितं तया ॥ पुनर्द्विषश्च मपुनः पुनः पनंगबंधनम् ॥ ६ ॥ राशिलेखाडमरुकमर्द्दांगं चाप्यजीजयत् ॥
निर्गतस्तु हरो गेहाच्चीरवल्कलधारकः ॥ ७ ॥ गंगातीरे समागत्य तस्थौ चिंता समन्वितः ॥ तस्मिन्क्षणे
कार्तिकेयः खलितुंचगतश्च चित् ॥ ८ ॥ गंगातीराद्ययौ गेहमपश्यत्पथिशंकरम् ॥ ईषत्कौंधं विरक्तंच
न नाम चरणौ पितुः ॥ ९ ॥ तेनापि मूर्ध्नि चाघ्रातः पुत्रया हि गृहे सुखम् ॥ तव मात्रा जितश्चाहं गच्छामि
गहनं वनम् ॥ १० ॥ ॥ स्कंद उवाच ॥ ॥ कथं मात्रा जितौ देवौ वनं कस्माच्च गच्छति ॥ अहमप्यागमि
ष्यामि वत्सा दौ मे वयाम्यहम् ॥ ११ ॥ ॥ शिव उवाच ॥ ॥ विजित्य तव मात्रा तु क्षणं न स्थेयमत्र तु ॥ म-
म लोके तथेत्युक्त्वा क्वचिद्गच्छाम्यहंततः ॥ १२ ॥ ॥ स्कंद उवाच ॥ ॥ मागच्छस्व महादेव धृतमार्गः प्रह-

२३

रयताम्॥ आनीयते मया जित्वा तव सर्वधनादिकम्॥ १३॥ शिवेनाथ तथेत्युक्त्वा धूतमार्गः प्रदर्शितः॥ स्कंदोऽपि गृ-
हमागत्य पार्वतीं वाक्यमब्रवीत्॥ १४॥ ॥ स्कंद उवाच॥ ॥ देवि देवो गतः कासौ वृषभोत्रैव संस्थितः॥ तव केच-
विधुः कस्मान्मातः सत्यं वदस्व नः॥ १५॥ ॥ देव्युवाच॥ ॥ स्वयमेव कृतं धूतं स्वयमेवा गराजितः॥ स्वयमेव ग-
तः क्रोधात्प्राथ्यते समयाकथम्॥ १६॥ ॥ स्कंद उवाच॥ ॥ मया सह क्रीडितव्यं कथं तं क्रीडनं त्विति॥ देव्य-
क्रीडनेन सह ततः स्कंदेन निर्जितम्॥ १७॥ मयूरेण वृषस्तस्याः शक्त्या पन्नगबंधनम्॥ वृषेणे दुस्ततोर्ध्वं
स्वसर्वस्वेन निर्जितम्॥ १८॥ कौपीनेनार्जितं च मे गृहीत्वा तदुपाययौ॥ गंगातीरे यत्र शिवस्तत्रागत्य न्यवेद-
यत्॥ १९॥ ततो देवी समीपे तु विष्णुराजः समाययौ॥ किमर्थं स्नानवदना देवी जातासि तद्वद॥ २०॥ ॥ देव्यु-
वाच॥ ॥ मया जितो महादेवः स तु गेहाद्विनिर्गतः॥ आयास्यति वृषाद्यर्थं मिति निश्चित्य संस्थितम्॥ २१॥
तव भ्राता तु तज्जित्वा सर्वमस्मै निवेदितम्॥ नायास्यत्यधुना देव इति चिंता परात्स्यहम्॥ २२॥ ॥ गणेश-
उवाच॥ ॥ देवि शिक्षय मे धूतं जेष्यामि भ्रातरं हरम्॥ आनयिष्यामि सामग्रीं यद्यहं स्यां स्तुतस्तव॥ २३॥
इति पुत्रवचः श्रुत्वा तस्मै धूतमशिक्षयत्॥ स गृहीत्वा पाशयुग्मं सारिकाशीघ्रमाययौ॥ २४॥ पृष्ठापृष्ठा यत्र देवः
स्कंदो यत्र व्यवस्थितः॥ ॥ गणेश उवाच॥ ॥ मया नीता विमोपाशौ सारिकानाद्यमेव च॥ २५॥ संक्रीडितुं म-
या सह देवस्याग्रे ममाग्रज॥ इति भ्रातुर्वचः श्रुत्वा उभाभ्यां क्रीडितं तदा॥ २६॥ मूषकेण बलीवर्दो मयूरं चा-
प्यजीजयत्॥ शिवस्य सर्वविषयं स्कंदस्य च तथैव च॥ २७॥ गृहीत्वा स तु विघ्नेशस्तत्कालं पार्वतीं ययौ॥ पा-
र्वत्यपि च संतुष्टा गणेशं वाक्यमब्रवीत्॥ २८॥ ॥ पार्वत्युवाच॥ ॥ सम्यक्कृतं त्वया भद्रं नानीतोऽसौ महेश्वरः॥

का-मा
३५

सामदानादिकं कृत्वा आनयात्र महेश्वरम् ॥ ३९ ॥ तथेत्युक्त्वा गणेशो सौमसास्त्यचमूषकम् ॥ अतित्वरित आ-
यातो गृहं नेतुं महेश्वरम् ॥ ४० ॥ ईश्वरस्तत उरुयाय हरिद्वारं समागतः ॥ नारदे रितवृत्तांते विष्णुस्तत्र समाग-
तः ॥ ४१ ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥ ॥ अक्षायिद्यां कुरु शिव एकाक्षो हं भवाम्यहम् ॥ रावणेन तथेत्युक्तं काणो भव
जनार्दन ॥ ४२ ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥ ॥ ओतुर्वत्स इयमेमांश्च तस्मादोतुर्भविष्यसि ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ देव
सिद्धं महाकार्यमायातिसगणेश्वरः ॥ ४३ ॥ भवद्वृत्तांतं ज्ञातुं चमूषकस्तस्य धर्षिताम् ॥ इति श्रुत्वा नारदस्य-
वचनं रावणो गतः ॥ ४४ ॥ कुर्वन्मार्जारवच्छब्दं भूषको सौपलायितः ॥ मूषकं त्यज्य गणपः शनैः शनैरुपाय
यौ ॥ ४५ ॥ जातो विष्णुः पात्रा इति दूरतस्तेन लोकोक्तिम् ॥ प्रणिपत्य महादेवं विनम्रनतकंधरः ॥ ४६ ॥ ॥ ग
णेश उवाच ॥ ॥ आगम्यतां देवगेहं देवीमानपुरःसरम् ॥ यदि नायासिगेहं त्वं प्राणांस्त्यजतिचां बिका ॥ ४७
॥ त्वया गते मया सर्वं कार्यमेतदुपायनम् ॥ ॥ शिव उवाच ॥ ॥ एषा अक्षायिद्या विद्या धुना गणपनिर्मिता
॥ ४८ ॥ अनया क्रीडते देवी आगमिष्ये गृहं तदा ॥ ॥ गणेश उवाच ॥ ॥ सर्वथैव क्रीडितव्यं देव्यानास्त्यत्र संशयः
॥ ४९ ॥ आगम्यतां गृहे देवभक्त राया हि माव्रज ॥ इति तस्य वचः श्रुत्वा ईश्वरः सगणो ययौ ॥ ५० ॥ नारदोऽपि गत
स्तत्र महोत्तरपि चागतः ॥ उपविष्टास्तु कैलासे देवी तत्र समागता ॥ ५१ ॥ दृष्ट्वा देवीं प्रणम्या दौ स महेशो वाक्यमब्रवी
त् ॥ अक्षायिद्या मया देवि गंगाद्वारे विनिर्मिता ॥ ५२ ॥ अनया जयसे त्वं चैतदात्मं सत्यभाषिणी ॥ ॥ देव्युवा-
च ॥ ॥ हृषाद्या तव सामग्री मये यं पालिता शिव ॥ ५३ ॥ त्वया किं लाप्यते देवदर्शयस्व ममाग्रतः ॥ इति श्रुत्वा व-
चस्तस्याः प्रेक्षता यो सुखं हरः ॥ ५४ ॥ तस्मिन्क्षणे नारदेन स्वकौपीनं समर्पितम् ॥ वीणादंडश्चोपवीतमनेन क्रीड्य

३५

तामिति॥४५॥ सदाशिवः प्रसन्नो भूत्वा डनं सह चक्रतुः॥ यद्यद्याचयते रुद्रस्तथा विष्णुः प्रजायते॥४६॥ यद्य-
द्याचयते देवी विपरीतस्तदा पतत॥ स्वकीयाभरणाद्यं च महादेवेन निर्जितम्॥४७॥ स्कंदालंकारिकं सर्वेषु न
रात्तं हरेण च॥ ततो गणेशः प्रोवाच वाक्यं सदसि चागतः॥४८॥ न क्रीडितव्यं हे मातः पारोलक्ष्मीपतिः स्वयम्॥
कृतो हरेण सर्वं स्वते हरिष्यति मसिता॥४९॥ इति पुत्रवचः श्रुत्वा पार्वती क्रोधसंयुता॥ तथा विधांतामालोक्य-
रावणो वाक्यं ब्रवीत्॥५०॥ ॥ रावण उवाच ॥ पापिष्ठेनाद्यशप्तोऽस्मि दुर्दृष्टेन विष्णुना॥ अधर्मोऽयं न कत्त-
व्य इत्युक्तं च मया ततः॥५१॥ ॥ देव्युवाच ॥ सर्वान्छपिष्ये कत्साहं धूर्त्तानेतां नमहा बलान्॥ सामर्थ्यं परमेषु
अधर्मत्यागफलं तथा॥५२॥ देवयस्मादवलया कपटं च कृतं त्वया॥ तस्मात्सदा स्मृते मूर्धा बलाभारप्रपीडितः॥
५३॥ यतः स्तवः कुचेष्टा त्वं यतः शिक्षयसे मुने॥ स्वप्ने चापि स्मरंस्त्रीणां न कदाचिद्भविष्यति॥५४॥ यतः कृता
चाबलया सह माया त्वया हरे॥ एषो वै शरावणो यं तव भार्या न विष्यति॥५५॥ हित्वा मां मातरं पुत्रबालक
त्वं त्वया कृतम्॥ अतस्त्वं न युवाद्दुष्टो बाल एव भविष्यसि॥५६॥ ॥ गणेश उवाच ॥ अनेन चोतु रूपेण
मूषकोऽयं पलायितः॥ मध्ये मार्गे कृतो विघ्नः शपेनं राक्षसाधमम्॥५७॥ ॥ देव्युवाच ॥ यस्माद्दिग्ग-
कृतो दुष्टत्वामे बालकस्य तु॥ तस्मादयं तव रिपुर्विष्णुस्त्वांघातयिष्यति॥५८॥ इति देव्यावचः श्रुत्वा सर्वसं-
कुद्धमानसाः॥ देवी शपे मनश्च कुर्नारो वाक्यं ब्रवीत्॥५९॥ कोपं कुर्वंतु मा देवानेयं शप्या कदाचन॥
सर्वेषामादिभ्यो यं यथा योग्यं फलप्रदा॥६०॥ नायं शापः असावाशीः स्मर्त्तव्यास्तु विचक्षणैः॥ गंगासदा
तिष्ठतु रुद्रमस्तके बलाद्रमावेन यतु क्षपाचरः॥६१॥ जाया हरस्यापि यथोचितामृतिश्चानंगत्तु गारहि-

का.मा.
२५.

तः कुमारः ॥ ६२ ॥ अहं भवामि धरणीं न स्थातव्यं कदाचन ॥ सम्यगुक्तं त्वया देवि शृण्विदानीं वचो मम ॥ ६३ ॥ स
र्वक्रोधापनुत्यर्थे न नर्तुमनिपुंगवः ॥ कक्षादानं च कारोच्चैर्ह्रीहाहीहीति चाब्रवीत् ॥ ६४ ॥ तस्य चैष्टां विलोक्या
थ सर्वे हर्षमवाप्नुयुः ॥ ॥ देव्युवाच ॥ ॥ भो भो विदूषकश्चेष्टकृतकृत्यो सिनारद ॥ ६५ ॥ वरं वरय भद्रं ते यत्ते म
नसि वर्त्तते ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ याचयंतु वरं सर्वं किं वा किं याचयिष्यथि ॥ ६६ ॥ सर्वं ते याचयिष्यामि यथा
श्चेष्टं ब्रुवंतु तान् ॥ ॥ शिव उवाच ॥ ॥ सर्वं संक्षम्य तां देवि जितं यद्दृष्टमादिकम् ॥ ६७ ॥ तन्ममास्तु द्यूतशतैर्न
ग्राह्यं जगदंबिके ॥ ॥ देव्युवाच ॥ ॥ मास्तु त्वया समं नाथ स्वप्रेपिमम चांतरम् ॥ ६८ ॥ एतदेव परं मन्ये मा भू-
क्क्रोधो ममोपरि ॥ कार्तिकेश कृपक्षे तु प्रथमे हनि सत्यवत् ॥ ६९ ॥ जयोल्लोभो मया त्वत्तः सत्येनैव महेश्वर ॥
तस्माद्द्यूतं प्रकर्त्तव्यं प्रभाते वै वमानवैः ॥ ७० ॥ तस्माद्द्यूते जयो यस्य तस्य संवत्सरं जयः ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥
७१ ॥ अहं यं त्करिष्यामि श्रेष्ठं बालघुमे वच ॥ तथा तथा स भवतु वरमेनं वदाम्यहम् ॥ ७२ ॥ ॥ स्कंद उवाच ॥
सदा मनस्तपस्यायां मम तिष्ठतु देवताः ॥ कदापि विषये मास्तु देय एषो वरो मम ॥ ७३ ॥ ॥ गणेश उवाच ॥ संसारे यानिका-
र्योऽपि तदादौ मम पूजनात् ॥ यां तु सिद्धिं मम कृपां विना सिध्यंतु मा क्वचित् ॥ ७४ ॥ ॥ रावण उवाच ॥ ॥ वेदव्याख्यानसाम-
र्थ्यं मम शीघ्रं भवत्विति ॥ सदा शिवे सदा चास्तु भक्तिर्मैव्यभिचारिणी ॥ ७५ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ कृदा कृदा श्रयै के-
चिन्मूर्खामूर्खाश्च ये जनाः ॥ मदाक्यं सत्यमित्येव मानयंतु सदा सुराः ॥ ७६ ॥ इत्युक्तां तर्हि ताः सर्वदेवा रुद्रपुरोगमाः
॥ तस्मात्प्रतिपदी द्यूतं कुर्यात्सर्वोपिवै जनः ॥ ७७ ॥ द्यूतं निषिद्धं सर्वत्र हित्वा प्रतिपदं बुधाः ॥ स्वस्योद्यमादिज्ञानाय कुर्याद्द्यूतं मतं द्विजैः ॥ ७८ ॥ विशेषवच्च भोक्तव्यं प्रशस्तैर्ब्राह्मिणैः सह ॥ दयिताभिश्च सहितैर्नैयासाश्च निशा भवेत् ॥ ७९ ॥

२५.

॥ ततः संपूजयेन्मानेरंतः पुरनिवासिनीः ॥ पदातिजनसंघातान् ग्रैवेयैः कटकैः शकभैः ॥ ८० ॥ स्वनामकैः स्वयं राजा तो
षयेत्स्वजानान् पृथक् ॥ दृषभान् महिषांश्चैव युध्यमानान् परैः सह ॥ ८१ ॥ गजान् श्वांश्च योधांश्च पदातीन् समलं
कृतान् ॥ युंचारूढः स्वयंपश्येन्मदनर्तकचारणान् ॥ ८२ ॥ यो धयेन्नासयेच्चैव गोमहिष्यादिकं तथा ॥ ततो प
राह्ण समये पूर्वश्यां दिशिकां च यप ॥ ८३ ॥ मार्गपालीं प्रबध्नीयात्तुंगेस्तं भेद्यपादपे ॥ कुशकाशमयीं दिव्यालंबकै
र्बहुभिर्नृपः ॥ ८४ ॥ दर्शयित्वा गजान् श्वान् सायमस्यास्तलं नयेत् ॥ कृतहोमैर्द्विजैः सम्यक् बध्नीयात् मार्गपा
लिकाम् ॥ ८५ ॥ मार्गपालिनमस्ते स्तु सर्वलोकस्तरवप्रदे ॥ मार्गपालीं समुलुंघ्य नीरुजस्युः स्फुरवान्विताः ॥
८६ ॥ तस्मादेतस्य कर्तव्यं द्यूताद्यं विधिपूर्वकम् ॥ ८७ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये द्यूतविधि
र्नाम पंचदशोऽध्यायः ॥ पूर्वविद्धाप्रकर्तव्या प्रतिपद्बलिपूजने ॥ वर्धमानतिथिर्नैदायदा सार्द्धं त्रिया
मिका ॥ १ ॥ द्वितीया वृद्धिगामित्वाद्भुतरातत्र चोच्यते ॥ बलिमालिख्य दैत्यैर्द्रवर्णकैः पंचरंगकैः ॥ २ ॥ ग्रह-
स्य मध्यशालायां विंध्यावल्या सहान्वितम् ॥ जिह्वाताल्वक्षिणीं प्रांते करयोः पादयोस्तले ॥ ३ ॥ रक्तवर्णे-
नास्य केशाः कृष्णेनैव समालिखेत् ॥ सर्वांगपीतवर्णेन शस्त्राद्यं नीलवर्णतः ॥ ४ ॥ वस्त्राद्यं श्वेतवर्णेन यथा
शोभं प्रकल्पयेत् ॥ सर्वाभरणशोभात्वं द्विभ्रजं नृपचिह्नितम् ॥ ५ ॥ लोकोलिखेद्बृहस्यांतः शय्यायां ग
कृतंदुलैः ॥ मंत्रेणानेन संपूज्य षोडशैरुपचारकैः ॥ ६ ॥ बलिराजनमस्तुभ्यं दैत्यदानवपूजितं ॥ इन्द्रा-
त्रोमराराते विष्णुसांनिध्यदोभव ॥ ७ ॥ बलिमुद्दिश्य दीयंते दानानि सुनिपुंगवाः ॥ यानितान्यक्षयाणि
स्युर्मयेतत्संप्रदर्शितम् ॥ ८ ॥ कौमुदीतिकरं यस्माद्दीयंते स्यांस्तु धिष्ठिर ॥ पार्थिवेन्द्रैर्मुनिवरास्तेनेयकौ

का.मा.
२६

मुदीस्मृता॥१॥ योयादृशेनभावेनतिष्ठत्यस्यांयुधिष्ठिर॥हर्षदेत्यादिरूपेणवर्षतस्वप्रयातिहि॥१०॥ बलिपूजां
विधायेवंपश्चाद्गोकीडनंचरेत्॥ गवांकीडादिनेयत्ररात्रौदृश्येतचंद्रमाः॥११॥ सोमोराजापशुदहंतिस्तरुभीषू
जकांस्तथा॥ प्रतिपद्वर्षसंयोगेकीडनंतुगवांसतम्॥१२॥ परविद्यासूयःकुर्यात्सुत्रदारधनक्षयः॥ अलं-
कार्यास्तदागावेगोयासादिभिरर्चिताः॥१३॥ गीतवादित्रनिर्घोषैर्नयेन्नगरबाह्यतः॥ आनीयचततःपश्चा
कुर्यान्नीराजनाविधिम्॥१४॥ अथचैत्यतिपत्स्वल्पानारीनीराजनंचरेत्॥ द्वितीयाद्यांततःकुर्यात्सायंसंग
लमालिकाः॥१५॥ एवंनीराजनंकृत्वा सर्वपापैःप्रमुच्यते॥ प्रतिपत्पूर्वविद्वैवयष्टिकाकर्षणेभवेत्॥१६॥ कु-
शाकाशमयीकुर्याद्यष्टिकांसुदृढानवाम्॥ देवद्वारेनृपद्वारेथवानेयाचतुष्पथे॥१७॥ तामेकतौराजपुत्राहीनव
र्णास्तथैकतः॥ गृहीत्वाकर्षयेयुस्तेयथासारंसुहृर्महः॥१८॥ समसंख्याद्वयोःकार्यासर्वेपिबलवत्तराः॥ जयो
त्रहीनजातीनांजयोराजस्तवत्सरम्॥१९॥ उभयोःपृष्ठतःकार्यारेखासाकर्षकोपरि॥ रेखांतेयोनयेत्तस्यजयो
भवतिनान्यथा॥२०॥ जयचिन्हमिदंराजाविदधीतप्रयत्नतः॥२१॥ इतिसनत्कुमारसंहितायांकार्तिकमाहा
त्येषोदशोऽध्यायः॥ ॥वालखिल्याऊचुः॥ ॥कार्तिकस्यसितेपक्षेअन्नकूटंसमाचरेत्॥ गोवर्धनौत्सव
स्तत्रश्रीविष्णुःप्रीयतामिति॥१॥ ॥ऋषयऊचुः॥ ॥कोसौगोवर्धनोदेवःकस्मात्तंपरिपूजयेत्॥ कस्मात्तदुत्स
वःकार्यःकृतैकिंचफलंभवेत्॥२॥ ॥वालखिल्याऊचुः॥ ॥एकदाभगवान्कृष्णो गतोगोपालकैःसह॥ गृही
त्वागाःप्रतिपदिकार्तिकस्यगतोवने॥३॥ तत्रनानाविधालोकागोप्यश्वापिसहस्रशः॥ गोवर्धनंसमीपेतु
कुर्वंत्युत्सवमादरात्॥४॥ खाद्यंलेह्यंचचोष्यंचपेयंनानाविधंकृतम्॥ कृत्वा नगस्तथांनानांनृत्यंतिचप

२६

रेजनाः ॥५॥ नानापताकाः संगृह्य केचिद्वावन्तिचाग्रतः ॥ केचिद्गोपाः प्रनृत्यन्ति स्तुवंति च तथा परे ॥६॥ इतस्ततो वि-
तानानि तोरणानि सहस्रशः ॥ दृष्ट्वैव कौतुकं कृष्णो वाच्यमेतदुवाच हा ॥७॥ ॥ कृष्ण उवाच ॥ ॥ उत्सवः क्रियते क-
स्य देवताका च पूज्यते ॥ पक्वान्नेरेवादनार्थाय कल्पितो चोत्सवो यवा ॥ ८॥ न भक्षयन्ति ये देवास्तेभ्यो न्नं तु प्रदा-
यते ॥ प्रत्यक्ष भोजिने देवास्तेभ्यो न्नं तु न दीयते ॥ ९॥ दृष्ट्वेदृशी भावबुद्धिं गोपाला वेधसाकृताः ॥ ॥ गोपाला उ-
चुः ॥ ॥ एवं यावद कृष्ण त्वं वृत्रहन्तुर्महोत्सवः ॥ १०॥ वार्षिकः क्रियते स्माभिर्देवैर्द्रव्यं तु तुष्टये ॥ इन्द्रं पूजय भद्रं ते भ-
विष्यति न संशयः ॥ ११॥ यः करोति च देवैर्द्रव्यं महोत्सवमि मं वरम् ॥ दुर्भिक्षं च तथा दृष्टिर्देशेन स्य न जायते ॥ १२॥
तस्मात्तमपि कृष्णात्र कुरुत्सवमनेकधा ॥ ॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ ॥ अयं गोवर्धनः साक्षाद्दृष्टि सौभाग्यकारकः ॥
१३॥ मथुरास्थे ब्रजस्थे च सर्वथा यं प्रयत्नतः ॥ हित्वैनं पूजितं लोकाद्दृष्टेन्द्रः पूज्यते कथम् ॥ १४॥ उत्सवः क्रि-
यतामस्य प्रत्यक्षो यं भुनक्ति च ॥ करिष्यति ह्यसि मय्युपसर्गान् ह निष्यति ॥ १५॥ यदा यदा संकटं मे महदा-
गत्य जायते ॥ तदा तदा पूजया भिदृश्यं गोवर्धनं गिरिम् ॥ १६॥ श्रवणे श्रवणे गोपा वार्ताः कुर्वन्ति किं त्विदम्
तेषां मध्ये कैश्चिदुक्तं कृष्णोक्तं क्रियतामिति ॥ १७॥ यदा यदा दत्ति चान्नं वै न गो गोवर्धनस्तदा ॥ तदा कृष्णोक्तमग्निरिव लं-
सत्यमेव भविष्यति ॥ १८॥ सर्व एव तदा गोपा विनिश्चित्य च नन्दनम् ॥ वचनं प्राहुरित्यं चेन्निश्चयोऽस्ति तथा कुरु
॥ १९॥ सर्वेषां मय्यणीर्भूता गोवर्धनमहोत्सवम् ॥ ततः कृष्णस्तथेत्युक्ता सत्सर्वैकत निश्चयः ॥ २०॥ नाना साम-
ग्रिकं च कुर्यथोक्तं नन्दसूनुना ॥ नाना वस्त्राणि पात्राणि चास्तूतानि नगाग्रतः ॥ २१॥ तच्च दत्तान्नं पुंजस्तथा गो-
वर्धनो महात्मा ॥ भक्ताः मृपानिशाकाश्च कांजिकं वटकास्तथा ॥ २२॥ पूरिका द्यं च लड्डुकाः शक्नुव्यो मंडकादिकं ॥

का. मा.
२७

दुग्धं दधियुतं सौद्रं लेह्यं चोष्यं तथा भिषम् ॥ २३ ॥ कथिकाद्यं सर्वमपि तत्र दत्त्वा वचो ब्रवीत् ॥ ॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ ॥ सर्वं
परित्यागोपालानेत्रे संमीलयंतु च ॥ २४ ॥ गोवर्द्धनेन भोक्तव्यं सर्वमन्नं न संशयः ॥ ॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ ॥ गोवर्धनप
राधारगोकुलत्राणकारक ॥ २५ ॥ बहुबाहुकृतछायगवांकोटिप्रदोभव ॥ लक्ष्मीर्यालोकपालानां धेनुरूपेण संस्थि
ता ॥ २६ ॥ घृतं वहति यज्ञार्थं मम पापं व्यपोहतु ॥ परित्यैवं मंत्रयुगं सर्वं सुदृढं तलोचनाः ॥ २७ ॥ कृष्णो गोवर्धनं विश्व
सर्वमन्नमभक्षयत् ॥ भक्षणावसरे कैश्चिद्भूतैर्दृष्टो गिरिस्तथा ॥ २८ ॥ अतीवाभूत्तदाश्चर्यं तच्चेतसि मुनीश्वराः
ततो नाडीद्वयात्कृष्णो गोपान्वाक्यमुवाच सः ॥ २९ ॥ अहो गोवर्धनेनात्र क्षणात् भुक्तमिह स्फुटम् ॥ परं यत्तु स
र्वं गोपालाः प्रत्यक्षोऽयं न संशयः ॥ ३० ॥ यद्यस्ति सुखवांछावः कुर्वत्येतन्महोत्सवम् ॥ इति श्रुत्वा वचस्तस्य स
र्वे विस्मितमानसाः ॥ ३१ ॥ गोवर्धनोत्सवं च कुर्वेद्वाच्छतगुणतदा ॥ इन्द्रोत्सवं द्रष्टुकामः समागच्छत्स नारदः
गोवर्द्धनोत्सवं दृष्ट्वा देवेंद्रस्य सभां ययौ ॥ ३२ ॥ देवेंद्रेण कृतातिथ्यो वारं वारं प्रणोदितः ॥ नोवाच वचनं किंचिद्
वेन्द्रः प्रत्यभाषत ॥ ३३ ॥ ॥ इन्द्र उवाच ॥ ॥ युष्माकं कुरालं विप्रवर्तते वानवेति वा ॥ मदग्रे कथ्यतां दुःखं मुनी-
श्वरहरास्यहम् ॥ ३४ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ अस्माकं किं मुनीन्द्राणां मिन्द्रदुःखस्य कारणम् ॥ परं गोवर्धनः शैल
इन्द्रो जातो विलोकितः ॥ ३५ ॥ त्वदुत्सवे पूज्यते सौ गोपालैर्गोकुले हरे ॥ अतः परं यज्ञभागान् न दृष्ट्यति स एव हि
॥ ३६ ॥ इन्द्रासनं तथेन्द्राणां क्रमात्सैव गर्ह्य हिष्यति ॥ यस्य वीर्यं च सर्वत्र तस्य राज्यं प्रजायते ॥ ३७ ॥ किमस्माकं
मुनीन्द्राणां य एवेन्द्रासनं वसेत् ॥ वर्षाद्द्वामास षट्काद्वा द्रष्टव्यो सौ समागतः ॥ ३८ ॥ इत्थं सुत्वेव देवेंद्रं प्रययौ
नारदो भुवि ॥ इत्थं नारदवाक्यं श्रुत्वा शक्रोऽप्यभाषत ॥ ३९ ॥ अहो आवर्तं संवर्तं द्रोणं नीलकण्ठं ॥ सर्वे मे

२७

घाजलंगद्वयकरकाभिः समन्विताः ॥४०॥ प्रयांतु गोकुलं शीघ्रं मारयंतु च बलवान् ॥ गोवर्द्धनं स्फोटयंतु वज्रपातैरनेकशः ॥४१॥
घातयंतु च गाश्वापि गृहाण्युच्चारयंतु च ॥ ततो घनघटाघोषो गोकुले मृत्सुनीरवराः ॥४२॥ जातो रात्र्यंधकारो थमध्यान्हस
मयेतदा ॥ कं पिता बलुवाः सर्वे किमकांडे त्वुपस्थिताम् ॥४३॥ ववर्षु बहु पानीयं करकाभिस्तदा घनाः ॥ गोपाला ऊचुः
॥ ॥ हा कृष्ण कृष्ण हे कृष्ण किमिदानीं विधीयताम् ॥४४॥ मृतास्म बलुवाः सर्वे कुपितो यं हि वासवः ॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥
निमील्या क्षीणिभोगोपाध्ये योगो वर्द्धनो नगः ॥४५॥ रक्षाकर्त्ता स एवास्ति नान्योस्ति जगतीतले ॥ इत्युक्तोत्पाद्य तं शैलं
तत्तले स्थापितास्तुते ॥४६॥ ततः प्रोवाच वचनं गोपा न्यतिबलानुजः ॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ अहो गोवर्द्धने नैतत्स्थ
लं दत्तं व्रजे व्रजाः ॥४७॥ अन्यः कोस्ति स्थलं दातुं प्रत्यक्षो यं न गोत्तमः ॥ एवं सप्तदिनं तोयं वृष्टं सुसलधारया ॥४८॥ -
नानादेशाय युर्नानां गोपाः शरणं ययुः ॥ गोवर्द्धनस्य नामैव कृष्णो नित्यं प्रयच्छति ॥४९॥ पक्वान्मानि च गोपेभ्यस्त
त्र ते सुरवमावसन् ॥ इत्येव कुतुकं दृष्ट्वा सत्यलोकं ययौ सुनिः ॥५०॥ ब्रह्मन् किं त्वं प्रसूतोसि जायते सृष्टिनाशनम् ॥ त-
स्मान्छीघ्रं गोकुले त्वंगत्वा वृष्टिं निवारय ॥५१॥ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ किमर्थं जायते वृष्टिः कथं वृष्टिर्विनाशनम् ॥ क-
श्च दैत्यः समुत्पन्नः सर्वमारब्धा हि मे मुने ॥५२॥ ॥ नारद उवाच ॥ नोत्पन्नो दैत्यराट्कश्चित्कतः शक्रोत्सवो
भुवि ॥ यादवैरिति संकुट्ट इन्द्र एव प्रवर्षति ॥५३॥ इति तस्य वचः श्रुत्वा हं समाकृत्य विश्वसूट् ॥ आगतो यत्र शक्रो
स्ति क्रोधादेव प्रवर्षति ॥५४॥ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ कथं व्यवसिता बुद्धिरीदृशीने सुरेश्वर ॥ त्रैलोक्यनाथो भगवान्नि
र्जितव्यः कथं त्वया ॥५५॥ एकैणैव करांगुल्या पश्य गोवर्द्धनो धृतः ॥ ईर्ष्यातेन कथं साकं त्वया शक्रविधीयते ॥
५६॥ इति ब्रह्मवचः श्रुत्वा मेघान्तं संस्तभ्य वासवः ॥ प्रणिपत्य च तं कृष्णं शक्रो वचनमब्रवीत् ॥५७॥ क्षंतव्या

का.मा.
२८

महतिर्विष्णोदासोहंशरणंगतः॥ यद्वोचते तत्प्रदेयमपराधापनुत्तये॥ ५८॥ ॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ ॥ अज्ञात्वा तव सा
मर्थ्यं गोपालैरचितं त्विदम् ॥ एषा दंडस्तु योग्येयं सम्यगेव त्वया कृतम् ॥ ५९॥ अहं कनीयां स्तेभ्यः प्राता तवाज्ञा परि
पालकः ॥ शरणागतजातीनां रक्षणं तु मया कृतम् ॥ ६०॥ यदि प्रसन्नो देवेश उत्सवो यं प्रदीयताम् ॥ गोवर्ध-
नाय गिरये गोकुलं रक्षितं यतः ॥ ६१॥ शक्रोऽपि च तथेत्युक्त्वा तत्रैवांतरधीयत ॥ गते शक्रे मिरीदितं संस्थाप्य हरि र-
ब्रवीत् ॥ ६२॥ ॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ ॥ गोपा दृष्टुं महात्म्यमद्भुतं शैलजंतु यत ॥ अद्यारभ्य प्रकर्त्तव्यो महानो
वर्द्धनोत्सवः ॥ ६३॥ गोवर्द्धनेन शैलेन निखिला तु धरा धृता ॥ एतत्सारमजानद्भिः कथं संकीर्तितं पुरा ॥ ६४॥
अद्य पर्वतराजस्तु सर्वं ब्रूते ममाग्रतः ॥ एतत्सेवाप्रभावेन बलं लब्धं मया महत् ॥ ६५॥ प्रतिसंवत्सरं तस्मादन्न
कूटं विधीयताम् ॥ गवां भवति कल्याणं पुत्रपौत्रादिसंततिः ॥ ६६॥ ऐश्वर्यं च सदा सौख्यं भवेद्गोवर्द्धनोत्स-
वात् ॥ कृतं यत्कार्तिकस्नानं जपहोमार्चनादिकम् ॥ ६७॥ सर्वे निष्कलता मेति न कृते पर्वतोत्सवे ॥ एवमु-
क्त्वा स्तुते गोपाः सर्वे सत्यममन्यत ॥ ६८॥ ययुः कृष्णादयः सर्वे नवमेह निगोकुलम् ॥ ॥ वालरिवल्या ऊचुः
॥ ॥ इत्येतत्सर्वमारच्यातमस्माभिस्तु मुनीश्वराः ॥ ६९॥ श्रीकृष्णस्य तु संतुष्ट्यै त्वन्नकूटं विधीयतां ॥ नाना
प्रकारशाला निदेशकालोद्भवानि च ॥ ७०॥ पक्वान्नानि विचित्राणि कुर्याच्छुक्लं तु सारतः ॥ सर्वान्नपर्वतं
कुर्याद्भीकृष्णाय निवेदयेत् ॥ ७१॥ गोवर्द्धनस्वरूपाय मंत्रोक्त्वा दितौ पठन् ॥ एवं यः कुरुते लोके विष्णु
लोके महीयते ॥ ७२॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये सप्तदशोऽध्यायः ॥ ॥ वालरिवल्या
ऊचुः ॥ ॥ कार्तिकस्य सिते पक्षे द्वितीयाय मसंज्ञिता ॥ तत्रापराह्णे कर्त्तव्यं सर्वथैव यमार्चनम् ॥ १॥ प्रत्यहं

२८

यमुनागत्ययमंसंप्रार्थयेत्सुरा॥ भ्रातर्ममगृहेयाहिभोजनार्थेगणावृतः॥ २॥ अद्यश्वोवापरश्वोवाप्रत्यहंवदतेयमः॥ क
र्यव्याकुलचित्तानामवकाशोनजायते॥ ३॥ तदैकदायमुनयाबलात्कारान्निमंत्रितः॥ सगतःकार्तिकेमासिद्विती
यायांमुनीश्वराः॥ ४॥ नारकायजनात्मुक्तागणैःसहरवेःसुतः॥ कृतातिथ्योयमुनयानानापाकाःकृताःस्वर्गः॥ ५॥
कृताभ्यंगोयमुनयातैलैर्गंधमनोहरैः॥ उदूर्तनलापयित्वास्नापितःसूर्यनंदनः॥ ६॥ ततो लंकारिकंदत्तंनानाव
स्त्राणिचंदनम्॥ माल्यानिचप्रदत्तानिमंचोपरिउपाविशत्॥ ७॥ पक्वानानिविचित्राणिकृतासास्वर्णभा
जने॥ यमायाभोजयेद्देवीयमुनाप्रीतमानसा॥ ८॥ भुक्तायमोपिभगिनीमलंकारैःसमर्चयत्॥ नानावस्त्रैस्ततःप्राह
वरंवरयभामिनि॥ ९॥ इतितद्वचनंश्रुत्वायमुनावाक्यमब्रवीत्॥ १०॥ यमुनोवाच॥ ११॥ प्रतिवर्षंसमागच्छभोजना
र्थेतुमद्गृहे॥ १२॥ अद्यसर्वमोचनीयाःपापिनोनरकाद्यम॥ येद्यैवभगिनीहस्तात्करिष्यन्तिचभोजनम्॥ १३॥ तै
षांसौख्यंप्रदेहित्वमेतदेववृणोम्यहम्॥ १४॥ यमउवाच॥ १५॥ यमुनायातुयस्नात्वासंतर्प्यपितृदेवताः॥ १६॥ सुक्तेच
भगिनीगेहेभगिनीपूजयेदपि॥ कदाचिदपिमद्वारंनसपश्यतिभानुजे॥ १७॥ वीरेशैशानदिग्भागेयमतीर्थप्र
कीर्तितम्॥ तत्रस्नात्वाचविधिवत्संतर्प्यपितृदेवताः॥ १८॥ पठेदेतानिनामानिआमध्यान्हंनरोत्तमः॥ सूर्यस्या
भिसुखोमौनीदृढचित्तःस्थिरासनः॥ १९॥ यमोनिहंतापितृधर्मराजोवैवस्वतोदंडधरश्चकालः॥ भूताधिपोद
तकृतानुसारीकृतांतमेतदृशभिर्जपति॥ २०॥ ततोयमेश्वरंपूज्यभगिनीगृहमाव्रजेत्॥ मंत्रेणानेनचतयाभोजि
तःपूर्णमादरात्॥ २१॥ भ्रातस्तवानुजाताहंभुंक्ष्वमक्तमिदंरुहम्॥ प्रीतयेयमराजस्ययमुनायाविशेषतः॥ २२॥
ततःसंतोष्यभगिनीवंस्त्रालंकरणादिभिः॥ स्वमेपियमलोकस्यभविष्यतिनदर्शनम्॥ २३॥ नृपैःकारागृहेयेच

का. मा.
२९

स्थापिताममवासरे॥ अवश्यंतेप्रेषणीयाभोजनार्थंस्वसुगृहे॥ २०॥ विमोक्तव्यामयापापानरकेभ्योद्यवासरे॥ ये-
द्यबदिकरिष्यंतितेताद्याममसर्वथा॥ २१॥ कनीयसीस्वमानास्ति तदाज्येष्टागृहं व्रजेत्॥ तदभावे सपलायाः
पितृव्यास्तदभावतः॥ २२॥ तदभावे मातृस्वसामातुलस्यात्मजा तथा॥ सापल गोत्रसंबंधैः कल्पयेदथवाक्रमम्॥
२३॥ सार्वभावे माननीया भगिनी काचिदेव हि॥ गौनद्याद्यथवा तस्या अभावे सति कारयेत्॥ २४॥ तदभावे प्यर-
ण्यादिकल्पयित्वा सहोदरा म॥ अस्यां निजगृहे देवी न भोक्तव्यं कदाचन॥ २५॥ ये भुजंते दुराचारा नरके ते पतंति
च॥ स्नेहेन भगिनी हस्ताद्रोक्तव्यं पुष्टि वर्धनम्॥ २६॥ दानानि च प्रदेशानि भगिनीभ्यो विशेषतः॥ श्रावणे तु पि-
तृव्यस्य कन्या हस्तेन भोजनम्॥ २७॥ मातुलस्य सुता हस्ताद्रोक्तव्यं भाद्रमासके॥ पितुर्भातुः स्वस्रः कन्ये आ-
श्विने तु तयोः क्रमात्॥ २८॥ अवश्यं कार्तिके मासि भोक्तव्यं भगिनी करात्॥ एवमुक्ता धर्मराजो ययौ संयमिनीं
ततः॥ २९॥ तस्मादृषिवराः सर्वे कार्तिके व्रतकारिणः॥ भुजंति भगिनी हस्तात्सत्यं सत्यं न संशयः॥ ३०॥ यमद्विती-
यां यः प्राप्य भगिनी गृह भोजनम्॥ न कुर्यात्तृप्यं पुण्यं न रयतीति रवेः श्रुतिः॥ ३१॥ यातु भोजयते नारी भ्रातरं भ्रा-
तृकेति थौ॥ अर्चयेच्चापितां बूलेर्न सा वैधव्यमाप्नुयात्॥ ३२॥ भ्रातुरायुः क्षयो नूनं न भवेत्तत्र कर्हिचित्॥ अपरा-
ह्व्यापिनी सा द्वितीया भ्रातृ भोजने॥ ३३॥ अज्ञानाद्यदि वामो हानमुक्तं भगिनी गृहे॥ प्रवासिना त्वभावाद्वा ज्व-
रितेनाथ बन्दिना॥ ३४॥ एतदारव्यान कं श्रुत्वा भोजनस्य फलं लभेत्॥ ३५॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिक
माहात्म्ये अष्टादशोऽध्यायः॥ ॥ वालखिल्या ऊचुः॥ ॥ कार्तिके शुक्ल नवमी तत्रा भूदा परं युगं॥ पूर्वापरा ण्हा
ग्राह्या क्रमाद्वा नोपवासयोः॥ १॥ अत्र कृष्णान्द्रको नामहतो दैत्यस्तु विष्णुना॥ तद्रोमभिः समुद्धूता वल्यः कृष्णां-

२९

डसंभवाः॥२॥ तस्मात्कृष्णान्ददानेन फलमाप्नोति निश्चितम्॥ अस्यामेव नवम्यांतु कुर्यात्कृष्णोत्सवन्नरः॥३॥ स्व
शाखोक्तेन विधिना तुलस्याः करपीडनम्॥ कन्यादानफलं तस्य जायतनात्र संशयः॥४॥ कार्तिके शुक्लनवमी मवाष्य
विजितेन्द्रियः॥ हरिं विधाय सौवर्णेतुलस्या सहितं शभम्॥५॥ पूजयेद्दिवद्रत्नयावती तत्र दिनत्रयम्॥ एवं य
थोक्तविधिना कुर्याद्देवाहिकं विधिम्॥६॥ ग्राह्यां त्रिरात्रमत्रैव नवम्यामनु रोधतः॥ मध्याह्न्यापि नीग्राह्या नवमी
पूर्ववेधिता॥७॥ धान्यश्वत्थौ य एकत्र पालयित्वा समुद्गहेत्॥ न नश्यते तस्य पुण्यं कल्पकोटि शतैरपि॥८॥ अत्रैवो
दाहरंती ममिति हासं पुरातनम्॥ बभूव विष्णुकां च्यांतु क्षत्रियः कनकाभिधः॥९॥ धनार्यो वैश्यवृत्तिश्च वैष्णवो
राजपूजितः॥ बहुकालो गतस्तस्य विनापत्यं मुनीश्वराः॥१०॥ ततो नानाव्रतैर्जाता कन्या कमललोचना॥ मरूपालक्षणा
पेता नानागुणसमन्विता॥११॥ पिता तस्या नाम चक्रे किशोरीति च विश्रुतम्॥ एकदा तद्गृहे याती जन्मपत्रनिरीक्ष
कः॥१२॥ दर्शयित्वा जन्मपत्रं कथमस्या भवेदिति॥ ततस्तेन क्षणं ध्यात्वा कनकशृणुमेव चः॥१३॥ यदि ब्रवीमि-
सत्यं चेत्तव दुःखं भविष्यति॥ यद्यसत्यमहं ब्रूयां मिथ्या त्वं ममा जायते॥१४॥ तस्मात्सत्यं वदित्वा मिरोचते य
मथाकुरु॥ अस्याः करग्रहं कुर्यादसौ वज्रान्मरिष्यति॥१५॥ इति तस्य वचः श्रुत्वा जनको दुःखितो भवत्॥ न-
चकार विवाहो स्याः सान्त्वा ह्यणभोजने॥१६॥ नियुक्तान्यद्गृहं दत्तं नानेयामन्तु रवाग्रतः॥ दृष्ट्वा मां रूपसंप
न्नां दुःखं मे वर्द्धयिष्यति॥१७॥ स्थित्वा न्यस्मिन् गृहे सा तु द्विजातिश्च मचीकरत्॥ तात्रा गाह्ययोगे-
न कदाचिद्द्विजपुंगवः॥१८॥ यात्रार्थं विष्णुकां च्याया वैशाखे मासि शंकरः॥ हेमको विप्रश्च श्रुत्वा जा
त्वा वैव समागतः॥१९॥ आगत्यां गणमध्ये तु उपविष्टो द्विजोत्तमः॥ किशोर्या गत्या चातिथ्यं शंकरस्य कुरु

का.मा.

३०

तंतदा॥२०॥ दृष्टांतं तरुणीं नम्रां सुवेषां विनयान्विताम्॥ अजातकरपीडांच सखीं पृष्ट्वाभ्युवाच सः॥२१॥ ॥ शंकर उवा-
च॥ ॥ चंदनेवदशीघ्रं तं किशोरीनविवाहिता॥ किमत्र कारणं जाता तरुणीकामरूपिणी॥२२॥ इति तद्वचनं श्रु-
त्वा चंदना सर्वमब्रवीत्॥ तदा कृपालुना तेन तस्यित्रे विनिवेदितम्॥२३॥ अस्यै मंत्रं प्रयच्छामि श्रीविष्णोर्हीद-
शाक्षरम्॥ करोतु वर्षत्रितयं जपमस्य सुलोचना॥२४॥ प्रातः स्नानवती चास्तु तुलसीवनपालिका॥ कार्तिकस्य
सिते पक्षे नवम्यां विष्णुना सह॥२५॥ सौवर्णेन तुलस्याश्च विवाहं च करोत्वियम्॥ तेन व्रतप्रभावेन विधवान्
भविष्यति॥२६॥ तस्यित्रापितथेत्युक्तं प्रायश्चित्तं सदत्तवान्॥ किशोर्यै वैष्णवं धर्ममग्रं चादिदेश सः॥२७॥
द्विजेन तेन यत्प्रोक्तं किशोर्यपितथा करोत्॥ वर्षत्रयं यथाशास्त्रं किशोर्या तद्व्रतं कृतम्॥२८॥ चतुर्थे कार्तिके मा-
सि किशोरी स्नपनाय च॥ प्रातः काले गता बाला दृष्ट्वा मार्गे विलेपिना॥२९॥ क्षत्रियेण यदा दृष्ट्वा प्राप मोहं जडा-
त्मकः॥ पृष्टे तस्यास्तु संलभ्यो भावयंस्ताम निंदिताम्॥३०॥ केचित्तां ददृशुर्दुर्गत्केचित्स्य श्रयंति गुमतः॥ स्त्रियोपि
तां प्रपश्यंति पुरुषाणां तु काकया॥३१॥ यथा द्वितीया चंद्रस्य दर्शने चोत्सका जनाः॥ तथारात्रौ प्रतीक्ष्यंते तद्द्वारे स-
कला जनाः॥३२॥ निमेषमात्रमर्केण दृष्ट्वा स्थित्वा तु बालिका॥ अधिकं किं वर्णनीयं तस्मै दर्शय सुनीश्वराः॥३३॥
केचिद्ददंति देवीयं नागकन्येति चापरे॥ रुद्रसंमोहनार्थाय जाता सा मोहिनीति च॥३४॥ स्नानपश्यंति लोकांश्च नमा-
गं न सरवीगणान्॥ ध्यायंती हृदये विष्णुं तुलसीदेवरूपिणीम्॥३५॥ तां गृहीतुं मनश्चक्रे विलेपी द्रव्यवान् नली-
नानाभेदाः कृतास्तेन नलैर्भेचांतरं क्वचित्॥३६॥ मालाकारगृहं गत्वा तस्यै द्रव्यं प्रयच्छत्॥ येन केन प्रकारेण कि-
शोर्याः सह संगमः॥३७॥ यथास्यान्नियतां भद्रे देयमस्माच्चतुर्गुणम्॥ तथान्वबहवो पाया दृष्ट्वास्तद्गृहं पायचा॥

३०

॥३८॥ नददर्शिततोपायमवदत्सा विलेपिनम् ॥ नदृश्यते मयोपायस्त्वयायत्योच्यते धुना ॥ ३९ ॥ मया तदेव वक्तव्यं द्रव्य
ग्रहणसिद्धये ॥ ॥ विलेप्युवाच ॥ ॥ तव कन्या तु भूत्वा हं नयामि कुसुमानि च ॥ ४० ॥ अग्रे यद्वा विभवतु ग्रहाणा
न्निशतं शतम् ॥ तथा पि च तथेत्युक्ता सप्तम्या न्निश्चयः कृतः ॥ ४१ ॥ अष्टम्यां सा गता तत्र किशोरी ता सुवाच ह ॥
मालाकृतेश्वेन वमी तुलस्याः पाणिपीडनम् ॥ ४२ ॥ तिष्ठत्यतस्त्वयानेया सुकुटाः पुष्पसंभवाः ॥ ॥ मालिन्युवाच
॥ ॥ मत्कन्या चागता ग्रामान्नाना कौतुककारिणी ॥ ४३ ॥ यद्यस्योक्तं त्वया बाले समाने प्यति सत्वरम् ॥ तथा सापित
थेत्युक्ता मालिनी स्वग्रहं ययौ ॥ ४४ ॥ कथितः सर्ववृत्तांतो विलेप्यग्रेततो भवत् ॥ प्राप्तमयेंद्रपदवीत्येवं स्तुतवसा-
पसः ॥ ४५ ॥ मालिन्यारचिता रात्रौ सुकुटा विविधास्तदा ॥ ॥ बालरिव ल्या ऊचुः ॥ ॥ विष्णुकां च्यांत दारा राजाय
सेनो बभूव ह ॥ ४६ ॥ तस्य पुत्रो सुकुंदो भूत्सूर्यभक्तिपरायणः ॥ किशोर्यास्तु श्रुता तेन वार्त्तेयमति सुंदरा ॥ ४७
॥ तदा तेन सुकुंदेन संकल्पः कृत एव हि ॥ किशोरी यदि भार्या मे भविष्यति दिवाकर ॥ ४८ ॥ तदान्नमहमश्रा मि
नान्यथास्यान्मृतिर्मम ॥ कृतेत्यं स तु संकल्पः सुपवासांश्च कारसः ॥ ४९ ॥ सप्तमे हनि सूर्यो सौ स्वप्ने वचनमब्रवी
त् ॥ किशोर्या विधवा योगो वर्त्तते ते कथं भवेत् ॥ ५० ॥ सा ते पत्नीः प्रदास्यामि त्वन्यां पद्याय ते क्षणाम् ॥ ॥ सुकुंद
उवाच ॥ ॥ यदि देव प्रसन्नोऽसि किं त्वं सृजसि त्वं प्रभो ॥ ५१ ॥ बालवैधव्ययोगं च हंतुं त्वं चक्षुमोक्षसि ॥ इति त
स्य वचः श्रुत्वा सां तना बद्धला कृता ॥ ५२ ॥ नमन्यते सुकुंदो सौ तथेत्युक्ता गतोरविः ॥ तुलसीव्रत महात्मा स्व
प्रोभूत्कनकस्य तु ॥ ५३ ॥ इयं कन्या तया देया सुकुंदायामलाय च ॥ तुलस्युद्वाहमाहात्मा द्विधा त्वंगमिष्यति ॥ ५४ ॥ रा
त्रौ स्वप्नः किशोर्यास्तु तस्यां चैवाभ्यजायत ॥ आगता कन्यका काचिद्ब्रवीत् सह समन्विता ॥ ५५ ॥ भर्तारं वदति स्वप्ने मम

का. मा.

३१

माताकिशोरिका॥ तद्वत्पितृभ्यस्तु कृपाप्रदास्येवलिमुत्तमं॥ ५६॥ एतद्वस्तेन पश्चात्तु विवाहोऽस्याभविष्यति॥ स्व
प्रेमश्रुत्वा बलेर्दानं सार्वेचित्तातुराभवत्॥ ५७॥ कदादशाक्षरीविद्या केदं विष्णुसमर्चनम्॥ नरकद्वारमूलं क्लृप्त
द्वस्तासशमारणम्॥ ५८॥ एवं सातु समत्थाय स्वप्रेयमिति निश्चितम्॥ भावयित्वा समाहूय चंदनां वाक्यमब्रवीत्
॥ ५९॥ निवेद्य दृष्टं स्वपुत्रं तु कीदृगस्य फलं वद॥ ॥ चंदनोवाच॥ ॥ फलं तु सम्यक्कल्याणितवानिष्टं विनश्यति॥
६०॥ विवाहो भविता शीघ्रं तुलसीव्रतकारणात्॥ इत्थं स्वपुत्रं फलं श्रुत्वा तावत्कुक्कुटशब्दितं॥ ६१॥ श्रुत्वा सा सह-
सोत्थाय स्नानोद्यममर्चनकरत्॥ यावदायाति सा स्नानं कृत्वा गेहं किशोरिका॥ ६२॥ तावद्विलेपीमालिन्याः पु-
त्री भूत्वा समाचरौ॥ कृताः केशाश्च गोपुच्छैः शमश्रुत्वा पटितं बलात्॥ ६३॥ अंतरे शादकं गृह्य निंबुभ्यां च स्त-
नौ कृतौ॥ सर्वालंकारशोभाया कटाक्षयति चापरात्॥ ६४॥ न ज्ञाता सा तु केनापि पुमांस्त्रीरूपधारकः॥ ध्या-
नं कृत्वा प्रसार्येते तया हस्तौ यदा तदा॥ ६५॥ दत्ते विलेपिः पुष्पाणि विलोकयति सर्वतः॥ कथमस्या मम स्प-
र्शो भविष्यति विचिंतयत्॥ ६६॥ एवं दिनत्रयं तस्य प्रयातंतु मुनीश्वराः॥ तस्मिन् न ह निसंजातः कनकः शोक-
पीडितः॥ ६७॥ किं कार्यमधुना स्माभी राजपुत्रो वरिष्यति॥ एवं चिंतयतस्तस्य प्रातः कालो बभूव ह॥ ६८॥
राजलोकाः समायाता गृहीत्वा वस्त्रवाहनम्॥ अभ्यंतरं समागत्य मंत्रीवचनमब्रवीत्॥ ६९॥ गृहे स्तितव क-
न्येका सुकुंदार्थे प्रदीयताम्॥ माविचारोस्तु भवतो नृपाज्ञा परिपाल्यताम्॥ ७०॥ कनकेन तथेत्युक्तं मम भा-
ग्यमुपस्थितं॥ महाराजकुमारस्य वधूः कन्या भविष्यति॥ ७१॥ प्रोवाच मंत्रिणं चापि द्वादश्यां लग्नमुत्तमम्॥ -
रात्रौ तिष्ठति युग्मारख्यं रविः पृष्ठे विधुश्चरखे॥ ७२॥ भवे भौमो गुरुर्धर्मपंचमे बुधभागिनी॥ शनिस्तृतीये रोरा-

३१

हविर्वाह समयः सतु ॥ ७३ ॥ उभौ संभृत संभारावुभावपिधनान्वितौ ॥ द्वादश्यामाययौ सायं राजपुत्रः स सैनिकः ॥ ७४ ॥
॥ अब्रवीत्तत्र कनकं ते कीराजपुरोहितः ॥ ॥ तेभ्युवाच ॥ ॥ अथो निरोधः क्रियतां किशोर्याश्च नृपाज्ञया ॥ ७५ ॥ भ-
विष्यति महादेवी नो दृश्या पुरुषैः क्वचित् ॥ इति तद्वचनं श्रुत्वा पुरुषास्तनिराकृताः ॥ ७६ ॥ जायारूपी विलेपी तु दै-
वात्तत्रैव संस्थितः ॥ ततो ईरात्र वेलोयां मुकुंदो भयंतरेययौ ॥ ७७ ॥ तुलस्ये स्थिता बाला किशोरी संस्मरद्भरिम् ॥
ततो धनधरा शब्दस्तुमुलः समपद्यत ॥ ७८ ॥ महावार्युववौ तत्र प्रशांताः सर्वदापकाः ॥ विद्युल्लताश्च स्फुरिता अंधा
भूतो रिव लोजनः ॥ ७९ ॥ मिथ्यानभास्करवचो मुकुंदो चिंतयद्दिदि ॥ अन्यैः प्रतर्कितं लोकैर्वैधव्यस्य तु कारणम् ॥
८० ॥ भीतो मुकुंदो हृदये यावत्प्रायति भास्करम् ॥ तस्यां संधौ धृतं तस्याः करपद्मं विलेपिना ॥ ८१ ॥ तस्याः कर-
स्य संसर्गात्सर्गाद्द्वजं पपातके ॥ नीतस्तेन विलेपी तु तत्कालं यममंदिरम् ॥ ८२ ॥ बहिरासीत्कलकलो मुकुंदो यं
मृतस्त्विति ॥ क्षणादेव ततो जातं मालाकारकृता मृता ॥ ८३ ॥ ततस्तयोर्विवाहो भूद्राज्यं प्राप किशोरिका ॥ कि-
शोर्याश्च समुत्पन्नो भ्रतारः स्तुलसीव्रतात् ॥ ८४ ॥ आदौ शास्त्रं सत्यमासीत्ततो देवो दिवाकरः ॥ तुलसीतलमा-
हात्स्यात्कथं न स्युर्मनोरथाः ॥ ८५ ॥ सो भाग्यार्थं धनार्थं च विद्यार्थं तु निवृत्तये ॥ संतत्यर्थं प्रकर्तव्यं तुलस्याः पा-
णिपीडनम् ॥ ८६ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये तुलसीविवाहो नाम एकोनविंशतितमोऽध्यायः
॥ ॥ बालरिव ल्याकृच्छुः ॥ ॥ कार्तिकस्यामले पक्षे स्नात्वा सम्यग्यतव्रतः ॥ एकादश्यां तु गृहीयाद्भूतं पंचदिना-
त्यकम् ॥ १ ॥ शरपंजरसंघेन भीषेण तु महात्मना ॥ राजधर्मा मोक्षधर्मादानधर्मास्ततः परम् ॥ २ ॥ कथिताः पां-
दुरायादयैः कृष्णो नापि श्रुतास्तदा ॥ ततः प्रीतेन मनसा वासुदेवेन भाषितम् ॥ ३ ॥ धन्यधन्यो सि भीष्म-

का.मा.
३२

लंभर्माः संश्रवितास्तथा ॥ एकादश्यां कार्तिकस्य याचितं च जलं तथा ॥ ४ ॥ अर्जुनेन समानीतं गांगं बालस्य वेगतः
॥ तुष्टानितवगात्राणितस्मादद्यदिनावधि ॥ ५ ॥ पूर्णीतं सर्वलोकास्तं तर्पयं त्वर्घ्यदानतः ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन मम
संतुष्टिकारकम् ॥ ६ ॥ एतद्व्रतं प्रकुर्वतु भीष्मपंचकसंज्ञितम् ॥ कार्तिकस्य व्रतं कृत्वा न कुर्याद्भीष्मपंचकम् ॥
७ ॥ समग्रं कार्तिकव्रतं दृष्ट्वा तस्य भविष्यति ॥ अशक्तश्चेन्नरो भूयादसमर्थश्च कार्तिके ॥ ८ ॥ भीष्मस्य पंचकं
कृत्वा कार्तिकस्य फलं लभेत् ॥ सत्यवताय शतचये गांगेयाय महात्मने ॥ ९ ॥ भीष्मायैतद्दाम्यर्घ्यमाजन्मब्रह्म
चारिणे ॥ सत्येनानेन मंत्रेण तर्पणं सार्वकालिकम् ॥ १० ॥ व्रतांगत्वात् पूर्णिमायां प्रदेयः पापपूरुषः ॥ अपुत्रेण प्रकर्त-
व्यं सर्वथा भीष्मपंचकम् ॥ ११ ॥ यः पुत्रार्थं व्रतं कुर्यात्स स्त्रीको भीष्मपंचकम् ॥ प्रदत्त्वा पापपुरुषं वर्षमध्ये स्मृतं ल-
भेत् ॥ १२ ॥ अवश्यमेव कर्तव्यं तस्माद्भीष्मस्य पंचकम् ॥ विष्णुप्रीतिकरं प्रोक्तं मया भीष्मस्य पंचकम् ॥ १३ ॥
अत्रैव तु प्रकर्तव्यः प्रबोधस्तु हरेः रवग ॥ हतः शंखा सरोदैत्यो न भसः शुक्रपक्षके ॥ १४ ॥ एकादश्यां गतो विष्णु-
श्चातुर्मास्ये प्रसूतवान् ॥ क्षीरांभोधौ जायते सो एकादश्यां तु कार्तिके ॥ १५ ॥ अतः प्रबोधनं कार्यमेकादश्यां तु-
वैष्णवैः ॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ शंखघ्न उत्तिष्ठांभोधिचारक ॥ १६ ॥ कूर्मरूपधरोत्तिष्ठ त्रैलोक्यं मंगलं कुरु ॥ उत्तिष्ठो-
त्तिष्ठ वाराहं दंष्ट्रो हृतवसंधर ॥ १७ ॥ उत्तिष्ठ धरणीधारवरगहादिकधारक ॥ उत्तिष्ठ भुवनाधार त्रैलोक्यं मंगलं
कुरु ॥ १८ ॥ हिरण्याक्ष प्राणघातिन् त्रैलोक्यं मंगलं कुरु ॥ हिरण्यकशिपुं प्रह्लादानंदकारक ॥ १९ ॥ उ-
त्तिष्ठ बलिदर्पघ्न देवेन्द्र पददायक ॥ लक्ष्मीपते समुत्तिष्ठ त्रैलोक्यं ॥ २० ॥ उत्तिष्ठादिति पुत्रत्वं त्रैलोक्यं ॥ उ-
त्तिष्ठ हैहयाधीश समस्तकुलनाशन ॥ २१ ॥ रेणुकाघ्न त्वमुत्तिष्ठ त्रैलोक्यं ॥ उत्तिष्ठ रक्षोदलन अयोध्यास्वर्गदाय

३२

क॥ समुद्रसेतुकर्तृत्वत्रै॥ २२॥ उत्तिष्ठकंसहननमदपूर्णितलोचन॥ उत्तिष्ठहृलपाणेत्वंत्रै॥ २३॥ उत्तिष्ठलंगयावा-
सित्यक्तलौकिकवृत्तिक॥ उत्तिष्ठपद्यासनगत्रै॥ २४॥ उत्तिष्ठस्तेछनिवहरवङ्गसंहारकारक॥ अश्ववाहयुगांत-
त्वंत्रै॥ २५॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठगोविंदउत्तिष्ठगरुडध्वज॥ उत्तिष्ठकमलाकांतत्रै॥ २६॥ इत्युक्ताशंखभेर्यादिप्रातःकाले तु
वादयेत्॥ वीणावेणुमृदंगादिनृत्यगीतादिकारयेत्॥ २७॥ उत्थापयित्वा देवेशं पूजांतस्य विधाय च॥ सायंकाले प्रक-
र्तव्यस्तुलस्य द्वाहजोविधिः॥ २८॥ अवश्यमेव कर्तव्यः प्रतिवर्षं तु वैष्णवैः॥ विधितस्य प्रवक्ष्यामि यथासांगं क्रि-
याभवेत्॥ २९॥ विष्णोस्तु प्रतिमां कुर्यात्तुलस्य स्वर्णजांशभासु॥ तदर्धार्धतदर्धार्द्धं यथाशक्त्या प्रकल्पयेत्॥ ३०
॥ प्राणप्रतिष्ठं कृत्वैव तुलसीविष्णुरूपयोः॥ तत उत्थापयेद्देवं पूर्वोक्तैश्च स्तवादिभिः॥ ३१॥ उपचारैः षोडशभिः पू-
जयेत्सुरुषोक्तिभिः॥ देशकालौततः स्मृतागणेशंतत्र पूजयेत्॥ ३२॥ पुण्याहं वाचयित्वा यनां दीश्राद्धं समाचरेत्॥
वेदवाद्यादिनिर्योषैर्विष्णुमूर्तिसमानयेत्॥ ३३॥ तुलसीनिकटे सात्तु स्थाप्याचांतर्हितापरैः॥ आगच्छ भगवन्देव-
अर्चयिष्यामि केशव॥ ३४॥ तुभ्यंदास्यामितुलसीं सर्वकामप्रदोभव॥ दद्यान्निवारमर्घ्यं च पाद्यं विश्वरमेव च॥ ३५
॥ तत आचमनीयं च त्रिरुक्त्वा च प्रदापयेत्॥ ततो दधियुतं क्षौद्रं कांस्यपात्रपुटीकृतम्॥ ३६॥ मधुपर्कं गृहाणत्वं
वास्तुदेवनमोस्तुते॥ हरिद्रालेपनाभ्यंगं कार्यं सर्वविधाय च॥ ३७॥ गोधूलिसमये पूज्यौ तुलसीकेशवौ पुनः॥ पृथ-
क्पृथक् कृतार्थौ सं सुरवौ मंगलं पठेत्॥ ३८॥ ईषदृश्येभास्करे तु संकल्पं तु समापयेत्॥ स्वगोत्रप्रवरानुस्मृत-
थात्रिपुरुषादिकम्॥ ३९॥ अनादिमध्यनिधनत्रैलोक्यप्रतिपालक॥ इमां गृहाण तुलसीं विवाहविधिनेश्वर॥ ४०
॥ पार्वतीबीजसंभूतां हंदाभस्मनि संस्थिताम्॥ अनादिमध्यनिधनां वल्लभां ते ददाम्यहम्॥ ४१॥ पयोधरैश्च से-

का.मा.
३३

वाभिः कन्यावद्वर्धितामया ॥ तस्मिंस्तुलसीं तु भ्यंददामितं गृहाण भो ॥ ४२ ॥ एवं दत्त्वा च तुलसीं पश्चात्तौ पूजयेत्ततः ॥
रात्रौ जागरणं कुर्याद्दिवा होत्सवपूर्वकम् ॥ ४३ ॥ प्रतिवर्षमिदं कुर्यात्कार्तिकव्रतसिद्धये ॥ ४४ ॥ इति सनत्कुमारसं-
हितायां कार्तिकमाहात्म्ये तुलसीविवाहकथनं नाम विंशतितमोऽध्यायः ॥ ॥ वालखिल्या उवाच ॥ ॥ ततः प्रभातसम-
ये तुलसीं विष्णुमर्चयेत् ॥ बन्धिसंस्थापनं कृत्वा द्वादशाक्षरविद्यया ॥ १ ॥ पायसाज्यक्षौद्रतिलैर्जुष्ट्या दशेत्तरं
शतम् ॥ ततः स्विष्टकृतं हुत्वा दद्यात्पूर्णाहुतिं ततः ॥ २ ॥ आचार्यं च समभ्यर्च्य होमशेषं समापयेत् ॥ चतुरो वार्षिका-
न्यासान्नियमौ चैनयः कृतः ॥ ३ ॥ कथयित्वा द्विजेभ्यस्तत्तथान्यत्परिपूजयेत् ॥ इदं व्रतं मया देवकृतं प्रीत्यैतव प्रभो ॥ ४ ॥
न्यूनं संपूर्णतां यातु त्वत्सादाज्जनार्दन ॥ रेवती चरुचरणद्वादशी संयुते नरः ॥ ५ ॥ न कुर्यात्पारणं कुर्वन् च तं निष्क-
लतां व्रजेत् ॥ ततो येषां पदार्थानां वर्जनं तु कृतं भवेत् ॥ ६ ॥ चातुर्मास्येथवा चोर्जैर्ब्राह्मणेभ्यः समर्पयेत् ॥ ततः सर्व-
समानीयाद्यद्यत्कृतं व्रते स्थितम् ॥ ७ ॥ दंपतीभ्यां सहैवात्र भोक्तव्यं च द्विजैः सह ॥ ततो भुक्त्युत्तरं यानि गलितानि
दलानि च ॥ ८ ॥ तानि भुक्त्वा तुलस्याश्च स्वयंपापैः प्रमुच्यते ॥ इक्षुदंतथा धात्रीफलकोलिफलंतथा ॥ ९ ॥ भुक्त्वा तु भोज-
नस्यांते तस्योच्छिष्टं विनश्यति ॥ एषु त्रिषु न भुक्तं चेदेकं मपियेन तु ॥ १० ॥ ज्ञेय उच्छिष्टं आवर्षे नरोसौ नात्र संशयः ॥ त-
तः सायंपुनः पूजां इक्षुदंतैश्च शोभितैः ॥ ११ ॥ तुलसीवासुदेवौ च कृतकृत्यौ भवेत्ततः ॥ ततो विसर्जनं कृत्वा दत्त्वा दा-
यादिकं हरेः ॥ १२ ॥ वैकुण्ठं गच्छ भगवं स्कलसी सहितः प्रभो ॥ मत्कृतं पूजनं गृह्य संतुष्टो भव सर्वदा ॥ १३ ॥ गच्छ
गच्छ सुखं स्वस्थाने परमेश्वर ॥ यत्र ब्रह्मादयो देवास्तत्र गच्छ जनार्दन ॥ १४ ॥ एवं विसृज्य देवेश माचार्या-
य प्रदापयेत् ॥ सूर्यादिकं सर्वमेव कृतकृत्यौ भवेन्नरः ॥ १५ ॥ प्रतिवर्षं करोत्येवं तुलस्युदाहनं शुभम् ॥

३३

इह लोके परत्रापि विपुलं सयशो लभेत् ॥ १६ ॥ प्रतिवर्षं तु यः कार्यं तुलसी करपीठनम् ॥ भक्तिमान् धनधान्यैः समुक्तो
भवति निश्चितम् ॥ १७ ॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये तुलसीविवाहफलानुकीर्तनं नाम एकविं
शतितमोऽध्यायः ॥ ॥ वालरिवल्या ऊचुः ॥ ॥ कार्तिकस्य मिते पक्षे चतुर्दश्यां समागमत् ॥ वैकुण्ठेशस्तु वैकुण्ठद्वारा
गस्यां कृते युगे ॥ १ ॥ रात्र्यां तुर्यं शशेषायां स्नात्वा सौमनकर्षिके ॥ गृहीत्वा हेमपद्मानि सहस्रैकं ततो ब्रजेत् ॥ २ ॥ अति
भक्त्या पूजयितुं शिवया सहितं शिवम् ॥ विधाय पूजां वैश्वेशीतंतः पद्मैरपूजयत् ॥ ३ ॥ सहस्रसंख्यां कृत्वा दावे कना
स्मात्ततः परम् ॥ आरब्धं पूजनं तेन शिवस्तद्वक्तिमैक्षत ॥ ४ ॥ एकं पद्मं पद्ममध्यान्विलीयान्तं हरेण तु ॥ ततः पूजितवा
न्विष्णुरेकोनं कमलं त्वभूत् ॥ ५ ॥ इतस्ततस्तेन दृष्टं पद्मं तिष्ठति न क्वचित् ॥ कमलेषु भ्रमो जातोऽथ वानामसूयैः भ्रमः ॥
६ ॥ क्षणं विचार्य सहरिर्नमैनामभ्रमो भवत् ॥ पद्मे चैव भ्रमो जातो विचार्यैव पुनः पुनः ॥ ७ ॥ सहस्रपद्मसंकल्पः पू
जार्थं कृतो मया ॥ अर्चः कथं महादेव एकोनकमलैर्मया ॥ ८ ॥ यद्यानेतुं गमिष्यामि भगव्यादासनं स्वतः ॥ अतः
परं किं विधेयं चिंतो द्विगोहरिस्तदा ॥ ९ ॥ एकः प्रकार उत्सन्नो हृदये स्य मुनीश्वराः ॥ नेत्रं मे पद्मसदृशं पद्मार्थं त्वर्पया
म्यहम् ॥ १० ॥ इति निश्चित्य मनसा दत्त्वा तर्जनिकांसु तु ॥ नेत्रमध्यात्तदुत्साह्य महादेवस्तु पूजितः ॥ ११ ॥ ततो-
महेश्वरस्तुष्टौ वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ॥ महादेव उवाच ॥ ॥ त्वत्समो नास्ति मद्भक्तस्त्रैलोक्ये स च राचरे ॥ १२
॥ राज्यं दत्तं त्रिलोक्यास्ते भवत्तं लोकपालकः ॥ अन्यं वरय भद्रं ते वरं यन्मनसे स्मितम् ॥ १३ ॥ अवश्यमेव दास्या
मिनां च कार्या विचारणा ॥ मद्भक्तियः समालंब्य ये हि षंति जनार्दनम् ॥ १४ ॥ ते मद्देशनरा विष्णो ब्रजे-
युर्नरकं ध्रुवम् ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥ ॥ त्रैलोक्यरक्षाकरणं ममादिष्टं महेश्वर ॥ १५ ॥ दुर्मदाश्च महास

का. मा.
३४

त्वादित्यामार्थाः कथं मया ॥ ॥ शिव उवाच ॥ ॥ एतत्सु दर्शनं चक्रं महोदय निरुतनम् ॥ १६ ॥ गृहाण भगवन् विष्णो-
मया तुभ्यं निवेदितम् ॥ अनेन सर्वदेत्यानां भगवन्कदनं कुरु ॥ १७ ॥ एवं चक्रं हरेर्दत्ता ततो वचनमब्रवीत् ॥ ॥ शिव
उवाच ॥ ॥ वर्षे च हेमलं बारये मासे श्रीमतिकार्तिके ॥ १८ ॥ शक्रपक्षे चतुर्दश्या मरुणाभ्युदयं प्रति ॥ महादेव तथै-
ब्राह्मे सुहर्ते मन कर्णिके ॥ १९ ॥ स्नात्वा वैश्वेदेवरं लिंगं वैकुण्ठे त्वं पूजितम् ॥ सहस्रकमलैस्तस्माद्दिविष्यति मम प्रि-
या ॥ २० ॥ विख्याता सर्वलौषु वैकुण्ठारव्याचतुर्दशी ॥ अन्यं वरप्रदास्यामि शृणु विष्णो वचो मम ॥ २१ ॥ पूर्वरात्रे तु
ते पूजा कर्त्तव्या सर्वजातिभिः ॥ उपवासं दिवा कुर्यात्सायंकाले तवाचनम् ॥ २२ ॥ पश्चान्नमार्चनं कार्यं मन्यथानिष्प-
लं भवेत् ॥ ग्राह्या तु हरिपूजायां रात्रि व्याप्ता चतुर्दशी ॥ २३ ॥ अरुणोदयवेलायां शिवपूजां समाचरेत् ॥ सहस्र-
कमलैर्विष्णुरादौ यैः पूजितो नरैः ॥ २४ ॥ पश्चाच्छिवः पूजितश्चेज्जीवन्मुक्तास्त एव हि ॥ सायं स्नात्वा पंचनदैर्बिं-
दुमाधवमर्चयेत् ॥ २५ ॥ सहस्रनामभिर्विष्णोः कमलैः सुमनोहरैः ॥ मनिकर्ण्यैस्ततः स्नात्वा विश्वेश्वरमथार्चये-
त् ॥ २६ ॥ सहस्रनामभिः पुण्यैर्जविन्मुक्तः स एव हि ॥ स्नात्वा यो विष्णुकां च्छ्यां वानंतसेनं समर्चयेत् ॥ २७ ॥ रुद्र-
कां च्छ्यां ततः स्नात्वा प्रणवेशं समर्चयेत् ॥ पृथिव्यां च श्रुताये ये धर्माः प्रोक्ता मनीषिभिः ॥ २८ ॥ सर्वेषां फलमाप्नो-
ति नात्र कार्या विचारणा ॥ आदौ स्नात्वा वह्नितीर्थे यजेन्नारायणं ततः ॥ २९ ॥ रेतोदके ततः स्नात्वा कैदारेशं समर्च-
येत् ॥ इहैवार्थवतानर्थो भवेन्नास्त्यत्र संशयः ॥ ३० ॥ स्थलपद्मैस्तत्र पूजा कर्त्तव्या जलजक्षयात् ॥ आदौ स्नात्वा सूर्य-
पुत्र्यां वैष्णोमाधवमर्चयेत् ॥ ३१ ॥ जन्हव्यां च ततः स्नात्वा संगमेशं प्रपूजयेत् ॥ रक्तपद्मैः श्वेतपद्मैर्हरिद्रौ क्रमेण च
॥ ३२ ॥ सर्वाः श्रियस्तस्य वज्रयाः सत्यं विष्णो मयोदितम् ॥ मोक्षार्थं काशिका मध्ये बिंदुमाधवमीश्वरम् ॥ ३३ ॥ नल-

३४

भेत्सूजयित्वा किं मोक्षं नातार कं विना ॥ विना यो हरि पूजांतु कुर्याद्भुद्रस्य चार्चनम् ॥ ३४ ॥ वृथा तस्य भवेत्सूजास
त्यमेतद्द्वयोर्मम ॥ एवंतस्मै वरान्दत्त्वा त्वं तर्ही नं यथौ शिवः ॥ ३५ ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन पूज्यौ हरिहरावुभौ ॥ प्रामेक
लियुगे घोरे शौचाचारविवर्जिते ॥ ३६ ॥ तत्त्वसंरंभे वर्षशतैर्गते देवौ महेश्वरः ॥ वाराणसीस्थलिंगानि पातालैः स
हिनेष्यति ॥ ३७ ॥ ततो द्विगुणवर्षैस्तु गंगा वाराणसी तथा ॥ भविष्यति अदृश्यासा तत्त्वस्तु मुनीश्वराः ॥ ३८ ॥
अंतर्हितायदा कार्शी भविष्यति तदा मुने ॥ नाशस्तु लिंगचिह्नानां निष्प्रभाः सकला जनाः ॥ ३९ ॥ चतुर्दिशस्तु
दुर्भिक्षं महामारी समुद्रवः ॥ गोवधश्चापि सर्वत्र मृत्तिका भस्म सन्निभा ॥ ४० ॥ गांगतो यातु याधारा पतेद्वा
गीरथाश्रमे ॥ हरिद्वारा च वायव्ये तस्यालोपो भविष्यति ॥ ४१ ॥ भागीरथ्यांगतायांतु मर्कटी तंतु सन्निभाः ॥ भ
विष्यंति जले कीटास्तोयं नीला निभंतथा ॥ ४२ ॥ चतुर्वर्षसहस्रैस्तु शैलस्थाः सर्वदेवताः ॥ सत्यं सत्कागमि
ष्यंति मानसं च सरोवरम् ॥ ४३ ॥ गतेषु सर्वदेवेषु राजानो धैर्यं विच्युताः ॥ पापिष्ठाश्च दुराचारा नानेति प
रपीडिताः ॥ ४४ ॥ कलेरयुतवर्षाणि भविष्यंति यदारवग ॥ श्रौतमार्गस्य लोपस्तु भविष्यति न संशयः ॥
४५ ॥ तदा लोका भविष्यंति मद्यपानपरायणाः ॥ स्वल्पायुषः स्वल्पभाग्या नानारोगैश्च पीडिताः ॥ ४६ ॥
द्विजास्तदक्षिणे देशे वेदज्ञाः संभवंति च ॥ आनीयतान् शकः कर्त्तुं धर्मं संस्थापयिष्यति ॥ ४७ ॥ इति स
न कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये द्वाविंशतितमोऽध्यायः ॥ ॥ वालरिवल्या ऊचुः ॥ ॥ कार्तिक्या पू
र्णिमायांतु कुर्याच्चैषुरमुत्सवम् ॥ दीपो देयो वश्यमेव सायंकाले शिवालये ॥ १ ॥ त्रिपुरो नाम देत्येन्द्रः प्रया
गेतप आस्थितः ॥ लक्षवर्षे तपस्तप्तं वै लोक्यं सचराचरम् ॥ २ ॥ तत्तपस्तेजसारं द्रव्यं तु भुवनत्रयम् ॥ नानादेवां-

का-मा-

३५

गनादेवैः प्रेषिताः संविमोहितुम् ॥ ३ ॥ नतासां वरागः सोमद्वर्षणैश्चापि धर्षितः ॥ न क्रोधमोहलोभानां वरीदैस्त्यो न जा-
यते ॥ ४ ॥ वरं दातुं ययौ ब्रह्मा नारदादिभिरन्वितः ॥ ब्रह्मोवाच ॥ ॥ वरं वरय भद्रं ते संतुष्टो हं पितामहः ॥ ५ ॥ तप-
सा तु फले सिद्धे कः क्लेशं सहते जनः ॥ ॥ त्रिपुर उवाच ॥ ॥ अमरं कुरु मां ब्रह्म नूकरो मित्यन्यथा तपः ॥ ६ ॥ दातुं श-
क्तं न चेद्ब्रह्म न्यथा गच्छ सत्वरम् ॥ ब्रह्मोवाच ॥ ॥ मया पिबाल मर्त्यमिदं तरेषां तु का कथा ॥ ७ ॥ अवश्यं देहि नाम-
सुः संभाव्यं याचयस्व मे ॥ ॥ त्रिपुर उवाच ॥ ॥ न मे मृत्युर्देवताभ्यो मनुष्येभ्यो निराचरात् ॥ ८ ॥ न स्त्रीभ्यो न चरो-
गेण देह्ये वं वरमुत्तमम् ॥ ब्रह्मापि च तथेत्युक्त्वा सत्यलोकं जगाम सः ॥ ९ ॥ एवं लब्धवरं ज्ञात्वा नानादैत्याः समाययुः ॥ ता-
वदैत्यानां गतान् दृष्ट्वा सोऽज्ञापयत् दानवान् ॥ १० ॥ अस्मद्विरोधि नो देवा धर्तव्याः सर्व एव हि ॥ नो चेद्यानि चरत्नानि दे-
वादीनां समीपतः ॥ ११ ॥ गृहीत्वा तानि सर्वाणि कुर्वन्तु पायनं मम ॥ इत्याज्ञां तस्य शिरसि कृत्वा ते सर्व दानवाः ॥ १२ ॥ देवा-
न्नागांश्च यक्षांश्च धृत्वा गेविनिवेदिताः ॥ प्रणम्य सर्व देवास्तं त्रिपुरं च व्यजिज्ञपुः ॥ १३ ॥ गृह्यतां दैत्यराजेंद्रयदस्माकं म-
विष्यति ॥ वयं हृत्वा तु ते सेवां जीविष्यामो यथा तथा ॥ १४ ॥ इति श्रुत्वा वचस्तेषामधिकारच्युताः क्रुताः ॥ तेषां स्त्रियः
समानाय देववेश्याः सहस्रराः ॥ १५ ॥ एवं भास्करमुत्सृज्य सर्वे देवास्तदा जया ॥ चकुर्यथोक्तं दैत्यस्य द्वारस्थाः स-
र्व एव हि ॥ १६ ॥ सूर्यस्य निकटे प्लुक्तं मद्दारे स्थाय तां सदा ॥ तेनापि च तथेत्युक्त्वा तद्दारे संस्थितं क्षणम् ॥ १७ ॥ ददाह-
भवनं सर्वे स्वकरैः क्षणमात्रतः ॥ आदिष्टश्च ततस्तेन स्वेच्छया गम्यतामिति ॥ १८ ॥ ततो गतो सोऽभगवान्भुवनानि वि-
भावयन् ॥ चक्रुर्देवास्तदा ज्ञां च द्वारि तिष्ठंति वारिताः ॥ १९ ॥ कदाचित्तस्य गेहे तु नारदः समुपाययौ ॥ तेनापि पूजितो म-
त्तयापप्रच्छ स्वपराक्रमान् ॥ २० ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ ईदृशो जयघोषस्तु न केनापि कृतो भुवि ॥ अस्मिंदेवो तु दैत्यै-

३५

द्रकिमिदानीं निगद्यताम् ॥ २१ ॥ ॥ त्रिपुर उवाच ॥ ॥ सर्वस्थलेषु मेकार्तिर्न गता किं नु नारदा ॥ मया प्रस्थापिता दै-
त्याः सर्व एव इतस्ततः ॥ २२ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ यत्र यत्र गतो दैत्यस्तत्र तत्र प्रभुः सहि ॥ तव नाम न गृह्णाति वक्ति-
चस्व पराक्रमम् ॥ २३ ॥ इति श्रुत्वा सुनिस्तेन सद्य एव विदायितः ॥ क्रोधश्चास्य महान् जातः किं कर्तव्यं मया धुना ॥
२४ ॥ विश्वकर्माणमाहूय वाक्यमेतदुवाच ह ॥ शीघ्रं कुरु त्रिधातूनां विवृण्व कर्मसुरत्रयम् ॥ २५ ॥ विमानतुल्यं य-
त्रेच्छा तत्र तत्र गमिष्यति ॥ इति तस्य वचः श्रुत्वा त्वष्टापि च तथा करात् ॥ २६ ॥ रूपत्रयं समास्थाय त्रिपुरेषु समाश्रि-
तः ॥ नारदस्य तु वाक्येन दैत्या बन्दीकृतास्तदा ॥ २७ ॥ पुरेणैकेन पाताले भ्रमते त्रिपुरास्तरः ॥ स्वर्गं चापि पुरैकेन धर-
णीमटते पुरा ॥ २८ ॥ कांश्चित्सन्ताडयत्येवं संमारयति कानपि ॥ ददाति केषांस्वामित्वं स्वेच्छाचारी महाबलः ॥ २९ ॥
तेन जंथं पंचलक्षाणि सर्वे लोका उपद्रुताः ॥ तदा देवान् समागम्य नारदो वाक्यमब्रवीत् ॥ ३० ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ पराक्रम-
मायास्तते धिक् दैवैर्द्रुक् गतास्तिथीः ॥ विचारयंतु भो देवा वधाय त्रिपुरस्य च ॥ ३१ ॥ इत्थं मुनिवचः श्रुत्वा सलज्जो भू-
दधो मुग्धः ॥ पुनस्तनारदः प्राह ब्राह्मणं शरणं ब्रज ॥ तत उत्थाय देवैर्द्रुगृहो देवगणैः सह ॥ ३२ ॥ नारदेन समाश्रितः
सत्यलोकं जगाम सः ॥ तत्रापश्यत्स धातारमुवाच करुणं वचः ॥ ३३ ॥ ॥ इदं उवाच ॥ ॥ धातरस्मद्गतिर्नास्ति ह नर्ता-
यास्तव यावयम् ॥ नासाग्रेसंस्थिताः प्राणास्त्रिपुरस्य तु शासनात् ॥ ३४ ॥ इतीदं वचनं श्रुत्वा ब्रह्मासौ द्रोमुनीवरैः ॥
सद्यो वैकुण्ठमगमद्यत्रास्ते मधुसूदनः ॥ ३५ ॥ तत्र गत्वामहाविष्णुं प्रणिपत्य स्थिताः सराः ॥ अनुगृहीत्वा दृक्पातै-
स्तं ब्रह्मा वाक्यमब्रवीत् ॥ ३६ ॥ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ ॥ भगवन् देवदेवेशा देवापत्तिविनाशन ॥ त्रिपुरास्तरनिर्दग्धान्
किं देवास्तु मेक्षसे ॥ ३७ ॥ ॥ श्रीविष्णु उवाच ॥ ॥ त्वयैव नाशितं ब्रह्म नूदत्तानां नाविधावराः ॥ देवादिभ्यः कथं त-

का.मा.
३६

स्यमृत्युः संभाव्यते धुना ॥ ३८ ॥ न भासते विचारो मेतस्य मृत्योः सरे श्वराः ॥ अस्तिकश्चिदोपायः कथं वै करवाय हम् ॥ ३९ ॥
॥ इति श्रुत्वा वचो विष्णोः सर्वेषु ध्यातु कुण्ठिताः ॥ यदा नोत्तुर्वचः किञ्चिन्नारदो वाक्यमब्रवीत् ॥ ४० ॥ ॥ श्रीनारद उवाच ॥
॥ कुर्वतुरेवं मा देवा उपायः कथ्यते मया ॥ एको ह्यष्टः सृष्टिमध्ये न देवो न च मानुषः ॥ ४१ ॥ न राक्षसो न वै दैत्यो न
भूतो न पिशाचकः ॥ न सौप्तमान् च स्त्री तु न जडो न च पण्डितः ॥ ४२ ॥ नास्य तातो न वामाता न भ्राता भगिनी न च ॥ तथै
व तस्य संतानं स एनं मारयिष्यति ॥ ४३ ॥ ॥ ब्रह्मोवाच ॥ ॥ एतादृशः कृदृष्टो सौमत्यं बालीकमेव वा ॥ इति ब्रह्मवचः-
श्रुत्वा प्रोवाच जदी श्वरः ॥ ४४ ॥ ॥ श्रीविष्णुरुवाच ॥ ॥ अहोत्रैलोक्यनाथो सौमहादेवो वृषध्वजः ॥ ब्रह्मन्कथं वि-
स्मृतो सौमनः कार्यं करिष्यति ॥ ४५ ॥ इत्युक्त्वा सर्व एवैते शंकरं शरणं ययुः ॥ ॥ देव उवाच ॥ ॥ देवदेव महादेव देवै-
द्राद्रुशपीडिताः ॥ ४६ ॥ त्वामेव शरणं प्राप्तास्त्रिपुरेण प्रपीडिताः ॥ ॥ श्रीशिव उवाच ॥ ॥ ब्रह्मं स्त्वया वरो दत्त उन्मत्तो
सौभवतदा ॥ ४७ ॥ प्रदिष्टो सिवरः कस्मात्पुनर्मरयसे कथम् ॥ मदीयं नाशितं तेन कस्माद्द्व्यामया स्फुरः ॥ ४८ ॥ इति
रुद्रवचः श्रुत्वा हताशास्ते सुरास्तदा ॥ तादृशास्तान् सुरान्दृष्ट्वा विष्णुर्वचनमब्रवीत् ॥ ४९ ॥ ॥ विष्णुरुवाच ॥ ॥ त्वया
प्रतिज्ञा लोकानां पालनाय सदा शिव ॥ कृता तस्त्वां समायाताः शरणं सर्वदेवताः ॥ ५० ॥ मयानानाविधं दुःखं ह्ययं ते-
तु सदा शिव ॥ एतद्दुःखं मया शक्यमपनेतुं यतो न हि ॥ ५१ ॥ अतस्त्वां याचयाम्यद्य देवान् च देवि मोक्षय ॥ ॥ श्रीशि-
व उवाच ॥ ॥ तव वाक्यं करिष्यामि सामग्रीनां स्ति मे गृहे ॥ ममापराधरहितं हनिष्यामि न दानवम् ॥ ५२ ॥ ॥ विष्णु-
रुवाच ॥ ॥ सामग्री तुं करिष्यामि संग्रामार्थं सदा शिव ॥ करिष्यति कथं दैत्यः शंभोरन्यायमेव सः ॥ ५३ ॥ इति विष्णु-
वचः श्रुत्वा हाकष्टमिति चाब्रवीत् ॥ अत्रागमिष्यत्यस्माकं शृणु यात्रि पुरा स्फुरः ॥ ५४ ॥ न विलंबो मृतौ कुर्यात्किमि

३६

दानीं विधीयताम् ॥ सुगन्धानामुगन्धानां नृणां नारदो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५५ ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ सामग्री क्रियतां शीघ्रमा-
याति त्रिपुरासुरः ॥ विष्णुं पलायितं दृष्ट्वा कुरुदोस्तीति लोकयन् ॥ ५६ ॥ मया ननाशितं तस्य यदि यास्यति मत्स्थले
॥ योद्धुं तदा वश्यमेव मयामार्यः सुदुर्मदः ॥ ५७ ॥ इति रुद्रवचः श्रुत्वा समाश्रवस्तास्तु देवताः ॥ सामग्रीं विष्णुरकरो-
द्युद्धार्थं स तु धूर्जटेः ॥ ५८ ॥ बाणः स्वयं बभूव आस्य वह्निः शल्यं बभूव सः ॥ वायुस्तु पुंस्वरूपो भूचैनाकंच धनुः करोत् ॥ ५९
॥ स्य दनं धरणी जाता वेदा जाता हयोत्तमाः ॥ विधाता सारथिर्जातः पताका च दिवाकरः ॥ ६० ॥ आतपत्रं च चंद्रो भूद्वजे-
नाद्याः पदातयः ॥ ततो वेगात्समुत्पद्य नारदस्त्रिपुरं ययौ ॥ ६१ ॥ श्रुत्वा नारदमायां तं सत्कारैरर्चयेच्च तम् ॥ मुनेपुरा-
णि पत्राद्यस्त्यजेयानि सुरासुरैः ॥ ६२ ॥ त्रैलोक्ये चाधुना जातं त्वत्कृपातो यशो मुने ॥ इति तस्य वचः श्रुत्वा ललाटं कु-
ट्यन्मुनिः ॥ ६३ ॥ तृष्णीमासीद्भूमितैतदवलोक्या सरो ब्रवीत् ॥ ॥ त्रिपुर उवाच ॥ ॥ किमर्थं चेह शी चेश मुने चाद्य-
कृता त्वया ॥ ६४ ॥ मद्भाग्यं समभाग्यं श्वेदस्ति कश्चिद्विगद्यताम् ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ कैलासे तु गतश्चाहं दैत्यैः श्रु-
णु वैभवम् ॥ ६५ ॥ महेश्वरस्य किं वाच्यं तल्लक्षांशोऽपि न त्वयि ॥ इति तद्वचनं श्रुत्वा नारदस्तु विदायितः ॥ ६६ ॥ गृही-
त्वा दैत्यसंघान्स कैलासं त्रिपुरो ययौ ॥ तत्र देवैर्महद्युद्धं जातं तत्र दिनत्रयम् ॥ ६७ ॥ पश्चाद्दूरेण निहतस्त्रिपुरश्चै-
कबाणतः ॥ कार्तिक्या पूर्णिमायां तु सर्वदेवाः प्रतुष्टुवुः ॥ ६८ ॥ तस्मिन्दिने सर्वदेवैर्दीपादत्ताहराय च ॥ सर्वैश्च प्र-
देयाश्च दीपास्तु हस्तुष्टये ॥ ६९ ॥ विंशतिः सप्तशतकाः सहिता दीपवर्तयः ॥ ददद्दीपं पूर्णिमास्यां सर्वपापैः प्र-
मुच्यते ॥ ७० ॥ पूर्णिमास्यां तु संध्यायां कर्त्तव्यः स्त्रिपुरोत्सवः ॥ दद्यादनेन मंत्रेण प्रदीपांश्च सुगलये ॥ ७१ ॥ की-
टाः पतंगा मराकाश्च वृक्षा जले स्थले ये विचरन्ति जीवाः ॥ दृष्ट्वा प्रदीपं न च जन्म भागिनो भवन्ति नित्यं स्वपचाहि-

कान्मा
३७

विप्राः॥१२॥ कार्त्तिक्यां तु वृषोत्सर्गं कृतान्तं समाचरेत्॥ शैवं पदमवाप्नोति शिवव्रतमिदं स्मृतम्॥ कार्यस्तस्मात्सौर्ण
मास्यां त्रिपुराय महीत्सवः॥१३॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्त्तिकमहात्म्ये त्रिपुरोत्सवदीपनविधिर्नाम त्रयोविं
शोऽध्यायः॥ ॥ वालिविल्याऊचुः॥ ॥ अथोर्जवतिनः सम्यगुद्यापनमयोच्यते॥ कृतं उद्यापने सांगं व्रतं भवति नि
श्चितम्॥१॥ उर्जशकूचतुर्दश्या कुर्यादुद्यापनं व्रती॥ तुलस्या उपरिष्ठात्तु कुर्यान्मंडपिकांशुभम्॥२॥ तुलसीमूल
देशे च सर्वतो भद्रमेव च॥ तिर्यग्ध्वं कृतारं स्वाऊनविंशतिसंज्ञकाः॥३॥ खंडे दुःस्त्रिपदं कोणे शृंगखलापंचभिः प
दैः॥ एकादशपदावलीं भद्रं तु नवभिः पदैः॥४॥ चतुर्विंशत्यदावापि परिधिर्विंशतिस्मृतः॥ मध्ये षोडशभिः को
ष्ठैः पद्ममष्टदलं स्मृतम्॥५॥ खंडे देवो वेदसंख्यावाप्योपि श्वेतवर्णकाः॥ चतस्रः शृंगखलायामारक्तं भद्राष्टकं
स्मृतम्॥६॥ वल्पष्टकं नीलरूपं पीतस्तु परिधिर्भवेत्॥ कमलपंचरंगं तु यथाशोभं बुधोलिखेत्॥७॥ तस्योपरि
शालकलशं पंचरलसमन्वितम्॥ पूजयेत्तत्र देवेशं सौवर्णं गुर्वनुजया॥८॥ रात्रौ जागरणं कुर्याद्दीतवाद्यादिमंग
लैः॥ ततस्तु पौर्णमास्यां वै सपत्नीकान् विजोत्तमान्॥९॥ त्रिंशन्मितान् तदर्थं वा शक्तैः कंवा निमंत्रयेत्॥ अतो दे
वा इति द्वाभ्यां होमयेत्तिलपायसम्॥१०॥ ततो वै कपिलां दद्यात्पूजयेद्द्विधिवद्गुरुम्॥ पराचपौर्णिमास्यां तु यात्रास्यास्तु
करस्य तु॥११॥ एवमुद्यापनं कृत्वा सम्यग्ब्रतफलं लभेत्॥ वरांदत्वा यतो विष्णुर्मल्यरूप्यभवत्ततः॥१२॥ तस्यां द
त्तं हुतं जप्तं तदक्षय्यं फलं भवेत्॥ कार्त्तिक्यां पौर्णिमायां तु विष्णुं नीराजयेत्सदा॥१३॥ प्रदोषसमये राजन्मदा
रिद्रमवाप्नुयात्॥ कार्त्तिक्यां कृत्तिकायोगेयः कुर्यात्सामिदं रीनम्॥१४॥ समजन्म भवेद्दिशोधनाद्यो वेदपार
गः॥ एतानि कार्त्तिके मासिनरः कुर्याद्भूतानि तु॥१५॥ इह लोके शरीरं संकेशयित्वा फलं लभेत्॥ न कार्त्तिकसमौ

३७

मासोविष्णुसंतुष्टिकारकः॥१६॥ स्वल्पकैशैर्विष्णुलोकः प्रापकोनापरो भवेत्॥ इत्यन्तेनैमिषारण्ये बालशिवल्यैरुदाहृतम्
॥१७॥ भास्करस्य सुखाङ्गुलाततस्तानभिवाद्य च॥ ययौ सूर्यस्य निकटे कुर्वतो भास्करस्तुतिम्॥१८॥ इत्येतत्सर्वमा-
ख्यातं कार्तिकस्य ब्रह्मोत्तमम्॥ यत्कृत्वा सर्वपापेभ्यो मुक्तो भवति तत्क्षणात्॥१९॥ अतः परं किं वक्ष्यामि ब्रूयात्रे-
यस सत्वरम्॥२०॥ इति सन् कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये उद्यापनविधिर्नाम चतुर्विंशतितमोऽध्यायः॥
॥॥ अत्रैय उवाच॥॥ अद्भुतोयं त्वया प्रोक्तो महिमा कार्तिकस्य तु॥ स्वस्य कर्तुमसामर्थ्यं कथमेतत्कृतं भवेत्॥-
१॥॥ कुमार उवाच॥॥ नास्ति कर्तुं स्वसामर्थ्यं सुपायाः स्याप्यते फलम्॥ इदं दत्त्वा ब्राह्मणाय गृहीत्वा फलमुत्तमम्
॥२॥ शिष्या द्वाभृत्य वर्गा द्वास्त्रीभ्यो वामाञ्चकार येत्॥ तस्यादपि फलं गृह्णन् फलभाग्जायते नरः॥३॥॥ अत्रैय
उवाच॥॥ अदत्तान्यपि पुण्यानि प्राप्यन्ते केनचित्कचित्॥ एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं कौतुकं मम वर्तते॥४॥॥ सन्-
कुमार उवाच॥॥ अदत्तान्यपि पुण्यानि लभन्ते पातकान्यपि॥ येनोपायेन तद्वाच्यं शृणुष्वैकमना हि ज॥५॥ स्रु-
तं वादुष्कृतं वा कृतमेकेन यत्कृते॥ जायते तस्य तद्वाष्ट्रे त्रेतायां तु पुरो भवेत्॥६॥ द्वापारे वंशमध्ये तु कलौ कर्त्तव्यं के-
वलम्॥ अज्ञानाद्य कृतं कर्म बाल्ये स्वप्ने तु तत्फलम्॥७॥ अज्ञानाद्य च्छतारुण्ये बाल्ये तस्य फलं भवेत्॥ ज्ञानपूर्व-
कृतं कर्म आजन्मातं च तत्फलम्॥८॥ षण्मासं पापिसंगेन नरः पापी प्रजायते॥ पापिनां वाधर्मिणां वा संसर्गो ह-
रामासकम्॥९॥ भोजनादेकपञ्चोचविंशतिः पुण्यपापयोः॥ एका सनेदयोर्वासात्सहस्रांशेन लिप्यते॥१०॥ यो-
वैयस्यान्मम आति सभुंकेतस्य किल्बिषम्॥ जपादौ पापिसंसर्गोऽहंशो विनश्यति॥११॥ परस्य स्तवनाद्यौ-
नादेकपात्रस्थ भोजनात्॥ एकशय्या प्रावरणात्सहस्रांशः पुण्यपापयोः॥१२॥ पुरुषो हरते सर्वं भार्याया औ रसस्य

का.मा.
३८

च॥ अर्द्धशिष्याच्चतुर्थीशंपापं पुण्यं तथैव च॥ १३॥ भर्तुराज्ञा करीनारी भर्तुस्त्वेष्टं हरेत्॥ यद्वस्तु कंभुं जीयाद्दशां
शंतदपंहरेत्॥ १४॥ वर्षीशानंतु यो दत्तेतदर्धाघस्य भागयम्॥ वर्षीशानार्थं पुण्यं तं भुंक्ते वर्षीशानीनरः॥ १५॥ पुरोहित
स्य षष्ठांशं पापं चापुण्यमेव वा॥ यजमानोऽमुनन्त्येव तद्दशांशं पुरोहितः॥ १६॥ उद्योगी चानुमंता च यश्चोपकरणप्रदः॥
षष्ठांशं पुण्यपापानां उपद्रष्टा दशांशकम्॥ १७॥ यद्दस्तात्कार्यं ते कर्म नान्न मस्मै प्रयच्छति॥ विना भृत्यकृतिं शिष्याभ्यां
षष्ठांशं पुण्यमाहरेत्॥ १८॥ व्यवहारान्तथा प्रीत्या नित्यं संभाषणादिभिः॥ दशांशं पुण्यपापानां लभते नात्र संशयः
॥ १९॥ अत्रैवोदाहरंती ममिति हासं पुरातनम्॥ वाराणस्यां कर्म दत्तो भरद्वाजकुले भवेत्॥ २०॥ वैदेवेदांगवित्पू-
ज्यो जपध्यानपरायणः॥ सुशीलानामतद्दार्ढ्यं सुशीलातरुणीरुभा॥ २१॥ एकदंतः सतः सोऽपि सर्वविद्यामधी-
तवान्॥ तारुण्यं सवयः प्राप्य कामाविष्टस्तदा भवेत्॥ २२॥ तस्य रूपावली भार्या चतुरातीव सुंदरा॥ पतिव्र-
तापितां हित्वा सोऽपि कामवशं ययौ॥ २३॥ परस्त्रीव्यसनात्तेन बहुद्रव्यं विनाशितम्॥ पितुर्दुःखं भयाद्भोक्तुं
चुः किंचिच्छुभाशुभम्॥ २४॥ मात्रानि वारितो भूयो व्यसने सोऽत्यजन् च॥ ततश्च पतितं भार्याधिकृतोऽपि सु-
हृज्जनः॥ २५॥ महापद्मे वसुस्तेन परस्त्रीव्यसनाय सः॥ परस्त्रीव्यसना सत्त्यावयोनीतमजानता॥ २६॥
बहुभिः शसितं नैव करोति च विमोहितः॥ ततश्चौर्यं सप्तारब्धं पदस्त्रीसुरवलब्धये॥ २७॥ ततो लोकेऽश्व-
तज्ञातं भीत्या काश्याः पलायितः॥ एकदंतस्तदा चिंतामुपलभे कथाम्यहम्॥ २८॥ मार्गानि भिन्नो गच्छन् स श-
नैर्देशान् विलोकयन्॥ देशाद्देशातरंगच्छन् यमुनातीरमागतः॥ २९॥ स्नानार्थं कार्तिके मासितत्र लोकाः स-
मागमन्॥ कार्तिकव्रतिनस्तत्र नानादेशसमागतान्॥ ३०॥ नरान्ददर्शस्त्रीश्चापि सुरूपावयवान्विताः॥

३८

सदृष्टाकौतुकंपश्यन्मासमेकमुवासह ॥ ३१ ॥ नतन्मध्येकोपिजनश्चेष्टितंतस्यदुर्मतेः ॥ संध्याकालेभ्रमंस्तत्रस्त्रीणांद
र्शनलालसः ॥ ३२ ॥ ददर्शब्राह्मणांस्तत्रजपदेवार्चनस्थितान् ॥ कांश्चित्सुराणपठतः कांश्चित्तुलसीधारेणान् ॥ ३३ ॥
नृत्यतोगायतः कांश्चिद्विष्णुस्तवनतत्परां ॥ तुलसीधारिणः कांश्चिद्विष्णुमुद्रांकितान्परान् ॥ ३४ ॥ नित्यपरि
भ्रमंस्तत्रदर्शनस्पर्शप्रापणैः ॥ पुण्यात्मनांजनानांचपापंतस्यक्षयंययौ ॥ ३५ ॥ पौर्णिमास्यांततोपश्यद्विप्र
गौपूजनादिकम् ॥ दक्षिणाभोजनाद्यंचदीपदानादिकंतथा ॥ ३६ ॥ रात्रौदीपोत्सवंपश्यन्परस्त्रीकासुकः
सतु ॥ ततोर्धरात्रसमयेराजन्यस्यस्त्रियंबलात् ॥ ३७ ॥ जग्राहचालिलिंगासौदृष्टस्तत्यतिनातदा ॥ दृष्टमात्र
स्तुतेनाथतांविहायपलायितः ॥ ३८ ॥ एकदंतस्यमार्गेचसर्पिर्धिरपतत्तदा ॥ पृदाकुनाततोदृष्टः सद्योमृत्तिसुपा
ययौ ॥ ३९ ॥ ब्रह्मवोमीलितास्तत्रवैष्णवाः पुण्यशालिनः ॥ एकदंतोहिजः सोयंदृष्टः सर्पेणदैवतः ॥ ४० ॥ किंकशि
ष्यतियद्वाविनतत्केनापिवार्यते ॥ इत्युचुरामरामेति केचिद्विष्णोश्चित्तिच ॥ ४१ ॥ कर्णेजपस्तुतारेणस्वरेण
करुणान्विताः ॥ केचित्तुलसीभिर्भ्रंजलंचिक्षिपुरादरात् ॥ ४२ ॥ यमदूतैस्तदाबद्धस्ताडितोनेकधाततः ॥
यमस्यसंन्निधौनातस्तदृष्टासूर्यनंदनः ॥ ४३ ॥ अब्रवीच्चित्रगुप्तवै किमस्यदुःकृतंकृतम् ॥ चित्रगुप्तउवाच ॥
॥ जानतानेनविशेषकृतंकर्माशुभंबहु ॥ ४४ ॥ तस्मान्निरयवासाययोग्योयं नास्ति संशयः ॥ चित्रगुप्तवचः
श्रुत्वायमः प्रेतपमब्रवीत् ॥ ४५ ॥ ॥ यमउवाच ॥ ॥ प्रेतपेनं हि जंशीभ्रंनरकैविनिपातय ॥ प्रेतपस्तुततोऽप्युत्पात
विभ्रंनरकैनयत् ॥ ४६ ॥ नानाभयानकान् दृष्टानरकांस्तेनवैतदा ॥ भयकंपितआहेदं दृष्ट्वाजन्मविनाशितम्
॥ ४७ ॥ प्रेतपेनततश्चोक्तंनरकान्क्रमशोविश ॥ यदासौनाविशान्नत्रतैलतमेकदाहके ॥ ४८ ॥ कुंभीपाकाभि

का-भा

३९

धेक्षितः प्रेतपेन हहातदा ॥ प्रक्षिप्तोऽपि द्विजो नासौ वेदनामापकामपि ॥ दृष्ट्वाश्चर्यमायोक्तं प्रेतपेन कुतूहलात् ॥
५० ॥ कुंभीपाकेऽपरिक्षितः सुखमास्तेयथा हृदे ॥ जलस्य घर्मतमो हि यथा यमभवद्विजः ॥ ५१ ॥ तच्छ्रुत्वा धर्मराजो
पि किमिदं कस्य कर्मणः ॥ फलं विचारयेद्वा वन्ता वन्न स मागतः ॥ ५२ ॥ नारदः सर्वदर्शचिन्मं प्रोवाच सादरा
म् ॥ ॥ नारद उवाच ॥ ॥ एकदंतः समाने यो नायमर्हति यातनाम् ॥ ५३ ॥ अनेन किल कालिंघा मूर्जे मासि-
मागतैः ॥ स्नानार्थं सज्जनैः सार्द्धं मासः सर्वोतिवाहितः ॥ ५४ ॥ तेन पुण्यप्रभावेन क्षीणं पातकमस्य वै ॥ अतः
प्रदश्य नरकान् योसौ स्वर्गमेव हि ॥ ५५ ॥ ततो नारदवाक्येन दर्शयित्वा द्विजस्य तु ॥ नरकान् बहुदुःखात्मा
नेकांशतिप्रभेदकान् ॥ ५६ ॥ ततो नीतः स्वर्गमसौ पुण्यभोगाय देववत् ॥ अतः संसर्गजं पुण्यं पापं वापि भवे
ध्रुवम् ॥ ५७ ॥ तस्मात्स तां संगतयेयति तव्यं सुधीमता ॥ असत्संगाद्यतः पुण्यमर्जितं च विनश्यति ॥ ५८ ॥ इति
हासधिमंश्चुत्वा शशभं प्राप्नोति मानवः ॥ एष सत्संगमहिमा उक्तो न्यक्तं विवक्षितम् ॥ ५९ ॥ इति स ननु कुमारसं-
हितायां कार्तिकमासमाहास्ये पंचविंशतितमोऽध्यायः ॥ ॥ अत्रैय उवाच ॥ ॥ ईदृशं कार्तिकव्रतमल्पाया
सं महत्फलम् ॥ न कुर्वति जनाः केचित्किमर्थं मुनिसत्तम ॥ १ ॥ ॥ कुमार उवाच ॥ ॥ स्वस्मिन्निदृश्ये वेधाधर्मा
धर्मोऽससर्जह ॥ धर्ममेवानुतिष्ठंतः प्राप्नुवंति शशभं गतिम् ॥ २ ॥ अधर्ममनुतिष्ठंतो यांति ते भोगतिं नराः ॥ पु-
ण्यकर्मफलं नाको नरकस्तद्विपर्ययः ॥ ३ ॥ तयोः पालनकर्तारौ दावेव विधिना कृतौ ॥ शतक्रतुयमौ तौ च पु-
ण्यपापानुसारिणौ ॥ ४ ॥ गुरुतल्यादयः पुत्राः कामस्य प्रथिता भुवि ॥ क्रोधस्य पितृघाताद्याः लोभस्य तन-
या ब्रूणु ॥ ५ ॥ ब्रह्मस्वहरणाद्याश्च एते नरकनायकाः ॥ कृतायमेनैर्ब्रह्मात्मनुजान हि कुर्वते ॥ ६ ॥ व्रतादि

३९

॥ अश्वत्थाचैव दुर्मेधा अविद्यायाः स्मृते उभे ॥ ७ ॥ अश्वत्थमेधाविद्यातिथौ वर्तते तेषु विस-
जः श्रीविष्णोः श्रवणादिकम् ॥ ८ ॥ न करोति सुदुर्मेधा येनांध्यातिवैतमः ॥ ९ ॥ अत्रेय-
उवाच ॥ १० ॥ अनादावराक्तः सिद्धिभाक् कथम् ॥ ११ ॥ कथं विमुच्यते जंतुर्दुःखसंसारसागरात् ॥
॥ १२ ॥ सनकुमार उवाच ॥ १३ ॥ शृणु यादुर्जमाहात्म्यं नियमेन श्रुत्वा पुमान् ॥ १४ ॥ संपूर्णमथवाध्यायमेकशो-
कमथापि वा ॥ ब्राह्मणभोजयेच्छत्तयातेभ्यो दद्याच्च दक्षिणाम् ॥ १५ ॥ सुहृत्तैवापि शृणुयात्कथां पुण्यां दिने-
दिने ॥ यदि प्रतिदिनं श्रोतुमशक्तः स्यात्तु मानवः ॥ १६ ॥ पुण्यमासेष्वपि पुण्यतिथौ संपुण्ययादपि ॥ तेन पुण्य-
प्रभावेन पापान्मुक्तो भवेन्नरः ॥ १७ ॥ पुराणज्ञः श्रुत्वा दक्षः शान्तो विगतमत्सरः ॥ साधुः कारुणिको वाग्मी-
वेदेत्युण्यां कथां सुधीः ॥ १८ ॥ व्यासासनं समासूढो यदा पौराणिको भवेत् ॥ आसमाप्ते प्रसंगस्थ नमस्कृत्यो-
न्नकस्य चित् ॥ १९ ॥ न दुर्जनसमाकीर्णैर्न शूद्रश्वापदावृते ॥ देशेन धृतसदनैर्वदेत्युण्य कथां सुधीः ॥ २० ॥
अश्वत्थाभक्तिसमायुक्तानान्यकार्येषु लालसाः ॥ वाग्यताः श्रुत्वा यो दक्षाः श्रोतारः पुण्यभागिनः ॥ २१ ॥ अ-
भक्ताये कथां पुण्यां शृण्वन्ति मनुजाधमाः ॥ तेषां पुण्यफलं नास्ति दुःखं स्याज्जन्मजन्मनि ॥ २२ ॥ पौरा-
णिकं च संपूज्य गंधवस्त्रादिभिः श्रुत्वा ॥ शृण्वन्ति च कथां भक्त्या नदरिद्रानपापिनः ॥ २३ ॥ कथायां कीर्त्यमानायां
योगच्छत्यन्यतो नरः ॥ भोगान्तरे प्रणश्यन्ति तेषां दाराश्च संपदः ॥ २४ ॥ उच्चासनसमासूढो नरः प्रणतो भवे-
त् ॥ विषवृक्षस्तथास्वापेव नेत्राजगरो भवेत् ॥ २५ ॥ कथायां कीर्त्यमानायां विघ्नं कुर्वन्ति ये नराः ॥ कौट्यब्द-
नरकान्मुक्ता भवन्ति ग्रामशूकराः ॥ २६ ॥ ये श्रावयन्ति मनुजाः कथां पौराणिकीं श्रुत्वा ॥ कल्पकोटिशतं

मलनाकोनर

॥ ४ ॥ पानुसारिणौ ॥ ४ ॥ तद्दृशद्व्यश्चवर्धनकरयाणीं आपले छापरवाच्यात छापिलें ॥ शके १७७६ आनंदनामसंवत्
॥ ५ ॥ ब्रह्मस्वहृद

Foundation Trust, Delhi and eGangotri. Funding: IKS-MoE
ayyu Foundation Trust, Delhi and eGangotri

SC-0

Museum, Hazratganj. Lucknow

UP State Museum

Lucknow

